КРІСТІНА МАКДОНАЛЬД

НІЧ, КОЛИ ОЛІВІЯ ВПАЛА

Vivat
видавництво

БЕСТСЕЛЕР USA TODAY, BARNES & NOBLE

CHRISTINA McDONALD

THE NIGHT OLIVIA FELL

КРІСТІНА МАКДОНАЛЬД

НІЧ, КОЛИ ОЛІВІЯ ВПАЛА

Харків
Vivat
ВИДАВНИЦТВО
2021

УДК 821.111(73)
М15

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
McDonald, Christina. The night Olivia fell / Christina McDonald. — New York : Gallery Books, 2019. — 368 p.

Credit shall be given to Gallery Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., as the original publisher

Переклад з англійської *Ганни Пшеничної*

Дизайнер обкладинки *Аліна Бєлякова*

Макдональд К.
М15 Ніч, коли Олівія впала / Крістіна Макдональд ; пер. з англ. Г. Пшеничної. — Х. : Віват, 2021. — 416 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).
ISBN 978-966-982-321-2 (укр.)
ISBN 978-1-5011-8400-0 (англ.)

Посеред ночі Ебігейл будить телефонний дзвінок: її донька Олівія впала з мосту, мозок непоправно ушкоджений, але дівчину підімкнули до системи життєзабезпечення. Що це — випадкова необачність? Самогубство? Чи все ж таки хтось їй допоміг? До того ж дівчина вагітна, про що Абі навіть не здогадувалася. Мати з донькою, власне, жили не дуже мирно, і їхні сімейні таємниці поступово виринають на поверхню. Ось тільки виправляти щось уже запізно. Лишається розібратися з однією загадкою: що ж саме відбулося тієї ночі, коли Олівія впала?

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-966-982-321-2 (укр.)
ISBN 978-1-5011-8400-0 (англ.)

© Christina McDonald, 2019
© ТОВ «Видавництво "Віват"», видання українською мовою, 2021

Присвячую Річардові — навічно.
А також кожному, хто сам виховує дитину, адже немає роботи важче, — і насамперед моїй мамі, найсильнішій одинокій матері, яку я знаю і яка невпинно надихає інших своїм прикладом. Дякую тобі!

ПРОЛОГ

— Хочеш знати правду? Я...

Гарячий біль урвав мою сповідь. Щось ніби вибухнуло в скроні. Мозок іще встиг зафіксувати удар, та в очах попливло, усе почервоніло. Біль обпікав череп, віддавався в щелепу, збивав з ніг.

Я позадкувала, а тоді, урізавшись у невисоку бетонну огорожу, перекинулась якось боком — і полетіла в порожнечу. Зір заволокло темною імлою. Я впала спиною у воду, не в змозі відвести порожнього погляду від ліхтаря, що мерехтів у височині, там, де сходилися шпилі мосту. А потім повна тіней ріка зімкнулася наді мною.

1

АБІ

ЖОВТЕНЬ

Я прокинулася зненацька, відчуваючи, як серпанком відлітає недобачений сон. Як заснула, не пам'ятала, та лампа на тумбочці не світилася, тільки сяяв за вікном місяць у повні. Дзвонив телефон.

— Олівіє? — пробурмотіла я, сподіваючись, що вона візьме слухавку, бо самій ворушитися не хотілось.

Донька завжди легко засинала та прокидалася, ніби хтось натискав на вимикач.

Я перекотилася в ліжку, втупилася в червоні цифри на будильнику: 4:48. З добрими новинами о такій годині не телефонують.

Миттю підскочивши, я схопила телефон. Пухова ковдра сповзла до ніг, оголивши нічній прохолоді розігріті від сну плечі.

— Алло?

— Алло. Це Ебіґейл Найт? — Голос був чоловічий, низький і якийсь тугий, як гадюка, що звивається кільцями, готова вжалити.

— Так.

— Телефонують з лікарні Портедж-Пойнт. Це стосується вашої доньки Олівії. Боюся, стався нещасний випадок.

* * *

Я побігла коридором, відчуваючи, як тріпочуть у животі крижані крила страху.

Двері в Олівії було зачинено.

Я мерщій увірвалася в кімнату, чомусь упевнена, що зараз вона сяде в ліжку, закліпає на мене заспаними очима. Здавалось — хотілося вірити, — що вона сердитиметься на мене: типовий підліток, який не терпить утручання в особистий простір. Кине в мене подушкою, і я посміхнуся, а сама притисну руку до серця, слухаючи, як поволі заспокоюється його калатання.

— Сон недобрий наснився, — скажу тоді, а вона відповість:

— Мамо, зі мною все гаразд, — і подивиться так глузливо, як тільки й дивляться на батьків у сімнадцять років. — Не треба так перейматися.

Але в кімнаті було тихо й порожньо. На ліжку зібгана ковдра. Дверцята шафи прочинені — видно забитий під саму зав'язку кошик для білизни. На комоді розкидані в безладі купи паперу.

Я вилетіла з кімнати й, подолавши сходи, побігла до машини.

Ще вчора, на барбекю в Стоуксів, із нею все було гаразд.

Та ні, не гаразд, тепер пригадую. Я похитала головою. З нею вже давно було *не все* гаразд.

Звісно, у підлітків настрій нерідко змінюється, але Олівії це майже не стосувалося. Вона зазвичай була приязна, така сонячна. Клопоту з нею було небагато. Гулянками не цікавилася, училася лише на відмінно, допомагала друзям із домашнім завданням.

Останнім часом вона була сама не своя, часто дратувалася, а коли я питала, у чому річ, огризалася. Узялася розпитувати про батька.

Хоче знати правду.

Ця думка спала зненацька, і від неї стало ніяково. Я стиснула зуби. Так довго боялася, що одного дня брехня, яку я поховала глибоко в серці, таки випливе наверх. Від цієї брехні, від свого минулого мені не було спокою.

* * *

Жовтнева мряка обліпила машину, до лобового скла пристало побуріле листя. Відчуваючи, як до горла підступає щось кисле, я смикнула двері й кинулася на сидіння. Старенький автомобіль, на диво, завівся одразу ж, ніби знав: треба поспішати.

Я виїхала на дорогу. Колеса в'язнули в гравії. Увімкнула двірник, та за нього зачепився самотній листочок, засовав по склу туди й назад.

Пригадала нашу з Олівією останню поїздку до лікарні: доньці було десять років, вона зламала руку, упавши зі старезної верби, що росла в нашому саду. Мене поїдом їло відчуття провини. Адже я не впоралася зі своїм головним завданням. Не вберегла її.

Я вчепилася в шкіряну оббивку керма. Не можна поринати в спогади, я потрібна тут і зараз. Машина

заверещала, я ледве вплелася в поворот. Це шаленство, треба скинути швидкість, але ж Олівія...

Не мала сил додумати до кінця. Донька була моїм центром тяжіння, єдиним, що пов'язувало мене із цим світом. Без неї я б відірвалася від землі, вийшла б у відкритий космос, наче повітряний змій, що йому обрізали нитку.

У мене затремтіли коліна. Я ще сильніше натиснула на педаль газу. Напівзогнилий лист так і висів на двірнику, розірваний навпіл: так малюють розбите серце.

Дорога повернула, і я вдарила по гальмах, заїхавши на лікарняну стоянку. Машин майже не було, тільки швидка одразу біля входу та ще кілька автівок. Я рвучко зупинилася під самими дверима, і в той самий момент вітер без жалю зірвав з двірника понівечений листочок.

* * *

Я увійшла в лікарню нетвердою ходою, з розмаху врізавшись ліктем в автоматичні двері. Біль прострелив руку аж до кінчиків пальців, та це мене не зупинило. Мусила знайти Олівію.

Будь ласка, будь ласка, нехай усе буде добре!

Раптом з-за обертача показався лікар. Він ішов швидким, рішучим кроком людини, яка знає свою справу.

Подивився на мене з-під окулярів у тонкій оправі. Білки в нього налилися кров'ю.

— Ебіґейл Найт? — Я впізнала цей голос, різкі інтонації. Це він телефонував мені.

Волосся сиве й рідке, обличчя чисто поголене. З шиї звисав стетоскоп. На білому халаті спереду — іржавого кольору пляма.

Лікар підійшов ближче, простягнув мені руку. Товсті, наче гусениці, брови зійшлися на лобі.

— Де Олівія? — видихнула я.

Мені забракло повітря. Люди дивились, та мені було байдуже.

— Де моя донька?

Я спробувала обійти його, та він посунувся, заступив мені дорогу.

— Я доктор Ґріффіт. — Він ступив іще крок мені назустріч, і стало видно золотаві цяточки в карих очах. — Ходімо зі мною!

— Для чого? — Голос у мене став високий, слова ніби розпадались на язику. — Де Олівія?

— Я вас до неї проведу, але спочатку нам треба поговорити. Краще не тут, а в приватнішій атмосфері.

Він сказав це таким тоном, ніби невимовлене тиснуло на нього. Усі мої запитання застрягли в горлі.

Я роззирнулася. Людей у вестибюлі було чимало. Деякі відверто витріщалися на нас, решта втупилася в телефони чи вдавала, що читає газету.

Кивнула ледь помітно, самим підборіддям.

Доктор Ґріффіт повів мене через обертач залитим світлом коридором, і ми опинилися в невеличкій переговорній, певно, для неофіційних зустрічей. Інтер'єр було витримано в пастельних тонах, у повітрі був аромат квітів. Блискуча коричнева підлога, блідо-кремові стіни.

— Прошу! Сідайте!

Доктор Ґріффіт жестом указав на м'яке, оббите бежевим крісло.

Я присіла на самий краєчок.

Він підійшов до кулера, що стояв у кутку. Поряд, на чорному столику, височіла ціла башта пластянок, білих, неначе хребці. Зняв верхню, підставив під кран. У кулері забулькотіло.

Простягнув мені воду, та я тільки мовчки дивилася, не в змозі підвести руку. Він поставив стаканчик на стіл. Узяв біля стіни пластиковий стілець, поставив навпроти мене. Від того, як шкрябали по лінолеуму його підошви, мені зціпило зуби. Він усівся, обидві ноги на підлозі, зіперся ліктями на коліна. Долоні склав перед собою, немов хотів помолитися.

— Стався нещасний випадок, — повторив уже сказане.

— З Олівією все гаразд? — перебила я.

Але він так дивився на мене... З жалем. Я все зрозуміла.

Мені нестерпно захотілося втекти. Литки вогнем горіли після вчорашньої пробіжки, боліли стегна, та опиратися цьому бажанню я не могла.

Я скочила на ноги, роззираючись навсібіч. Підвівся й доктор. Він не зводив з мене очей, ніби спостерігав за дикою твариною. Бажання знати було сильніше. Я залишилась.

— Кажіть... — прохрипіла.

— Ваша донька... — Доктор Ґріффіт узяв мене за лікоть. Рука в нього була важка, прохолодна.

Я вкрилася липким потом.

Він казав щось про нещасний випадок. Ніби Олівію знайшли у воді, біля мосту через ріку Зиґзаґ. Щось про сильний епілептичний напад, корнеальні рефлекси, чотири бали за шкалою Ґлазґо. Казав щось про черепно-мозкову травму, нерухомі розширені зіниці, комп'ютерну томограму.

Ніби її одразу прооперували, щойно привезли.

Я нічого не розуміла.

Осіла в крісло, ховаючи голову між колінами, немов готувалася до аварійної посадки. Чула, як калатає в грудях серце, як шумить у голові, як зі свистом виходить із мене повітря, часто, коротко. Смикало болем забитий лікоть.

— Ні... ні... — благала я, сплітаючи і знов розплітаючи мокрі від поту пальці.

Доктор сів поруч зі мною. Його голос долинав ніби крізь якусь в'язку рідину, що огорнула мене важким коконом.

— ...тяжких черепно-мозкових травм. Мені дуже шкода, місис Найт, але головний мозок вашої доньки незворотно пошкоджено.

У голові плуталося, я відчайдушно намагалася скласти ці факти в єдину зрозумілу картину. Паніка приглушувала його слова, на мене сипалися самі тільки уламки фраз.

— Може, слід комусь зателефонувати?..

Кому? Мама померла. Тата я не знала. Чоловіка не мала, не було навіть приятеля. Материнство не залишило мені часу ані на побачення, ані на друзів. Хіба що...

— Сестрі.

Я почула свій голос ніби здалека, наче хтось говорив у коридорі.

Я записала номер Сари на клаптику паперу. Він забрав папірець, відчинив двері, віддав комусь написане. Знову сів навпроти.

— Мені справді дуже шкода, місис Найт. Ми зробили все, що могли, але Олівія вже не прокинеться. Наразі вона перебуває на штучному життєзабезпеченні, тобто життя в ній підтримує спеціальне обладнання. — Він облизнув губи. Мусив сказати ще щось. — Але вона...

— Вона є донором органів, — отупіло прошепотіла я.

Адже їм цього треба, хіба ні? Олівія підписала згоду, щойно отримала водійські права: воліла врятувати чиєсь життя. «Ну, якщо вже так станеться», — проговорила тоді з безтурботністю юності, упевнена, що смерть її не дістане. Дівчинка моя хороша, добра...

— Ні, я не... Розумієте, відповідно до законодавства ми не можемо відімкнути апарати життєзабезпечення з огляду на стан Олівії.

Це була якась нісенітниця, ніби він вирішив звернутися до мене мовою урду. Я відчувала, як ритмічно стукає в очницях кров.

Доктор відкашлявся, поспішив відвести погляд.

— Ми не можемо припинити штучне життєзабезпечення вагітної пацієнтки. Цього не дозволяє законодавство штату Вашингтон.

— Що?.. — видихнула я.

Тіло раптом заклякло, ніби з нього витягли кістки. Паморочилося в голові.

— Олівія була... тобто є... Олівія вагітна.

2

ОЛІВІЯ

КВІТЕНЬ, ЗА ПІВ РОКУ ДО ТОГО

Жовтий шкільний автобус неквапливо оминув іскристе море, що на його березі простягнувся Портедж-Пойнт, і вирушив до Сіетла.

— Боже, як ну-у-у-удно.

Медісон, моя найліпша подруга, впала на сидіння поруч зі мною. Витягнула з сумочки пудреницю, підправила і без того ідеальний носик.

Наша дводенна поїздка мала розпочатися у Вашингтонському університеті. Я не дуже розуміла, що її не влаштовує: принаймні не треба ходити до школи.

Медісон струснула довгим темним волоссям, озирнулася через плече. Я ледве стрималася, щоб не закотити очі. Узялася тепер за Пітера! Така вже вона: то з одним, то з іншим.

Я покрутила в пальцях браслет із підвісками. Метал був прохолодний на дотик.

— Хоча б не на уроках, — промовила нарешті.

— Я б краще порозважалася. — Вона вкрила губи товстим шаром ніжно-рожевого переливчастого блиску, гучно цмокнула. — Кому потрібні ці анкети?

Я промовчала, тільки скривилася.

У Медісон багаті батьки, їй можна не перейматися через коледж, не те що мені.

Мама в усьому собі відмовляє, кожну копійку береже, тільки щоб я могла навчатися. Адже наступного року ми випускаємося зі школи. А попереду цілих чотири курси — як їй не розоритися? Скільки я пропонувала знайти підробіток, вона все повторює, мовляв, це і є моя робота: старанно вчитися й отримувати високі оцінки.

Я втупилась у вікно, що під ним сиділа Медісон, замислено пожувала пасмо волосся. З вулиці лилося сонячне сяйво, тільки іноді затуляли його тіні дерев.

— Ти бачила, який у Зари чиряк? — драматично зашепотіла Медісон. — У неї на лобі ціла хімічна лабораторія!

Я легенько штовхнула її, стримуючи сміх.

— Злюка!

Шкіра в Зари і *справді* була не в найкращому стані, та мені було шкода дівчину.

— А що, акутану[1] вже не продають? — не зупинялась Медісон. — Могла б скористатися.

Вона вже навіть не намагалася говорити тихо, і я виразно поглянула на неї. Зрештою, нас відділяло від Зари всього кілька рядів, а я не хотіла, щоб однокласниця це почула.

Проте Медісон не звертала уваги. Вона й справді буває злою. Може по-справжньому образити людину. Якось у четвертому класі ми з нею посварилися, і вона

---

[1] Засіб для лікування вугрів. (*Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.*)

тоді підмовила всіх дівчат, щоб вони зі мною не розмовляли. Приятельки раптом почали «забувати» зайняти мені місце в автобусі, не запрошували вже до себе, як раніше. Я добре запам'ятала це почуття самотності, ніби ти не у своїй тарілці й від цього тобі страшенно боляче, і більше з Медісон уже не сварилася.

— Слухай, а що це взагалі таке — прищі?

Я пирснула.

— Гній, дурепа.

— Фу! Та й слово таке огидне: «гні-і-ій», — на розтяг сказала вона. Я розсміялася вголос. — Г-г-гні-і-ій. Так звучить, ніби зараз потече з рота. Як із прища.

— Боже, фу! — залементувала я, насилу дихаючи.

Зара, яка сиділа ближче до голови автобуса, озирнулася. Ми квапливо сховалися за спинками передніх крісел. Нас душив сміх.

У рюкзаку загудів телефон: повідомлення від мами.

Стук-стук.
Хто там? — озвалась я.
Мама: *Олів'є.*
Я: *Який такий Олів'є?*
Мама: *Це як Олівія, тільки Олів'є.*

Я засміялася, надіслала у відповідь самі зірочки: на знак поцілунків. Тут іззаду виринув Тайлер.

— Гей, мала!

Карі очі, усипані янтарними цяточками, ніби ластовинням, посміхалися.

Мій хлопець був типовий відмінник спорту, такий є в кожній школі: капітан футбольної команди, до

чого не візьметься — усе вдається. Сподівався отримати стипендію для футболістів у Вашингтонському університеті. Усім подобався і добре це знав. Утім, його це не псувало, хіба що додавало впевненості.

Тайлер нахилився, лизнув моє вухо: хотів бути зваблливим. Я захихотіла, відсахнулася. Він насупився, видно було, що йому це не сподобалось.

— Слухайте, може, дочекаєтесь, коли залишитесь наодинці?! — гучноголосо прокоментувала Медісон.

Мені все обличчя, аж до шиї, залило жаром. Яка ж вона іноді падлюка, ця Медісон! Мама завжди казала, що це не варто терпіти. А Тайлер — що я бачу в людях тільки найкраще. Тільки от вони обоє помилилися. Просто я боялась, що мене не любитимуть.

Сусід Тайлера, Пітер, також перехилився через переднє крісло.

— Боже, Лів, та ти ж червона як помідор! — прогримів на весь автобус.

Хотів був торкнутися, але Тайлер відсмикнув його руку. Очі в нього так і палали.

— Ану не чіпай її!

Я ще більше зашарілася, та Пітер тільки посміявся.

— Псих, — виснувала Медісон, закотивши кокетливо очі.

Очі в Тайлера звузилися, на щоках заходили жовна.

— Замовкни, Медісон. Просто з тобою ніхто не хоче зустрічатися, от ти й бісишся.

Я зареготала навмисно гучно, сподіваючись розрядити атмосферу:

— Може, я й червона, та до твого волосся, Пітере, мені далеко.

— Та йди ти знаєш куди? Козел.

Медісон вивернулася на сидінні й, насупившись, втупилася у вікно. Вставила у вуха навушники й так накрутила гучність на своєму айфоні, що аж мені стало чути попсові мотивчики.

— Не зважай!

Тайлер потягнув мене до себе, щоб я встала, а тоді сам усівся на моє місце, а мене посадив на коліна. Його голова лежала в мене на плечі. Тайлер із Медісон ніколи не ладнали одне з одним. Він їй здавався занадто липким. Кароокий блондин із хвилястим волоссям, Тайлер був найгарніший хлопець у нашій школі. Мені довелося добряче попітніти, щоб опинитися в компанії негласних лідерів, та остаточно це місце закріпилося за мною тільки тоді, коли ми з Тайлером стали зустрічатися. Загалом бути його дівчиною мені подобалось, якби він тільки мене не облизував на людях!

— Знаєш, я все думав про вчорашнє, — прошепотів він мені в самісіньке вухо.

Я знову залилася рум'янцем. У вухах застукотіла кров. Я роззирнулася навкруги: чи ніхто не чув?

Учора він був у мене, доки мама не повернулася з роботи. Ми цілувалися, і він трохи розпалився, став тиснути. Я розплакалася. З ним таке траплялося: ніяк не зупиниться, усе про своє. Але ж усі хлопці такі, хіба ні?

Він відхилився, хруснув шиєю. Від цього звуку я аж здригнулася.

— Вибач, дарма я... ну, ти розумієш. Просто я тебе дуже люблю. Ми ж уже давно разом, чому б не висловити своїх почуттів одне до одного?

— Скоро, добре? Я поки що не готова.

— Я тут подумав... — Він нахилився ближче, пройшовся мені по щоці вологим поцілунком. — Може, виберемося кудись на вихідних, цих чи, може, наступних? Тільки ми удвох, більше нікого. Щоб усе було як слід. Мамі скажеш, що залишилася на ніч у Медісон.

Це було так безглуздо, що я мало не розсміялася. Що він пропонує, зняти номер у готелі? До того ж я не мала наміру з ним спати. Мені ще бракувало нагуляти живіт у такому віці — як мама.

Але я цього не сказала, тільки усміхнулась.

— Так, може, чому б ні, — відповіла.

Мені не хотілося його ображати. Якщо йому це буде приємно, хай думає собі що хоче.

Тут автобус раптом загальмував: ми прибули у Вашингтонський університет.

— Приїхали! — закричали в голові автобуса.

Медісон вийняла навушники.

— Та тут повно народу, — промовила вона, показуючи у вікно.

І справді, біля стоянки чекали десятка з чотири підлітків, половина у звичайному одязі, решта — в однаковій формі: дівчата в зелених картатих спідничках із гольфами й так само зелених піджаках, хлопці в сірих штанах, із зеленими краватками на шиї.

— Кляті сноби! — вигукнув Пітер.

Сонячний промінь упав на його руду шевелюру, залив укрите ластовинням обличчя. Він не зводив очей з Медісон, чекав реакції. Мені стало його шкода: вона ж його живцем проковтне, а він, зрештою,

непоганий хлопець. Тайлер казав, що вона шльондра. Я б, може, і погодилась, якби ми з нею не були ліпші подруги. У неї що вихідні, то новий хлопець.

— Виродки! — заверещав Ден, Пітерів приятель.

Ден, жирний насмішник і заводіяка, особливим інтелектом не вирізнявся, тільки корчив розумника, але так упевнено демонстрував роздуту до небес самооцінку, що його і справді боялися. Тайлера він смішив. Мене — виводив.

— Щоб я таких слів не чув! — долинув з голови автобуса крик містера Паркса, нашого фізкультурника, якому випало очолювати вилазку. — Виходьмо!

Ми вийшли просто на весняне сонце. Бувають у Сіетлі такі розкішні дні, коли небо після довгого дощу синє-синє, наче його вичистили щіткою. Повітря, уже трохи нагріте, обіцяло й надалі хорошу погоду.

Між височезними вічнозеленими деревами проглядали вишні, укриті, мов піною, рожево-білим цвітом. Удалині виднілися відведені під студентські об'єднання будівлі, усі в різних стилях: епоха Тюдорів, готика, георгіанські часи.

— Діти, сюди! — замахав руками містер Паркс, демонструючи під білою теніскою величезні, як у бика, біцепси.

Ми послухалися, і вчитель поспішив нас перезнайомити: середня школа Портедж-Пойнт, Баллардська середня школа, Католицька академія Сіетла — останні у формі.

Спочатку ми всі якось трималися знайомих, та після того, як нас представили, одразу розговорилися.

Тайлер обійняв мене за плече, міцно притискаючи до себе. Праворуч стала Медісон. Я почувалася затишно, у безпеці: то був світ, до якого я звикла.

А потім я побачила її.

Усього за кілька кроків від мене стояла дівчина, вдягнена в зелену форму Католицької академії. Мала довге, дуже світле волосся, гострі вилиці, які бувають у слов'янок, кирпатий ніс і ямочку на підборідді.

Вона повела на мене очима, і я раптом відчула, що стою на краю обрію.

Ми були схожі, неначе сестри.

Вона також побачила мене, і очі її розширилися — темно-зелені, як і в мене: цей колір нечасто зустрінеш.

Цієї миті, дивлячись на це з дитинства знайоме обличчя, я полетіла в прірву. Скільки мені летіти, чи заб'юся, не знала. Знала тільки, що життя моє змінилось назавжди.

3

АБІ

ЖОВТЕНЬ

— Місис Найт, ви мене розумієте?

Побачивши доктора Ґріффіта, я закліпала очима, не знаючи, чи мені не почулося.

— Ваша донька вагітна. — Він говорив дуже повільно, ніби звертаючись до дитини. — Мозок Олівії незворотно уражений, вона вже ніколи не прокинеться, але відповідно до законодавства штату Вашингтон ми не можемо відімкнути її від апаратів штучного життєзабезпечення. Ми зобов'язані забезпечити всі умови для того, щоб зберегти плід. Чи ви мене розумієте?

Я кивнула й одразу захитала головою. Так, я *розуміла*, що він каже, але виходила повна нісенітниця, ніби він просто розгорнув словник і навмання зачитував звідти слова.

— Що?..

Договорити мені не дали. У двері постукали, і на порозі з'явилася медсестра в рожевому халаті та такого ж кольору штанах, із сумним обличчям і обвислими, ніби в сенбернара, щоками.

— Місис Найт, ваша сестра...

Умить відштовхнувши медсестру, у кімнату влетіла Сара. Блакитні очі дивилися з-під червоних набряклих повік — таких само, як у мене. Вона схопила мене за руку, а я тупо дивилася на її пальці. Ідеально гладенькі, овальної форми нігті, глянцево-червоні, як свіжа кров. Навіть тут уночі, у світлі лікарняних ламп розкішно виблискували мелірувані пасма волосся.

Вона хотіла мене обійняти й так потягнула до себе, що боляче здавила ребра, але, відчувши, як напружилося моє тіло, одразу відпустила. Її обличчям промайнула тінь образи. Ця відстань між нами була завжди, хоч і ледве помітна. Так, моя провина, проте припинити я вже не могла.

— Де Олівія? З нею все добре? Що сталося? Що вона взагалі робила надворі серед ночі?

Питання сипалися з неї, наче з кулемета. Тон у неї був жорсткий, так мама може говорити зі своєю дитиною — а вона говорила зі мною з того часу, як мати лишила мене, десятилітню, у двадцятилітньої Сари на порозі, з рюкзаком, у якому не було нічого, крім ношеного одягу. А потім пішла додому й наклала на себе руки, і відтоді мене виховувала Сара.

Я захитала головою, відчуваючи, як підступають до горла сльози.

— Вона... вона...

Не знаю, що вона робила надворі серед ночі.

Увечері, після ванни, я випила трохи вина й забралася в ліжко, хотіла ще почитати перед сном. А доки я спала, моя донька вийшла з дому і... І що?

Мене закрутило, немов у тумані, в очах потемніло.

От і панічна атака, давня моя знайома.

— Місис Найт? — почулося здалека.

Усе пливло, вуха повнилися нудним вереском. Сили залишили мене. Я впала на долівку.

— Абі!

Навколо забігали, чиїсь руки поставили мене на ноги, посадили в крісло.

Я обливалася потом. Повітря було липке, наче патока, і важке, як вода.

Хтось уклав мені в руки паперовий пакет, десь дуже далеко заговорила Сара, хотіла мене заспокоїти:

— Дихай! Отак. Вдих, видих. Вдих, видих.

У дитинстві в мене часто траплялися напади паніки. Але з роками я привчила себе тримати емоції під контролем, топтати їх, наче багаття. Сара завжди казала, що почуттів краще не замовчувати, треба виговорюватися, та я знала: краще вже відмахнутися й удавати, ніби все гаразд. Краще нічого не відчувати.

Дихання вирівнялося поволі, ніби само собою, стишився пульс. Слух повернувся до мене. Доктор Ґріффіт із Сарою розмовляли.

— Що сталося? — питала Сара.

Вона вміла виявити стриманість. Ніколи не впадала у відчай, не панікувала. Я відчула, як у душі здіймається гнів. Я навіть запитання не можу поставити як слід!

— Лікар швидкої, який тепер на пенсії, побачив її на березі Зиґзаґу, там, де міст. Ми не знаємо, чи вона впала з мосту, чи... Це вже поліція має розслідувати, — розповідав доктор Ґріффіт.

Він сидів переді мною навпочіпки, міцно тримаючи за руку. Долоня в мене вкрилася потом, а в доктора шкіра була суха, прохолодна.

Сара всілася поруч зі мною, підставивши мені під рота паперовий пакет. Тепер вона заворушилася.

— Люди ж виходять із коми...

— Олівія не в комі, — м'яко урвав доктор Ґріффіт. — У разі коми зазвичай ідеться про місцеві ушкодження, а в неї була така кровотеча, яка спричинила зміни майже в кожній ділянці мозку. Мені дуже шкода, я знаю, це важко збагнути і ще важче прийняти, але Олівія не прокинеться.

Мене пройняв страшенний біль у грудях.

— І вона вагітна? — прошепотіла я.

— Так, — відповів доктор Ґріффіт.

Я подивилась на Сару. Щелепа в неї так і ходила, ніби вона жувала шкіряний пасок.

Я знову подала голос:

— Який термін?

— Ми ще маємо провести ультразвукове дослідження, щоб сказати напевно, але, судячи з рівня ХГЛ[1], десь між тринадцятьма та чотирнадцятьма тижнями.

Я пригадала, що було три місяці тому. То був, певно, червень. Олівія була на канікулах. Ходила на водійські курси, складала пробні іспити, плавала, гуляла з друзями.

Нічого особливого. Грошей у нас завжди було обмаль, до того ж треба було назбирати Олівії на

---

[1] Хоріонічний гонадотропін людини — гормон, за рівнем якого визначають термін вагітності.

коледж. Навіть не уявляю, у який момент усе змінилося, коли вона могла завагітніти. Вона, певно, і сама не знала. Якби знала, то сказала б мені.

— Наскільки я розумію, дитина вже зазнала впливу різного випромінювання, хімічних речовин?.. — Сара замовкла, не договоривши.

Доктор Ґріффіт поморщився.

— Так. Можливо. Найімовірніше. Зазвичай ми проводимо тест на вагітність, щойно пацієнтку доправляють до лікарні, але в цьому разі довелося спочатку оперувати.

Неприємно загуділа вентиляція, запахло пилом, спертим повітрям.

Сара і доктор Ґріффіт мовчали.

— Я хочу її бачити. Зараз.

Голос у мене був бляклий, надтріснутий.

— Звісно, — одразу погодився доктор Ґріффіт.

Сара допомогла мені підвестися, нас повели в реанімацію.

Хоч як тиснули на мене груба лікарняна обстановка, цей білосніжний коридор, а надія ще жевріла: може, там не Олівія, сталося жахливе непорозуміння, наплутали щось у реєстратурі. Там не моя донька.

Доктор Ґріффіт ішов швидко. У кінці коридору повернув ліворуч, помахав перед зачиненими дверима бейджем, і ми опинилися в палаті інтенсивної терапії. Біля ліжка стояла Джен Стоукс, мама дівчини, що з нею Олівія дуже дружила. На шиї в неї теліпався стетоскоп. Машини навколо гули і дзижчали.

— Докторко Стоукс, — привітався Ґріффіт.

— Джен?

Я дивилася на сусідку порожнім поглядом. Ще кілька годин тому ми їли в них удома барбекю, а тепер стояли в реанімації. Під халатом на жінці були витерті джинси та старенький джемпер з емблемою «Сієтл Сігокс». Очі почервоніли, темні кучері безладно звисали на сполотніле обличчя. Стиснуті в кулаки руки складені на животі.

— Що ти тут робиш?

— Це я їй зателефонувала, — пояснила Сара, і тільки тоді я згадала, що Джен завідує місцевою реанімацією.

— Абі, мені дуже шкода.

Вона ще ворушила губами, ніби хотіла щось додати, та нічого не вийшло. Вона опустила очі, подивилася кудись униз.

Подивилась і я, та Олівію впізнала не одразу. Донька лежала така ж біла, як і простирадло, що ним було застелене ліжко. Тіло її було нерухоме, схоплене в лікарняну ковдру, немов у капкан.

Скрізь були крапельниці, насоси, тягнулися незліченні трубки й дроти: занурювалися в горло, щоб могла дихати, квіткою розпадалися на грудях — виміряли пульс. Біля самого ліжка плескало, шипіло щось в апараті штучної вентиляції легень.

Голова в неї була замотана бинтами, над правою бровою червонів глибокий поріз, на лівій скроні розцвітав нудотно-фіолетовий, майже чорний синець. Ніс і вилиці покраяли подряпини.

Я дивилась на доньку й відчувала неймовірний фізичний біль. У грудях крутило, ніби серце от-от зупиниться, та воно й далі билось, ніяк не хотіло

ставати — серце зрадило мене. Біль і безпорадність прошивали все тіло, ніби спалахи блискавки.

Мій погляд упав на живіт Олівії, ще й досі плаский — і не скажеш, що там, усередині, причаїлася дитина.

Краєм свідомості я зазначила, що Джен вийшла з палати. Буря почуттів наростала в мені, готова вихопитися назовні, розірвати на безліч шматочків. Я взяла Олівію за руку: хотіла — ні, *мусила* — бути з нею.

Її долоня безвільно впала мені на пальці. І тут я помітила, що чогось бракує. Кудись подівся срібний браслет із підвісками, що його Олівія ніколи не знімала. Натомість її зап'ястя прикрашала ціла низка чорно-фіолетових синців.

4

ОЛІВІЯ

КВІТЕНЬ

— Господи, ну й налякала мене та дівчина, — поділився Тайлер наступного понеділка після поїздки в університет.

Ми саме обідали в шкільній їдальні, за нашим звичайним столиком. Поряд височіли стоси помаранчевого кольору стільців, що їх використовували під час багатолюдних заходів.

— Це точно, — погодився Пітер і закивав морквяною головою. — То що це було, Лів? У тебе є сестра?

Я рішучо захитала головою.

— Ні, звідки?

Тайлер, який сидів поруч зі мною, сунув до рота добрячу жменю смаженої картоплі.

— Ви з нею справжні двійники. Тато каже, що в кожного з нас десь є двійник.

Я раптом відчула, що не голодна, і відклала бутерброд з арахісовим маслом і джемом. Мені не хотілося про це говорити, та вони все ніяк не могли заспокоїтись.

— У неї навіть підборіддя дупкою, — додав Пітер. — *Достоту* як у тебе!

Тайлер зиркнув на нього з-під лоба. Я зціпила зуби: зараз він йому виповість. Він і сам казав про мою ямочку: «Як дупка», — не спересердя, просто це було в його стилі. Але ж йому, Тайлеру, можна.

Утім він мовчки взявся за картоплю. Я навіть видихнула з полегшенням.

Медісон відкусила від морквини, захихотіла:

— Ямочки на підборідді не тільки в родичів бувають, дурепо.

— Вона мені не сестра, *зрозуміло*? — урвала я. — Ми навіть не знайомі.

Усі разом замовкли. Серце в мене калатало аж у горлі; я опустила очі. Уявила, як вони обмінюються поглядами. Адже я була місцевим миротворцем. Ніколи не давала волі гніву, ні з ким не сварилася.

Я старанно общипала з бутерброда скоринку — хліб став голий і гладкий, немов камінчик. Скоринку я терпіти не могла. У дитинстві мама, траплялося, обрізала шматочок по краю, потім підрізала кути, щоб він був зовсім круглий, а всередині робила дірку. Виходила буква «О». Я раптом відчула, як мені її бракує.

Медісон вирішила змінити тему.

— А знаєте що? Мій брат наступного тижня приїздить додому.

Кров кинулася мені в обличчя. Я поспішила сховатися за власним волоссям, удаючи, ніби з насолодою обкушую кінчики.

Тайлер фиркнув, притягнув мене до себе.

— То що, він і трави нам може підігнати!

— Тайлере! — зашипіла я.

— Замовкни, кретине! — Карі очі Медісон засвітилися недобрим вогнем. — Це тільки раз і було. Шкода тільки, що він попався.

— Зачекай-но, а я думав, він у Нью-Йорку. Хіба не туди його відправили, коли з'ясувалося, що він торгує наркотиками? — Пітер наморщив лоба.

— Це було *один раз*! — роздратовано озвалася Медісон. — Просто трава, нічого такого.

Ні для кого не було секретом, що Дерека відправили в котрусь із елітних шкіл, що на східному узбережжі країни, «на перевиховання». Усі ми часом напивались, а дехто зі знайомих навіть балувався травою, але ділками ставали хіба що закінчені наркомани й невдахи.

Пітер переводив очі з Медісон на Тайлера і знову на Медісон. Він помітив напруження між ними та поспішив перемінити тему.

— Слухай, Олівіє, у тебе ж сьогодні нема плавання? Може, допоможеш мені з цією бісовою хімією? Я тут зубрю вже, як можу. Знову відстав.

— Без проблем.

Я позирнула на Тайлера. Брови в нього посунули вниз. Видно було, що він не в захваті від наших із Пітером занять.

Іноді він ревнував мене. Не те щоб я його зраджувала, просто така вже людина: весь такий мачо назовні, а насправді трохи невпевнений у собі. Та я розуміла: просто він мене любить, та й по всьому.

— Дякую, друже, — заусміхався Пітер.

Я не без зусиль підвелася з важкого металевого стільця.

— Хочу трохи подихати свіжим повітрям. Ти як, Мед, ідеш?

Медісон випросталась, струнка, уся в чорному: чорні лосини й чорний светр без рукавів. Обтрусила крихти й, нагородивши Тайлера з Пітером значущим поглядом, попрямувала до дверей.

Ми всілися на лавці неподалік від фонтану. Повітря було по-квітневому свіже, тож більше на подвір'ї нікого не було.

У небі з шаленою швидкістю, немов на конвеєрі, проносилися хмари, затуляли сонце, погрожували дощем.

Я поглянула на Медісон з-під опущених вій, спробувала вгадати, у якому вона гуморі.

Пальці самі потягнулися до браслета, лівим зап'ястям засовався холодний метал.

— Вибач за Дерека, — промовила для початку.

— Та нічого. Вибач і ти за ту дівчину. — Вона відшукала на пальці задирку, смикнула. — Я насправді не думаю, що ви з нею сестри чи щось таке.

Я була рада це чути.

Так, Медісон часто бувала не в гуморі, та я знала, що завжди можу на неї покластися. Певно, тому ми й залишаємося найліпшими подругами, хоча вже багато років знайомі.

Ми ходили в один садочок й одразу здружилися, бо обидві ненавиділи ігри, де треба було перевдягатись. Я не хотіла, щоб усі побачили мої майки й колготки (мати всю зиму мене кутала), а Медісон просто рвалася надвір.

— Ти не думала, ну, пошукати її?

Я знизала плечима. Не хотілося розповідати про нашу розмову в університетській вбиральні.

Зблизька стало помітно, що та дівчина не так уже на мене й схожа. Так, очі такі самі, темно-зелені, але ширше розставлені. Ямочка на підборідді не така помітна, та й вилиці не такі й гострі, ніс трохи менший. І все ж таки мені було ніяково.

Вона витерла руки, повернулася до мене, спершись на умивальник, дуже просто.

— Я Кендалл Монтґомері, — сказала й перекинула біляве волосся через плече: точно багатенька падлюка.

— Я Олівія.

Мовчання затягувалося.

— Мій тато помер, — випалила я, боячись, щоб вона раптом не сказала, які ми схожі. — А то ти, може, подумала, що ми родички. Мами в нас точно різні.

— От біда, — гмикнула глузливо. — У мене батьки такі придурки. Я б залюбки з кимось помінялася.

Це було так несподівано, що я просто вибухнула сміхом. Мене принаймні влаштовувала моя мама. Зрештою, вона про мене все життя дбала. Може, навіть занадто.

— А де ти живеш? — поцікавилась дівчина.

— Портедж-Пойнт. Невелике містечко, трохи на південь від...

— Знаю. Моя мама з Портедж-Пойнта.

Запала важка тиша. Ми обидві не одразу збагнули значення сказаного.

— Твоя мама?.. — Я раптом відчула, що долоні вкрилися потом.

— Ну, не те щоб звідти... — Вона повагалася трохи, потім пояснила: — Вона там навчалась, здається, у старших класах.

Я не знала, що й казати.

— Що ж, Олівіє, — промовила Кендалл, крокуючи до дверей, — приємно було познайомитися.

— Мені теж. Іще побачимось.

Вона помахала рукою — ні, самими кінчиками пальців — і пішла.

Я поглянула на Медісон, похитала головою.

— Та ні, не думаю. Нащо мені її шукати? Я й так знаю, що ми не родички.

— Ні, *не знаєш*.

Я тупо дивилася на неї.

— Тобто?

— Ну хіба не може такого бути, що твій батько насправді живий-здоровий і в нього вже інша родина? Може, у твоєї мами був роман із кимось, з ким вона не могла бути, недозволене кохання?

Я навіть розсміялась: яка нісенітниця! Важко навіть уявити, щоб мама в когось закохалася, завела інтрижку. Вона ж завжди була сама стриманість. Часом могла насупитися, але не кричала ніколи; усміхалася, але щоб зареготатися — ні. Завжди з акуратним макіяжем, одяг ідеально випрасуваний.

Мама в мене була спокійна, як статуя, не те що в подружок: веселі пліткарки. Завжди готова прийти на допомогу, з пачкою серветок напоготові, коли я плакала, і в першому ряду на змаганнях із плавання.

— Я тебе прошу! — фиркнула я. — Вона навіть фліртувати не вміє, що й казати про романи. Це ж можна якусь болячку підчепити!

Медісон і собі засміялася.

— А може, ця дівчина справді донька твого тата.

— Мій тато помер, Мед.

— Знаю, але, може, у нього була ще й друга родина? Або він зраджував твою маму. Або... — Вона по-театральному витріщила очі. — Може, він зовсім...

— Боже, тобі треба менше дивитися серіали!

— Олівіє, схаменись! *Не можна бути такою наївною.* Трапляється, що люди брешуть, і не завжди навіть зрозуміло, навіщо.

Вона влучила в ціль.

— От не думаю, щоб мама розповідала неправду про мого ж батька.

— А звідки ти знаєш? Правда не завжди приємна.

— Як і брехня, — ледве чутно вимовила я.

* * *

Увечері мама прийшла з повними пакетами покупок, сказала, що має натхнення приготувати смачненьке. Я поморщилася: Марта-Стюарт[1] із неї нікудишня. Кулінарні експерименти на нашій кухні нерідко оберталися на катастрофу.

Якось вона хотіла запекти курча, навіть приготувала гидотну на вигляд, клейку підливу, та випадково ввімкнула режим грилю. За пів години в домі стояв такий дим, що ним самим можна було наїстися.

---

[1] Популярна телеведуча, відома порадами з хазяйнування.

Як на мене, то краще вже замовити піцу.

— О, то що в нас на вечерю? — промовила я, удаючи зацікавленість, і потягнулася до одного з пакетів. Ображати маму не хотілось.

— Спагеті болоньєзе.

Вона взялася за другий пакет. Один за одним на столі з'явилися пучок свіжого базиліку, голівка часнику й одна-єдина морква.

Я усміхнулась. Мама моркву не любить, а от я дуже полюбляю, тож вона завжди купляє одну морквину й подає окремо, тільки для мене.

Вона взяла цибулину, зазирнула під лушпайку.

— Наче така, як треба. — Помовчала трохи. — Стук-стук.

— Хто там?

— Опудало.

— Яке таке опудало?

— Ану відчиняй, доки в штани не напудило!

— Мам, ну пфе! — промовила я крізь сміх. — Так грубо!

Вона й сама захихотіла.

— Я знала, тобі сподобається.

— А з якої нагоди бенкет?

Вона тільки плечима знизала, усміхнулася.

— Я й сама не знаю. Просто відпустили з роботи раніше, а ти в мене вже майже випускниця — дуже тобою пишаюся, донечко!

З цими словами вона пригорнула мене до себе і, обійнявши, поцілувала в лоба.

Мама взагалі дуже тактильна людина. Завжди то по плечу поплескає, то погладить по голові, чмокне

в щічку, обійме. До десяти років водила мене за руку через дорогу, аж доки з мене не стали кпинити. Якось я спитала, чому вона так часто мене торкається. «Певно, так мені легше відчути зв'язок із тобою», — відповіла мама.

Я часом трохи ніяковіла, бо здавалося, що з цього вже мала вирости, і все-таки обіймати маму було приємно.

— Як минув твій день? — поцікавилася вона, рубаючи часник.

— Нормально. Отримала п'ятірку на контрольній з історії, а ще ми закінчили макет випускного альбому.

Вона відірвалась від цибулини, подивилась на мене пильно, як завжди дивилася, коли уважно слухала, навіть якщо йшлося про якісь дрібниці.

Скоро часник і цибуля вже смажилися в олії; пахло овочами й гамбургерами. У невеличкій каструлі кипіла нарізана морква. Мама поклала багет у духовку, щоб грівся, а ми тим часом навалили собі повні тарілки макаронів. Вечеряти вирішили в їдальні.

— Мам, — почала я нібито безтурботним тоном, умішуючи в підливу кубики моркви, — а можна щось спитати про тата?

Макаронина зірвалася в неї з виделки, гепнулась на тарілку. Мама знову підчепила її. Відкашлялася.

— Звісно, мила. Що тебе цікавить?

— Ну...

Голова пішла обертом.

Вона зазвичай не хотіла про це говорити, хоча я не так уже й часто запитувала. У неї тоді на обличчі

заклякала така півусмішка, немов їй боляче. Просто відтоді, як побачила оту Кендалл, я частіше замислювалася про батька.

— На якому місяці ти була, коли він помер?

Мама пожувала спагеті, скорчила на обличчі задуму: губи скривила, брови насупила, очі звела на стелю.

— Кілька тижнів, не більше. Я й сказати йому не встигла.

— А чи гарний він був? — поцікавилась я з хитруватою посмішкою. — Ну, коли ти його вперше побачила, були в тебе метелики в животі?

— О, так! — Вона засміялась, демонстративно обмахуючись, ніби їй стало жарко. — У мене від нього аж коліна тремтіли. Сам білявий, а очі карі — я в них просто потопала.

Я так і завмерла, ніби зачепилася за це слово.

— Карі?..

— Так.

Я не зводила з неї погляду. Раніше вона казала, що очі в нього були зелені, такі самі, як у мене. Я навіть пам'ятаю, коли це було. Я з тринадцяти років берегла ці слова, носила їх у серці: рада була мати щось спільне з батьком, побачити якого мені не судилося.

Я чекала, що вона виправиться, запевнить, що не збрехала тоді. Проте вона мовчала.

Я тупо дивилася на неї, борсалася в думках, намагаючись розплутати цей клубок.

— У нього була... ще одна родина? — видушила нарешті.

День уже хилився до вечора, і на стіл упав із вікна косий сонячний промінь. Світло залило мамине обличчя, затекло їй у зморшки, і вона раптом постарішала років на двадцять.

Вона так і вибухнула сміхом.

— Боже, ні! Звідки ти це взяла?

Я уважно вдивлялася в її обличчя, шукала, за що б зачепитися.

— Ну, просто подумала, може, у мене є десь брат чи сестра, а я й не знаю.

Тієї ж миті я відчула, що земля ось-ось розверзнеться піді мною. Чорніло бездонною дірою невідоме: зараз вона відповість і вороття вже не буде.

Аж тут мама підскочила, викотила очі.

— Господи! Хліб!..

І вона кинулася до духовки. Звідти враз вихопилась хмара чорного їдкого диму. Я мерщій наділа рукавички й пожбурила обгорілий багет у смітник. Мама поспішила відчинити двері, замахала рушником. Весняне повітря засочилося знадвору, і дим розсіявся, лишаючи по собі гіркий вугільний запах.

Пасмо білявого волосся пристало мамі до лоба, і вона відкинула його рукою.

— Вибач, рідна. Гадаю, обійдемося без хліба.

— Та нічого. Що б це була за вечеря, якби нічого не пригоріло?

Вона непевно засміялась.

— Може, розповіси щось про школу? Скоро ж випуск, ще трохи — і коледж.

Слова так і сипались у неї з рота, а голос був, наче хлібний ніж: якийсь нерівний і ніби аж гострий.

— Мамо, ти мені не відповіла. У тата були ще діти?

Тут набігли хмаринки, сонце сховалося, і в мами на обличчі заграли тіні. Щось наче зависнуло в повітрі, тремтіло в хлібному чаді.

Мама звела на мене блакитні очі, подивилася невинно.

— Ні. Твій тато навіть про тебе не знав, а інших дітей у нього точно не було.

Я все роздивлялась її спокійне лице, а всередині калатали страх, розгубленість, злість. Здебільшого злість, адже щось підказувало мені: вона говорить неправду.

Відчула, як серце стискає жах. Я завжди вірила мамі. Вірила всьому, що вона скаже, у всьому слухалася. Ніколи мені не спадало на думку в ній сумніватися.

А тепер довіра враз розсіялася. Адже, якщо вона могла брехати про такі речі, хто знає, що ще вона від мене приховує?

5

АБІ

ЖОВТЕНЬ

Година спливала за годиною, і страшне заціпеніння змінялося не менш страшним болем. Сил не було ні на що.

— Маю дізнатись, що сталося, — промовила я, звертаючись до Сари.

Вона сиділа дуже тихо, майже не ворухнулася відтоді, як нас перевели в кімнату очікування. Я ж ані секунди не могла втриматися на місці, усе походжала, рахуючи, скільки на стелі квадратиків, або переливала воду з однієї пластянки в іншу. Звиклий до аналізу мозок потребував розуміння, ясності, мусив розкласти все по полицях, підбити підсумок.

— Тобі краще піти додому. Відпочити трохи.

Подивилась на неї сердито:

— Я нікуди не піду.

Ми з Олівією з'єднані від її народження, з'єднані самим життям. Я не покину її і в смерті.

Минав час.

Я кинула порожню пластянку на підлогу. Запитала:

— Чому в неї на руках синці? — Закусила губу, намагаючись опанувати себе. — Гадаєш, її били?

Сара, здавалося, про це не думала.

— Не знаю, поліція... Буде розслідування.

У мене по щоках покотилися сльози, потекли в ямку, що між ключицями. Ледве дихаючи, здригаючись від ридань, я опустилася на стілець. Сара підійшла, обійняла за плечі. Ми довго стояли отак, обійнявшись. Обох лихоманило.

— Я так хотіла її вберегти!.. — схлипувала я.

— Абі, ти ж не винна. — Голос у неї був надтріснутий, зболілий.

Я відсахнулась, зазирнула в червоні очі.

— А що, як усе-таки винна?

* * *

Палата поволі сповнилася темряви. Одна за одною вмикались лампи, а я так і сиділа, не рухаючись, поруч з Олівією, і дивні звуки машин, що тільки й тримали її в цьому світі, немовби заколисували мене, притупляли біль. Бився всередині відчай, заволочував усе туманом, що в ньому не можна було ані їсти, ані пити, ані навіть поворухнутись.

Я бездумно дивилася на синці, що кільцем обвивали зап'ястя, сині, аж фіолетові, ніби доньку хапали за руки, і гнів проступив злими плямами на її прекрасній шкірі.

Я так і сиділа, спершись лобом об ліжко. Раділа, що нас нарешті залишили удвох. Лікарі цілий день умовляли мене піти додому, виспатися. Сара при-

несла бутерброд, та я й шматочка не відкусила, і той урешті-решт опинився в смітнику. Носила вона й каву, чашку за чашкою. Та від кави тільки в туалет тягло, а я не хотіла лишати Олівію саму — відтак пити більше не стала.

Від плачу й зневоднення гуло в голові, та піти додому я не могла. Не зараз. Я ніби завалилась у якусь шпарину в тканині часу, і світ зупинився.

Минуло дві доби відтоді, як я кинулася до скаліченого тіла доньки. Час тягнувся до болю повільно. Приходили лікарі, приносили звіти, зробили ще одну томограму. Серцебиття плоду на УЗД присутнє.

Шепотілися про можливість викидня, шепотілися про можливість урятувати дитину, якщо в матері витримає серце.

Урятувати дитину?! Врятуйте *мою* дитину!

Я дрімала уривками, поклавши голову Олівії на живіт. Хвилина за хвилиною тягнулася ніч. Час від часу лунав тривожний сигнал, і тоді я уявляла людей, яким щойно повідомили: дорогої істоти більше немає. Думала, як це буде, коли настане черга Олівії.

Хтось посмикав мене за плече, вихопив зі сну.

— Місис Найт?

Доктор Ґріффіт простягав мені стаканчик з водою.

— Міс, — виправила я. — Я незаміжня.

У роті пересохло, і голос вийшов хрипкий. Та від води я все ж таки відмовилась.

Він підсунув мені стілець, усівся поруч, обхопивши долонями стаканчик.

— Міс Найт. Ви маєте дбати про себе. Вам треба їсти, пити, іноді відпочивати.

— Чому всі постійно торочать одне й те саме!? — раптом не витримала я. Біль, що його аж ніяк не втамував час, виринув з мене; я схопилася за голову, стиснула скроні.

— Бо ви маєте подолати чималий шлях. — Він позирнув на Олівію. — Усі троє.

Я втупила в нього погляд. Провела язиком по розтрісканих губах.

— Олівія вже не повернеться, — м'яко промовив доктор. — Але ваш онук іще може жити.

Із того, як звузилися його очі, було видно: йому боляче це казати. Я відчула симпатію до нього. Чи принаймні повагу.

— Скільки? — нарешті вимовила я.

— Що скільки?

— Скільки треба тримати Олівію на апаратах, щоб дитина?.. — Закінчити я не змогла, так ті слова краяли серце.

— В ідеалі вона має бути на тридцять другому тижні.

Тобто ще вісімнадцять тижнів — я швидко підрахувала.

— Це можливо?

Доктор Ґріффіт відповів не одразу.

— Наскільки мені відомо, прецедентів іще не було. Але, гадаю, така ймовірність існує.

Я спробувала вдихнути, та клубок у грудях тиснув, виганяв повітря. Я міцно стулила повіки, потім знову розплющила очі.

— Чому не приходили з поліції? Де вони?

Здається, це запитання здивувало доктора Ґріффіта. Він зняв окуляри, протер халатом.

— Ми не повідомляємо про... нещасні випадки.

— Нещасні випадки?! Але ж це був не нещасний випадок! — Голос у мене зривався, усе тіло охопили мука й лють. — Ви ж бачили ті синці в неї на зап'ястках!

Доктор Ґріффіт захитав головою.

— Перепрошую. Я хотів сказати, що згідно із законодавством лікарня зобов'язана сповіщати поліцію тільки про поранення, спричинені вогнепальною чи холодною зброєю. Гадаю, тому вас і не турбували.

Я притиснула долоню до лоба, відчуваючи, як закипає в кінчиках пальців чергова панічна атака. Та на цей раз мені вдалося відкинути тривогу, я перемогла. Я сама повідомлю в поліцію.

— Вона така хороша дівчина, Олівія. Що ж сталося?

Я мимоволі говорила ще про неї в теперішньому часі: не хотіла, щоб вона загубилася в минулому. Адже вона ще тут, поруч.

Очі доктора дивилися по-доброму, але й насторожено, як у юриста, який старанно добирає слова.

— Я не знаю. Але обіцяю... — Він простягнув мені воду. — Ви знайдете в собі сили на те, щоб це з'ясувати.

Я прийняла від нього стаканчик і випила одним духом, до останньої краплі.

* * *

Щойно я вийшла з лікарні, припустив дощ. Була вже майже ніч, на горизонті нависли чорні хмари.

Я скермувала машину в знайомий поворот, повільно під'їхала до збудованого у вікторіанському

стилі будинку на сім'ю з трьох осіб, найменшого на всій вулиці. Він незграбно притулився в самому кінці, оточений набагато імпозантнішими будівлями.

Мої сусіди належали до середнього класу: юристи, лікарі. Їхні дружини були домогосподарками й виховували товстощоких малюків, улаштовували дитячі свята, ходили на йогу, пили з приятельками каву. Я, мати-одиначка, яка завагітніла у вісімнадцять і все життя мусила працювати, була серед них ніби гнилий зуб у бездоганному роті.

Сама б я ніколи не купила цього будинку. Та я робила все, що могла, аби тільки дати Олівії те, чого не мала сама: пристойний район із нормальною школою й більш-менш припустимим рівнем злочинності, море під боком. Я прагнула дати їй більше можливостей і ніколи про це не шкодувала — ні тепер, ні доти.

У пам'яті постав останній ранок, що ми його провели разом з Олівією. Я дивилась, як вона погойдується в такт невідомій музиці, що лунала з навушників. Очі заплющені, на шиї незнайомий мені шарф, із шовку, червоногарячий, він ніби пломенів у неї під горлом. Вона була вдягнена в мішкувату кофту й спортивні штани. Під очима півмісяцями залягли темні кола, лице біле мов полотно.

Я стурбовано помацала їй лоб.

— Ти здорова?

Шкіра в неї була гладенька, прохолодна. Я поклала руку їй на плече, хотіла обійняти.

— Так, усе добре, я вчуся.

Вона вивернулася, насупила брови.

У цій відповіді вчувалося й інше: «Може, годі вже питати?» Мама завжди казала, що я не вмію вчасно зупинитися.

Я ладна була допитувати Олівію. Одна страшна думка змінялась другою. Вона захворіла, у неї рак, її цькують у школі. Від страху в мене скрутило живіт. Зі мною таке траплялося: я нервувала, закидала її запитаннями, без упину аналізувала почуте, намагаючись знайти якесь пояснення. Завжди мала бачити повну картину, без цього окремі штрихи лишалися незрозумілими. От тільки користі з цього ніколи не було. Те саме сталося, коли померла мама.

«Опануй себе, Абі, — умовляла я сама себе. — Усі підлітки такі».

Я поспішила відволіктися, укладаючи ноутбук у сумку, та від холоду, що вона ним мене обдала, защеміло серце.

— Знаю, сьогодні субота, але мені треба трошки попрацювати. — Зазвичай я намагалася не лишати її на самоті, та варіантів в одинокої матері небагато. — Ти все знаєш: не сідай до друзів у машину, не переходь дорогу в неналежному місці.

Я чекала: зараз вона зауважить, що я ніколи не виходила на роботу вихідними. Кортіло поділитися з кимось новим завданням, що мені його дали в «Браун Томас і партнери».

Давно вже мене так не радувала моя робота. Посада бухгалтерки в аудиторській фірмі мені взагалі була не до душі. Колись, іще давно, я працювала журналісткою. От тоді мала запал, амбіції, вигадку.

Я обожнювала розслідування і мліла, побачивши під заголовком у газеті власне ім'я.

Та працювати ночами не вихід, коли в тебе на руках немовля з постійно хворими вухами. Насамперед я була матір'ю, знала: я не покину доньку, як покинула мене моя мама, яка так любила мене, а потім...

Тож я взялася до бухгалтерської справи. Відтак отримала більш-менш стабільний графік і вдосталь часу на дитину. То був компроміс, і я давно вже змирилась.

— Може, хочеш, щоб я лишилася? — У мене раптом сіпнулись губи. — Адже знаєш: ти для мене на першому місці.

— Ні, мам, усе добре, чесно. — Вона ж уже дала зрозуміти: я їй не потрібна. — Мені все одно треба вчитися, скоро контрольна з математики.

Я так і дивилася на неї, чомусь розгублена. Спробувала пригадати, коли ми востаннє розмовляли щиро. Уже розтулила була рот, хотіла спитати, у чому річ, адже в нас із Олівією завжди були близькі стосунки, ближчі, ніж зазвичай бувають у мами з донькою, ми в усьому звірялися одна одній. Та вона раптом підвелася й потягнулася, смачно позіхаючи.

— Я в душ, мам. Побачимося на барбекю.

Узяла зі стола червоний шарф, який уже встигла зняти, і пішла. Яскраво-червоний шовк волочився за нею, ніби стареньке плюшеве ведмежатко. За якусь мить її силует розчинився в тіні, і донька зникла на верхньому поверсі.

* * *

Спогади краяли мені душу. Звісно, вона була вагітна! Я проклинала себе за те, що цього не помітила, за те, що не лишилася тоді вдома. Провина давила мене, огортала задушливим туманом.

На під'їзді до дому я раптом опинилася у світлі фар. Дорогу заполонили автівки, легкові й навіть мікроавтобуси. Щойно я відчинила двері, як мені сунули під носа мікрофон. Звідусіль лунало моє ім'я.

— Абі, це Роб Крейн із KOMO-TV. Чи не могли б ви розповісти, у якому стані перебуває Олівія? Чи лікарі планують і далі тримати її на штучному життєзабезпеченні? Чи є надія врятувати дитину?

— Я... я...

Не в змозі відповісти, я сунулася до дверей. Як вони дізналися? Місис Нельсон, літня жінка з будинку навпроти, дивилася на мене з роззявленим ротом. У руках вона стискала вечірню газету.

— Без коментарів, — видавила я й кинулася всередину. Вирували чорними плямами фотоспалахи.

Утома захлеснула мене, і я просто спливла на підлогу, притулившись спиною до дверей. Надворі ще говорили, та тепер голоси зливалися в суцільний гул.

Зусиллям волі я стала на ноги. Мусила відвернутися, бо тривога поволі огортала мене, а відтак попрямувала на кухню. Витягнула з морозильника пляшку горілки, плеснула у склянку. Попробувала пальцем і одним духом проковтнула. Горло нещадно пекло, та я налила ще.

Зі склянкою в руках піднялася в кімнату Олівії, увімкнула світло. Скрізь були розкидані речі, ніби

стався вибух на фабриці одягу. Пахнуло цитрусовим шампунем і несвіжими шкарпетками. Постіль з'їхала на підлогу.

Я поставила горілку на комод, поправила ковдру, присіла на край ліжка. Щось блиснуло на тумбочці, піймавши промінь вечірнього сонця. Її телефон. Він лежав на зарядці, та, коли я взяла його в руки, штекер випав із роз'єму. Акумулятор був розряджений.

Раптом постукали у двері. Сховавши мобільний у кишеню толстовки, я спустилася вниз. Визирнула в замкову шпарину, та замість репортера побачила високого на зріст широкоплечого юнака. Абияк заправлена в джинси блакитна сорочка сильно пом'ялася, біляве волосся скуйовджене. Я ледве його впізнала, так запухли знайомі карі очі.

Хлопець Олівії. Він увесь ніби зіщулився, наче його випрали в машинці й добряче віджали. Від атлетичної постави футболіста нічого не лишилося. Я побачила сліди висохлих сліз на землистих щоках, синці під очима, і мене охопив жаль. Він мусив ділити зі мною це невимовне горе.

Я відчинила двері, і в той самий момент замиготіли спалахи. Репортери наперебій вигукували запитання. Не звертаючи на них уваги, я втягнула Тайлера всередину. У невеличкому місті, як, скажімо, Портедж-Пойнт, новини поширюються дуже швидко. Не дивно, що в мене під домом зібралися представники мало не всіх газет і каналів, які тільки є в Сієтлі.

— Чи це правда, про Олівію? — запитав він.

— Так. — Я піднесла кулаки до очей, натиснула на повіки. — Стався нещасний випадок.

Тайлера повело. Я схопила його під лікоть, усадила за кухонний стіл. Сунула в руки склянку з водою. Він випив одразу.

— Нещасний випадок?.. — повторив розгублено.

— Не знаю. Поліція... Треба повідомити...

— Що сталося? — прохрипів він.

— Ніхто не знає. Можливо, вона впала з моста. Але... — Я помовчала, не знаючи, чи варто озвучувати підозри. — Вона сама пішла з барбекю чи з нею хтось був?

— Ні, вона була сама.

— І Медісон її не підвозила?

— Вона пішла пішки, я це добре пам'ятаю.

Олівія знала, що ходити вулицями, коли стемніє, їй заборонено. Так я постановила, і вона ніколи не порушувала цього правила.

— Котра була година?

— Може, пів на одинадцяту чи, радше, за чверть.

— Тайлере, я маю тобі дещо сказати.

Він чекав, не зводячи з мене очей.

— Олівія вагітна.

Я бачила, як у нього безсило опустилися руки, налиті непід'ємною вагою, ніби я вдарила його під дих.

— Чи ти знав?

Мусила володіти фактами. Усе, що він міг розповісти, було потенційно значущим.

Він глитнув, стиснув кулаки. Підвівся зі стільця. Скоцюрбився, повернувся до мене спиною.

— Тайлере? — Я підійшла, легенько торкнулась його плеча. — Я не сваритимуся, обіцяю. Чи ти знав, що вона вагітна?

Він відсахнувся. Я відчула, як напружилися під сорочкою м'язи. Нарешті він поглянув на мене. Очі в нього були великі, лице сполотніло.

— Вибачте, міс Найт. Дитина не від мене.

6

АБІ

ЖОВТЕНЬ

— Не розумію, — промовила я.

Страх розповзався всім тілом, огортав кожну жилку, кожну кісточку. Отже, я зовсім не знала своєї доньки.

— Звідки... звідки ти знаєш?..

— Я знаю, що дитина не від мене, — урвав він. — Бо ми з Олівією не...

Відвів погляд.

Я притиснула пальцями повіки. Перед очима попливли зірки. Горілка, що я її випила натщесерце, вогнем випалювала шлунок.

— У вас не було сексу.

— Так.

То Олівія зраджувала свого хлопця. Тепер зрозуміло, чому вона так змінилася останнім часом. Віддалилась. У пам'яті раптом спливли спогади з барбекю — їх щороку влаштовували для всього кварталу Стоукси.

Я тоді дещо запізнилася, виправдавшись роботою.

Не те щоб я не любила людей, радше не мала про що з ними поговорити.

Щойно тему доньчиних досягнень було вичерпано, бесіда заходила в глухий кут. До того ж я з більшим задоволенням спостерігала за іншими, аніж брала безпосередню участь у спілкуванні. У мене добре виходило триматися в тіні.

Двері відчинила Джен Стоукс: у кожній руці по келиху з шампанським, на губах — широка усмішка. Гострий овал лиця, тугі темні кучері.

— Вітаю, Джен, — силувано всміхнулась я, відчуваючи, як відзивається болем щелепа.

Коли ми познайомилися, дівчатам тільки виповнилося п'ять років. Відтоді ми були добрі приятельки, але не більше. Правду кажучи, Джен не на жарт мене лякала. Поряд із нею мою зухвалість як вітром здувало, здавалося, її впевненість затягує мене, ніби чорна діра. Я згадувала школу.

Мене цуралися. Я була дівчина, мама якої вкоротила собі віку. Ніхто не знав, про що зі мною говорити, та і я не могла дібрати слів. Я не вміла вдягатися, зачісувати волосся, робити макіяж. Обідню перерву пересиджувала сама, у закутку їдальні. На фізкультурі мене не хотіли брати в команду, ніхто не бажав виконувати зі мною в парі проєкти. Юність була не краща за дитинство: я так само потерпала від самотності, аж доки в мене не виросли груди і я не навчилася обертати це собі на користь.

З віком я звикла жити сам на сам із собою, це більше не бентежило мене. І це було на краще: ліпшої подруги, ніж власна донька, я й не хотіла.

— Абі, чудово, що ти все ж таки вирвалась! — Джен потягнулася до мене, поцілувала в щоку, подала келих.

Я відпила. Шампанське було солодке, терпке, недешеве на смак.

— Як справи? — запитала була я, але за гулом голосів, що лунав зсередини, Джен не розчула. Я повторила: — Як у тебе справи?

— Та як завжди. Діти, робота, життя. — Вона закотила очі, видала сухенький смішок.

Та я знала: своїм життям Джен задоволена. Вона працювала в реанімації й чудово почувалася в атмосфері постійного авралу.

Вона запросила мене ввійти, і я опинилася в елегантній вітальні. Ноги потонули в пухнастому, вівсяного кольору килимі. Затильні двері вели на простору терасу, з якої розгортався краєвид на тінисте подвір'я. Мерехтів у вечірньому світлі прямокутник басейну. До мене долинув аромат смажених реберець і бургерів з гриля.

— Ти вже бачилася з Олівією? — поцікавилась Джен.

Було в її голосі щось таке, від чого я враз учепилася в неї поглядом. Обличчя стягнуло маскою, та під нею вже билася в жилах тривога.

— Ні-і, — нарозтяг сказала я. — А що?

— Та так, просто. — Вона квапливо відвела погляд, поставила свій келих на стіл. — Зараз принесу тобі поїсти, а тоді поговоримо. Ось...

Вона обернулася на довгоногу блондинку в червоногарячій туніці й полотняних босоніжках на танкетці. Узяла її за лікоть, підвела до мене.

— Мері, це Абі. Абі, познайомся: Мері Корбін.

Я й сказати нічого не встигла, як Джен спустилася з тераси та вмить розчинилася в натовпі. Мені

стало ніяково, я почувалася покинутою. Пригладила пасма волосся, що повибивалися з-за вух.

Мері мала розкішний вигляд. Плечі в мене самі собою згорбилися, у животі закрутило.

— Так, Абі, я вас пам'ятаю. Ви...

— Мама Олівії. — Я силувано всміхнулася.

— А я пригадую, що ви працюєте бухгалтеркою в «Браун Томас і партнери». Ви готували форми звітності для моєї нової компанії з дизайну інтер'єрів і дуже швидко з цим упоралися. Я була дуже задоволена.

— А-а... — нарозтяг сказала я. Це було неочікувано, адже зазвичай у мені впізнавали маму Олівії, обдарованої плавчині, гордості місцевої команди. Я спробувала пригадати, коли востаннє виступала в іншій ролі, та на думку нічого не спало. — Рада це чути.

Чоловік Джен, Марк, помахав мені з іншого кінця подвір'я. Це був типовий бізнесмен середнього віку, з квадратним підборіддям, уже в літах, але по-своєму привабливий обранець долі. Я помахала у відповідь.

— Піду привітаюся, — пояснила, радіючи нагоді залишити Мері. — Приємно було познайомитися.

Я спустилася вниз, прихопивши дорогою з відерця з льодом бляшанку кока-коли, і примостилася під високим живоплотом. Якби тут була Сара, вона неодмінно взялася б мене вмовляти вийти з тіні й поспілкуватися з людьми. Казала, що я збудувала навколо себе стіну, а цеглинами стали робота й Олівія.

Сара завжди мала слушність і все робила як годиться. Благополучно вивчилася на психолога, улаштувалася на роботу, вийшла заміж, народила дитину і так далі. Тепер працювала з людьми, які потребували

допомоги після травматичних подій. Більшість клієнтів направляли до неї з поліційного відділку в сусідньому Сієтлі. Я проти неї була людина-катастрофа: мати-одиначка, яка працює на першій-ліпшій роботі та ні з ким до пуття не спілкується.

Якась холодна рідина виплеснулася мені на руку, висмикнувши з задуми.

— Абі, привіт!

— А, Дереку. Привіт!

Зазвичай син Марка та Джен звертався до мене «Міс Найт». Я ще пам'ятаю його товстощоким другокласником із вічно вимазаними травою колінками, і от він звертається до мене на ім'я! Я зненацька відчула себе старою.

— Перепрошую, — проговорив він, сором'язливо усміхаючись.

Я струсила краплі з руки.

— І коли це ти так виріс, що вже можеш пити? — піддражнила його.

— Мені вже дев'ятнадцять. — Як і всі підлітки, Дерек почувався дуже дорослим і страшенно цим пишався.

Я ласкаво всміхнулася до нього.

— Ти не бачив Олівії? — поцікавилася тоді.

Він ураз став серйозний.

— Ні, а чому ви запитуєте? У неї що, неприємності?

— Ні, що ти! — Я навіть розсміялася: з Олівією неприємностей не траплялося. — Нічого такого. Просто ми мали тут зустрітися.

— А... — Дерек провів рукою по підборідді, і мені впало в очі, що він дуже схожий на матір. Дістав

у спадок яскраву, виразну красу: темні кучері, завжди скуйовджені, вузьке, з гострими вилицями обличчя. Сині очі дивляться пронизливо, розумно. Справді привабливий хлопець. Певно, не одне серце розбив.

До нього підійшла якась молода дівчина. Торкнулася його плеча. Він озирнувся на неї, потім на мене, трохи позадкував. Цей обмін поглядами забрав, певно, кілька секунд, не більше, проте я не одразу впізнала в цій юній жінці Олівію.

Мозок — ніби колесо, що загрузло в болоті, — відмовлявся усвідомити побачене. Не стало довгих шовковистих кучерів. Волосся обрізали коротко, під хлопчика, а окремі пасма пофарбували в рожевий. Замість звичайних джинсів і футболки на ній були чорні легінси та блузка в селянському стилі, з низького вирізу випинали груди.

Я стояла й дивилася на Олівію в тьмяному вечірньому світлі й відчувала, що вона мені стала чужа. Ніби щось обірвалося, і не в моїх силах було знову зібрати все докупи...

— Чия це була дитина? — запитала я, відчуваючи, як нутрощі стиснулись у клубок.

Тайлер не відповів. Здавалося, він не зі мною.

— Тайлере. Чия це була дитина?

Він не подивився не мене. Не відповів. Промовив тільки:

— Я мав би її врятувати.

— Від чого?

Наші очі зустрілися.

— Від усього.

7

ОЛІВІЯ

КВІТЕНЬ

Після вечері мама пішла до ванної. Ми повідчиняли всі вікна, та дім наскрізь пропахнув горілим хлібом. Від цього запаху дерло в горлі, щипало в носі; мене нудило.

Почувши, що нагорі ввімкнули душ, я мерщій побігла до столу, що в кутку вітальні, і взялася за акуратно відсортовані за алфавітом, із кольоровими позначками документи. Нічого. Перестрибуючи через сходинку, кинулася в мамину спальню. Покопирсалася в тумбочці: купа якихось кабелів і блокнотів. Стала на коліна, зазирнула під ліжко. Кілька вкритих пилом різнокаліберних гантелей, книжки, що свого часу не вмістилися в книжкову шафу, коробка з моїми листівками й записками.

Звісно, я не раз бувала в маминій кімнаті, та в речах не копирсалася: навіщо? Мені стало зле. Я вже відчувала, як підступає до горла відраза, аж раптом згадала її брехню: «...карі очі».

Від батька ж мало щось залишитися. Спливала хвилина за хвилиною. Часу було обмаль.

Я підійшла до шафи, перебрала одяг, взуття, понишпорила рукою на верхній полиці. Раптом пальці за щось зачепилися. Я стала навшпиньки й витягнула стару коробку з-під взуття, укриту товстим шаром пилу. Зі знахідкою в руках по-турецьки всілася на підлогу. Серце шалено калатало в грудях. Вода в душі ще текла, та я знала: треба поспішати.

Коробка була неважка. Мені навіть здалося, що в ній нічого немає. Але, коли я зняла кришку й відсунула підкладені під неї серветки, перед очима постав грубий аркуш паперу. Свідоцтво про моє народження. Ім'я батька зазначено не було.

Я відклала документ і витягнула серветки. На дні коробки лежав браслет з лікарні — такі вішають на руку новонародженим. На браслеті блідо-синіми чорнилами було виведено моє ім'я.

А тоді я побачила картку: невеликий квадратик картону, які вкладають у букети. З одного боку нічого. З іншого — напис великими літерами:

ВИБАЧ.
Ґ.

* * *

Назавтра я затрималася після школи, допомагала Пітерові з хімією. Тайлер цілий день зі мною не розмовляв, та я вирішила вдавати, ніби нічого не сталося. З ним це завжди спрацьовувало. Головне — не піддаватись на провокації, і все буде добре.

Додому мені не хотілося, тож я написала мамі есемеску, що затримуюся в школі, а сама сіла в автобус і попрямувала до Медісон.

Мені кортіло розповісти їй про вчорашню картку й про мамину брехню.

Мряка поволі переростала в дощ, тож я насунула капюшон. Медісон мешкала в тихому кварталі передмістя. Я проминула елегантні будівлі в псевдотюдорівському стилі та дерев'яні будинки, характерні для північного заходу тихоокеанського узбережжя, а тоді опинилася серед розкішних сосон, що ними поросли береги річки.

Дехто думає, що Зиґзаґом називають сам міст, та насправді це річка під ним звивається аж до П'юджет-Саунда. Коли я була мала, ми називали його «міст Попелюшки»: він був ніби з казки. Мав чотири сріблясті, увінчані шпилями башти, по дві з кожного боку, що до них кріпилися ванти, а прольоти прикрашали ажурні арки та блискучі металеві поруччя.

Поправивши на спині рюкзак, я попрямувала через міст, відчуваючи, як дерев'яні балки відбивають луною мої кроки. Зазвичай я ходила до Медісон навпростець через ліс, короткою дорогою, і таким чином економила близько двох кілометрів. Мама якось витягнула з мене обіцянку, що я там не ходитиму — певно, боялась, що в хащах повно маніяків, — але дорогою виходило надто довго.

Тож, бажаючи її заспокоїти, я казала, що завжди ходжу до Медісон в обхід. Брехати мені не подобалось, але ж я не хотіла, щоб мама нервувала. Вона іноді занадто мене опікала. До того ж це не було брехнею — просто я казала не всю правду.

Я натиснула кнопку дзвінка і стояла так, відсапуючись, доки двері не прочинилися. Обличчя в нього

було пом'яте зі сну, очі часто кліпали, ніби обпечені вечірнім сонцем.

— Олівіє? Що ти тут робиш? — прохрипів він, занурюючи руку в темні сплутані кучері.

Я стояла, не знаючи, що сказати, не в змозі відвести від нього погляд. Я не бачила Дерека майже три роки. Він дуже змінився. Став гарним. Навіть дуже.

Куди й подівся той довгов'язий хлопець, якого я знала. Він схуднув на обличчі, став ширший у плечах і значно вищий від мене. На ньому були вузькі чорні джинси й чорна футболка, під якою проступали м'язисті руки. На шиї виблискував срібний ланцюжок.

— Привіт, Дереку! — Голос зірвався на вереск, і я поспішила закашлятись. — Я й забула, що ти вже повернувся з Нью-Йорка. Вибач, що так довго дзвонила. Я думала, відчинить Медісон.

Слова так і сипалися з мене. Я раптом побачила себе збоку: дурнувате дівчисько.

Хотілося б знати, чи й він про мене згадував. Під час останньої нашої зустрічі я з усім завзяттям чотирнадцятирічної тинейджерки зізналася йому в довічному коханні, на що він просто поцілував мене в щоку. «До зустрічі!», — тільки й сказав. А наступного дня поїхав у Нью-Йорк.

Медісон я про свою закоханість не розповідала. Їй би це не сподобалось: вона страшенно ревнувала Дерека. Якось у неї в гостях мені стало зле, тому я вирішила пограти з її братом у приставку замість бігати з нею в хованки. Тоді вона пішла до нього

в кімнату і розірвала на шматочки всі дипломи й грамоти, що він їх з любов'ю вклеїв в альбом.

— Зайдеш? — запропонував Дерек.

Він провів мене через вітальню, і ми опинилися в обставленій за останнім словом моди кухні. Виблискувала в променях вечірнього сонця іржостійка сталь. Над столом із червоного дерева висіла дорога акварель, на якій було зображено купку дерев.

Я кинула промоклу куртку на спинку стільця. Дерек дістав із холодильника дві пляшки з водою, одну кинув мені.

— Ну то як? — Я відпила трохи. — Ти з кінцями вже повернувся?

— Ага.

— Сподобалось там?

Він знизав плечима.

— Ну і як там було?

Запитань у мене накопичилось чимало, та це був не той Дерек, якого я знала три роки тому. До того ж Медісон багато чого розповідала про нього... Певно, я його трохи побоювалась.

— Цілком нормально. Місто велике, трохи гамірно, але мені сподобалось.

Він ніби нудився. Або дратувався. Помовчавши, додав:

— Медісон немає вдома.

— А де вона?

— На прослуховуванні; здається, хоче грати в якійсь виставі.

Я ляснула себе рукою по лобі.

— Точно. Я й забула.

Він відставив воду.

— Ну, то що в тебе?

— Нічого такого. Школа, іспити. Готуюся до випуску і все таке.

— Та я не про це. — Він закотив очі, ніби розмовляв із клінічною ідіоткою. — Чого ти вирішила сюди заявитись?

Я завагалась, не знаючи напевне, чи хочу говорити з ним про маму.

— Може, з хлопцем посварилася? — запитав єхидно.

Відчуваючи, як усередині вирує гнів, я стиснула кулаки. Злитися я не звикла, та тепер лють сама сочилася з мене, ніби материна брехня роз'їла мені щось усередині. Не в змозі впоратися з новими почуттями, я раптом змінила фокус.

Як він сміє?! Під час останньої зустрічі мені здалося... Так, тепер це не має значення, але мені здалося, ніби в нас із ним щось особливе. Дурість, звичайно: відчуття його ліктя за переглядом фільму, довгий погляд. Нісенітниці.

Цього, нового Дерека я навіть не впізнавала.

— Я зайду пізніше. Вибач, що потурбувала. — Сказавши це, я відставила воду і вискочила в коридор, та Дерек схопив мене за плече.

— Це ти вибач. — Глузлива посмішка зійшла в нього з губ, і я нарешті побачила того Дерека, якого знала колись. — Ти мені не заважаєш, справді.

У нього був такий серйозний вигляд, що в пам'яті спливло, як ми ще дітьми грали в хованки і я застрягла в пральній машинці.

— Ну то що, щось із хлопцем?

— Ні, — відрубала я. — Якщо хочеш знати, мама мені збрехала, і мене це добряче бісить.

Дерек відсахнувся, ніби мій гнів загрожував збити його з ніг.

— Ого. Хріново. І що вона сказала?

Не дочекавшись відповіді, він попрямував із кухні.

— Ходімо в підвал!

Я завагалася, спантеличена цією зміною образу. Схоже, у них із Медісон більше спільного, ніж мені здавалося. Ми пройшли через вестибюль і опинилися біля сходів.

— Батьки виділили мені підвал: певно, не хочуть мене бачити. — Він засміявся самими губами, та очі його навіть не усміхнулися.

У підвалі було вже затишніше: світле дерево, витерта коричнева шкіра. Зі стереосистеми волав гранж. Половину приміщення забирав величезний стелаж, перед яким стояли два обіпнутих шкірою крісла; на іншому боці розмістилося незастелене двоспальне ліжко. Удалині виднівся темний коридор.

Дерек прибрав з одного крісла одяг.

— Ось, сідай!

Потім клацнув пультом і вимкнув музику, натиснув якусь кнопку — і стулки стелажа з горіхового дерева, прикрашені вигадливим різьбленим орнаментом, поволі розтулилися, являючи грандіозних розмірів телевізор із плазмовим дисплеєм. Сам Дерек усівся в сусідньому кріслі та взявся перемикати канали. Зупинився на старій серії «Ґріфінів».

Поглянув на мене.

— Ти ж посидиш?

— Так... Звісно.

Якщо Медісон заскочить мене з братом, їй точно зірве дах. Я сперлася на підлокітник, посмикала срібний браслет на зап'ястку.

— Ну, то про що тобі збрехала мама?

— Та ми зі школою їздили минулого тижня в універ, знаєш, типу знайомитись. І там була одна дівчина, Кендалл. Схожа на мене *як викапана*. Чесно. Усі сказали. Як сестри.

— Це дивно.

— Отож. От я вчора й узялася розпитувати маму про батька. Мовляв, який він був із себе і чи в нього не було іншої родини. Спитала, які в нього були очі. Вона сказала, що карі.

— Ну то й що?

— По-перше, я недарма записалася на профільний курс із біології. У мами очі блакитні, тож, якби тато мав карі, у мене навряд чи вийшли б зелені. Не те щоб це неможливо, але з погляду генетики малоймовірно.

— А по-друге?

— А по-друге, коли мені було *тринадцять*, я вже запитувала, якого кольору в нього були очі, і вона сказала, що зелені. А тепер каже, що карі.

— А навіщо ж їй казати спочатку одне, а потім інше?

Я розвела руками, відкинулася на спинку.

— Заплуталась у власній брехні.

— А в тієї дівчини, Кендалл, у неї очі теж зелені?

— Так. І ямочка на підборідді така сама, — показала я. — Я навіть у гуглі дивилася. Це генетичне. А в мами ямочки немає.

— Тобто Кендалл дуже на тебе схожа, у неї також ямочка на підборідді й очі такого самого кольору, а тепер іще з'ясувалося, що твоя мама збрехала, коли казала, які очі були у твого батька — і про що це говорить? Гадаєш, ви з цією дівчиною родички?

— Ну так.

Я й сама розуміла, що це якась нісенітниця.

— Як у кіно, якщо чесно.

— Знаю. Просто мама мені збрехала. А ми з нею завжди кажемо одна одній правду... — Я закусила губу, поспішила виправитися: — Принаймні мені так здавалося. Я тепер думаю, коли вона ще мене обманула. А ще...

Я дістала із задньої кишені вчорашню картонку.

— Оце я знайшла в неї в кімнаті, у коробці з-під взуття, що стояла в шафі.

Я простягнула йому картку.

— «Вибач», — прочитав Дерек. — За що вибач?

— Не знаю. Там іще лежало моє свідоцтво про народження. Думаю, це якось пов'язано зі мною.

— У фейсбуці не пробувала шукати?

— Кого, маму?

— Ні. Кендалл.

Я похитала головою. Мені й на думку таке не спадало.

— А ти її не питала про батька? Як його звати?

— Я тоді ні про що таке не думала.

Дерек узяв блискучо-сріблястий ноутбук, що стояв на тумбочці. Потім знов умостився в кріслі. Зайшов у фейсбук.

— Хочеш подивитись?

Медісон казала, що я слабкодуха. Мама — що Медісон витирає об мене ноги. Може, обидві по-своєму мали слушність? Може, настав уже час постояти за себе?

Я кивнула.

— Так, хочу.

Схилившись через його плече, я вбила логін і пароль, увесь час відчуваючи нашу близькість. Від Дерека ширився ледве вловимий аромат хвої, а ще чисто пахнуло піною для гоління.

Довго шукати не довелося. Кендалл Монтґомері дивилася з фотографії усміхненими очима, склавши губи, немов для поцілунку. Я не хотіла її знати — але ж знала.

— Дідько... — Дерек так і витріщився. — Ви й справді схожі.

— Знаю. Аж страшно. То що мені робити?

— А що ти хочеш?

Це було несподівано. Зазвичай моїми бажаннями ніхто не цікавився, я просто пливла за течією.

Я зазирнула Дерекові в сині очі. Було в них щось таке, аж я насмілилася шукати того, чого — я це розуміла — краще б не чіпати.

Я потягнулася через нього, натиснула «Додати в друзі». Тоді відповіла:

— Я хочу з нею поговорити.

8

АБІ

ЖОВТЕНЬ

Тайлер спускався з ґанку, тяжко гупаючи ногами. Цей звук і висмикнув мене з трансу.

— Зачекай! — Я вилетіла під дощ, забарабанила у двері його джипа, що вже ревів, готовий зрушити з місця.

Надворі заклацали спалахи, та я не звертала уваги.

— Зачекай! — закричала, стукаючи долонею по дверцятах.

Тайлер опустив вікно, позирнув з-під насуплених брів на журналістів: ті уважно спостерігали за нами.

— Що ти мав на увазі? — прошипіла я, щоб ніхто не почув. — Від чого «від усього»?

Очі його дивилися гнівно, та голос він також стишив:

— Вона мусила жити *за правилами*. Ви постійно її *контролювали*. Вона казала, що живе за вашим сценарієм і їй від того *бридко*. Може, якби ви не намагалися керувати її життям, вона б і не наробила дурниць.

Пальці зіслизнули з вікна, я незграбно позадкувала, отруєна його словами. Тайлер зрушив із місця

і, скоро набравши швидкість, хоча колеса буксували в гравії, виїхав на дорогу.

Десь поблизу знову спрацював спалах. Я відвернулася, підвела руку, ніби хотіла захиститися.

Хто знає, що про мене тепер писатимуть: вийшла, як навіжена, волосся мокре, скуйовджене, біляві пасма стирчать навсібіч, до того ж із перегаром.

Зашурхотіли по доріжці шини, і я звела очі. З машини вийшли двоє поліціянтів, чоловік і жінка, з жетонами на пасках.

— Так, ану забирайтеся звідси! Ви ж знаєте, що це заборонено: приватна територія, — заговорив чоловік.

Мав приземкуватий, кутастий силует, короткі ноги. З-під густих брів дивилися, ніби оцінюючи мене, прозоро-блакитні очі, обведені синюватими колами. Блакитна сорочка під м'ятим чорним костюмом була також непрасована, морщилася навіть краватка. Він уже лисів, волосся злежалося, ніби зі сну.

Жінка тим часом жестом відігнала журналіста, який поволі підбирався до мого будинку, назад на дорогу. Контраст був приголомшливий: на ній був ідеально випрасуваний діловий костюм чорного кольору, із білим крохмальним комірцем. Висока, немов амазонка, з білявим каре. Мала точене обличчя, очі блакитні, немов крига. Дивилася спокійно, із професійною стриманістю.

Змусивши репортерів відійти на безпечну відстань, вони попрямували до мене.

— Ебіґейл Найт? — уточнив чоловік, потискаючи мені руку.

— Так.

— Я Філліп Мак-Неллі, а це Джейн Семсон. Відділ карного розшуку.

При цьому він показав на напарницю пальцем. Та коротко, міцно стиснула мою руку, маленьку, як у дитини, проти її великих теплих долонь.

— Ми хотіли б поговорити з вами про нещасний випадок, який стався з вашою донькою. Можна зайти всередину? — запитав Мак-Неллі.

Я тупо закліпала на нього очима. Нещасний випадок? Якщо це нещасний випадок, то що вони тут роблять?

— Так... Проходьте!

Я провела їх у будинок і зачинила за собою двері. Постояла з хвилину у вітальні, не знаючи, що тепер маю робити. Нарешті спитала:

— Хочете випити?

— Ні, дякую, — відказав детектив Мак-Неллі. — Можна присісти?

— Звісно.

Я жестом показала на диван, а сама опустилася в глибоке крісло.

— Ми вам дуже співчуваємо, — почав розмову Мак-Неллі, мигаючи, ніби силувався прокинутись. — І перепрошуємо за затримку. Нам щойно надійшло повідомлення, телефонував... — Він звірився із записником. — Доктор Ґріффіт. Я розумію, вам зараз нелегко, але ми хотіли б отримати ваші свідчення. Ви не проти, якщо ми зробимо це просто зараз?

— Так. Звісно.

Він вийняв ручку з внутрішньої кишені піджака.

— Почнімо з того вечора, коли ви востаннє бачили Олівію. Можете розповісти, як це було?

Я кинула погляд на детектива Семсон, але слідча мовчала.

Руки тремтіли, і я стиснула їх між колінами. Хотілося до доньки. Я так скучила за нею, що відчувала цей біль усім тілом, як коли здираєш з обпеченої шкіри прилиплий бинт.

Я розказала все від самого початку, розповіла, як ми провели суботу: про мою роботу і про її навчання, про барбекю.

— Як вам здалося, усе було гаразд? — запитав Мак-Неллі.

— Так. Тільки... Ну, вона підстриглася.

— Підстриглася? — повторив слідчий. Мабуть, подумав, що в мене від горя помутилося в голові.

— Так. Це на неї не схоже.

— Чому не схоже?

— Олівія — дівчина врівноважена. Не п'є, займається плаванням, вчиться на відмінно. Вештатись вулицями пізно вночі чи піти й напитися, не попередивши, як це зазвичай роблять тинейджери, — це не про неї. Тому я й здивувалася, коли побачила, що вона обрізала волосся. Але ж із підлітками таке трапляється, хіба ні?

— Буває, — відповів Мак-Неллі, не відриваючись від нотатника. — Може, вона з кимось не ладнала? Її хтось неполюбляв?

— Ні. — Це запитання заскочило мене зненацька. — Олівію всі люблять. Я це не просто так кажу. Минулого року в школі було голосування, вона перемогла в номінації «Міс Харизма». Була королевою балу. Це щаслива дитина, у неї повно друзів... — Голос

у мене затремтів і урвався, я сиділа, не в змозі договорити.

Слідчі синхронно закивали головами, наче фігурки, що їх часто ставлять у машині.

— Ви думаєте?..

— Ми ще нічого не думаємо, — урвала детектив Семсон. Я аж здригнулася від несподіванки: вона вперше заговорила. — Ми тільки збираємо свідчення, хочемо побачити цілісну картину.

— Щось сталося! У неї синці!

Детектив Мак-Неллі звів брови.

— Чи у вас є якісь підстави вважати, що на Олівію напали?

Я поглянула на нього з відчаєм. Вони тут і десяти хвилин не пробули, а вже мені не вірять.

Слідчий повернувся до розпитів: з ким вона дружила? з ким зустрічалася? чи в неї бували проблеми з хлопцем? чи вона не завдавала собі тілесних ушкоджень? чи не було на неї нападів? удома проблем не було? а в школі?

Час від часу він щось записував у нотатнику. Що далі, то більше я нервувала. Семсон майже весь час мовчала, говорив лише Мак-Неллі, типовий замучений роботою коп. І як вони хочуть дізнатися, що сталося з моєю донькою?

Я провела детективів до Олівії, і вони взялися обшукувати кімнату, ховаючи найрізноманітніші дрібниці в пластикові пакети. Забрали її ноутбук і кілька шкільних зошитів, знову ставили мені запитання.

Зрештою голова в мене, здавалося, так розпухла, що заболіла шия.

Хотілося одного: щоб усе було як раніше. Щоб донька була зі мною.

— Ви не знаходили її браслета? — запитала я, звертаючись до детектива Семсон. Та наморщила лоба. — Срібний браслет із підвісками. Олівія його ніколи не знімала. Ніколи. Але на ній його не було. — Я затулила долонею очі.

— Ні, браслета не бачили, але я подивлюся ще раз.

— Олівія ні з ким не гуляла того вечора? Може, пішла випити з друзями? — поцікавився детектив Мак-Неллі.

Після обшуку вони так і не схотіли присісти й тепер нависали наді мною, немов дві башти. Мені бракувало простору, і від цього постійно хотілося підтиснути пальці на ногах.

— Ви що, ні! — Я сполошилась: Олівія взагалі не пила. — Усі її друзі були з нами на барбекю. І вона не...

А тоді мені згадався той шарф, і нова стрижка, і що вона була вагітна.

Густа кисла жовч підступила до горла.

Я скочила й мерщій побігла до вбиральні. Останньої миті нахилилась над унітазом і корчилася, аж доки вся горілка, до краплі, не вийшла з мене.

Тоді опустила сидіння, притиснулась лобом до кришки. Стулила повіки, відсапуючись. Перед очима пливли червоні кола. Я обливалася гарячим потом. Сховавши телефон Олівії в задній кишені джинсів, стягнула з себе толстовку, кинула на підлогу.

Розплющивши очі, я побачила в смітнику, серед зім'ятого паперу, смужку білого пластику. Поволі

сіла, простягнула руку. Тест на вагітність, із чітким рожевим плюсиком на кінці.

Олівія знала, що вагітна. Знала і не сказала мені.

Я спробувала перетравити цю нову інформацію, та вона стала грудкою, ніби я наїлася битого скла. Так, коли я дізналася про свою вагітність, дуже злякалася, але принаймні поруч була Сара.

Спогади з того дня замерехтіли уривками, ніби бульбашки у воді, коли вона закипає.

— Ти знаєш, хто батько? — спитала тоді Сара.

Вона підсіла до мене, і було відчутно, як провиснуло під її вагою стареньке ліжко.

— Так, — відрубала я.

Щоправда, розбірливістю я не відрізнялася. Спала будь з ким, аби тільки подобатися. Пила, балувалася наркотиками, палила, любила допізна погуляти. Та тепер цьому край.

— Казала йому?

— Авжеж!

— І?

Я відвела очі.

— Зрозуміло, — зітхнула Сара. — Його це не обходить.

Я мовчала.

Найгіршим було те, що він тільки вкотре довів: усі покинуть мене, рано чи пізно.

Сара хлопнула себе по колінах, рвучко підвелася.

— Я піду з тобою, ми все владнаємо.

Мені стало страшно.

— Ти що, хочеш, щоб я зробила аборт?

Здавалося, Сара розгубилась.

— Ні, що ти. Я просто...

— Це моя дитина, я її не покину. Я тобі не...

Закінчувати я не стала: ми обидві знали, про що йдеться. Мама покинула мене, не в моїх силах було її зупинити.

Сара сіла, риси її пом'якшилися.

— Ну, звісно, ти не така, Абі. Але дитина?.. Не можна ж... — Вона не договорила, подивилася на мене уважно, ніби шукала щось у моєму обличчі.

Він теж так сказав. А потім додав, що і мені, і дитині буде непереливки, якщо дізнаються, хто батько. І я пішла на аборт, сповнена рішучості. Та довести до кінця не змогла. Усе життя боялася бути покинутою. Учинити так із власною дитиною — не могла.

Я зміряла поглядом колишню комору, у якій спала з десяти років, відтоді як оселилася в Сари. Немовляті тут місця немає. Та вихід був, може, не найкращий, але я прагнула дати дитині все те, чого не мала сама: свій дім, нормальне виховання, перспективи в житті.

Я сказала Сарі, що подала документи до Веллі. Так називався місцевий коледж.

— Вивчуся на журналістку, матиму диплом. Писати я люблю і пишу добре. Працюватиму в газеті.

Здавалося, це здивувало Сару. Я рідко складала плани, більше рухалася за течією. Вона помовчала з хвилину, добираючи слова, та я вже знала: вона не заперечуватиме. Сара замінила мені батьків, і одне вона справді вміла — підтримати в скрутну хвилину.

— Ти ж знаєш, я завжди з тобою, хай би що ти обрала, — нарешті промовила вона.

— Дякую тобі!

Я притулилася до сестри всім тілом. Вона обійняла мене, відкинула з лоба пасмо волосся. Я одразу вивільнилася, стала біля вікна, тупо дивлячись на гірлянди, що їх сусіди вивісили до Різдва. Не любила, коли вона робила, як мама.

Подивилася на свій живіт, що вже округлився, ледве помітний під светром, уявила дитину, яка згорнулась у мене під серцем. Вона не покине мене, хай би що сталося. Я любитиму її більше, ніж любили мене всі, разом узяті...

Тепер, у ванній, я поволі підвелася й, ледве стоячи на тремких ногах, плеснула в лице холодної води: розвіяти спогади. Схопила тест на вагітність, який залишила в смітнику Олівія, і вирушила з ним до вітальні, до детектива Семсон.

На якусь мить професійна маска зникла з її обличчя, очі блиснули жалем, та вона вмить опанувала себе. Дістала з кишені пластиковий пакет, сховала за надійною застібкою цей доказ того, що я стала бабкою.

— Не знаю, чи Олівія з кимось бачилася тієї ночі, — вимовила я, знов опускаючись у крісло. — Я не знала, що вона вагітна. Вона мені не сказала.

Від цього зізнання розпухле горло заболіло ще сильніше, ніби по ньому полоснули лезом.

Слідчі мовчали, та, звівши нарешті очі, я побачила, як вони обмінюються значущими поглядами.

— Що ж... — Детектив Мак-Неллі підвівся й рушив до дверей. — Наразі це все. Якщо з'являться інші запитання, ми дамо знати.

— Зачекайте! — Я скочила на ноги, простягаючи до нього руку. — А як же синці, браслет? Ви будете щось розслідувати?

Мак-Неллі зітхнув, і мені захотілося кричати.

— Розслідування ще тільки починається, — промовив, ховаючи очі. — Ми ще маємо поговорити з очевидцями, попрацювати на місці подій, проаналізувати ті синці...

Обидва посунули до дверей, та останньої миті Семсон обернулася.

— Дуже співчуваємо вашій втраті. Ми на зв'язку, якщо щось знайдемо, обов'язково вас повідомимо. — І вона сунула мені в руку візитку. — А на журналістів не звертайте уваги, міс Найт. За кілька днів їх тут уже не буде.

Я стояла, ніби заклякла на місці, дивлячись, як гойдаються на вітру вхідні двері. Слідчі сіли у свою звичайну, зовсім не поліційну на вигляд машину та повільно викотилися на дорогу. Я інстинктивно зіщулилася від холоду, сховала долоні в задніх кишенях джинсів. Пальці наштовхнулися на щось тверде.

Телефоном Олівії вони не поцікавилися.

9

АБІ

ЛИСТОПАД

Листопад настав у Портедж-Пойнті зненацька. Небо стало сіре й сире, бушував вітер, розкидаючи по землі опале листя. Доки я дісталася дверей, до лоба вже прилипли закручені мокрі пасма.

Я сунулася до ліфтів, на ходу набираючи один за одним номери, зазначені на візитівці, що її залишила Джейн Семсон. Це була третя спроба за день, і знову мені пропонували залишити голосове повідомлення.

Я все розуміла: бюджет останнім часом скоротили, та й розслідування забирає чимало часу. Але ж рано чи пізно вони візьмуться до справи!

Іноді хтось зі слідчих відповідав-таки на дзвінок, просив не квапити. Мовляв, якщо буде якась нова інформація, мене сповістять. Від мене відмахувалися, та я не могла просто чекати, склавши руки. Минуло чотири тижні з тієї ночі, коли Олівія впала. Іще чотирнадцять — і дитина з'явиться на світ, якщо мені пощастить. Баритися не можна, треба якомога швидше дізнатися правду.

Я піднялася на потрібний поверх: минулого тижня Олівію перевели в іншу палату. Тут було більше шансів, що дитина житиме, аніж у реанімації, та щоразу, побачивши її підімкненою до апарата ШВЛ, із зондом у носі, через який потрапляла до шлунка їжа, я незмінно відчувала шок.

Приготувавшись до нового удару, я відчинила двері. Поряд з Олівією, схилившись безвільно на ліжко, спала Сара. Рот у неї був розтулений, на лобі пролягла глибока зморшка.

— Саро, — позвала я пошепки, торкнувшись її плеча. Сестра підскочила. — Їдь додому. Побудь трохи з Діланом і Бредом.

Вона терла заспані очі.

— Я ніяк не могла заснути. Котра година?

— Шоста.

— Вони сплять. І тобі краще відпочити.

Я зняла сумку й вислизнула з пальта. Сіла на стільці поруч із нею. У палату вже потроху сіялося тьмяне світло. Узяла Олівію за руку, уважно подивилась на зап'ясток. Синці зійшли, ушкоджена шкіра заживала, хоча — я знала — мозок доньки вже неможливо було врятувати.

— Я розмірковую, чи не повернутися на роботу, — промовила я, звертаючись до Сари.

Хоча це й дивувало мене, та я розуміла, що скучила за звичним ритмом життя. За передбачуваністю. У бухгалтерії все чітко, гадати не треба: є тільки правильне і неправильне. Мої дні минали в очікуванні, але на що я чекала? У поліції на дзвінки зазвичай не відповідали. Справа Олівії залишалася відкритою,

та складалося враження, ніби розслідування зовсім не просувається.

Останні чотири тижні закрутили мене до нудоти, плин часу наче вповільнився. Я мало спала та їла, натомість багато плакала. Ковтала жменями заспокійливе, запиваючи червоним вином і горілкою, аж доки в домі не лишилося ані алкоголю, ані таблеток.

На зміну заціпенілій в'ялості, що охопила мене, коли Олівію перевели з реанімації, поволі прийшла адреналінова лихоманка, нав'язлива потреба дізнатися правду.

Те, що сталося, не приховалося від мешканців Портедж-Пойнта. Люди хотіли знати, як це сталося, шукали відповідей на свої запитання, та я не мала, що сказати. Не мала й сил пояснювати, що розслідування триває і поліція досі не знає, що спіткало Олівію.

Принаймні про журналістів детектив Семсон не збрехала. Вони розійшлися поволі, шукаючи більш сенсаційних сюжетів.

Моя страховка вже не покривала рахунків, що їх виставляла лікарня за утримання Олівії, тож я розуміла: треба шукати грошей. Попереду було щонайменше три місяці. А ще ж дитина...

— Маю зберегти страховку, — пояснила я.

Сара кивнула. Вона, як ніхто, добре знала, як інколи обтяжує нова, неочікувана відповідальність.

Я поглянула на Олівію, зблідлу, ніби зморщену на лікарняній койці. Із заплющеними очима. З трубкою в роті. Живу завдяки роботі гучних машин.

— Не розумію, чому поліція зовсім не квапиться, — промовила, відчуваючи, як усередині закипають гнів і розчарування.

Сара поспішила мене заспокоїти.

— Я впевнена, вони роблять усе, що можуть. — Вона підвелася, похитала головою, розминаючи шию. — Це досить повільний процес.

— Мені сказали, що синці, найімовірніше, виникли під час падіння. Але ж ти сама їх бачила! Це сліди від пальців. На неї напали.

Сара відвела очі. Було зрозуміло: вона дотримується іншої думки.

Мене дратувало, що до кожного мого слова ставилися із сумнівом. Не вірили в мої почуття, у мою нормальність. У тому, що бачила, я не сумнівалася. Не знала тільки, як довести, що це й справді щось означає.

— Розслідування триває, — повторила Сара. — Мусимо чекати. Зрештою, вони роблять свою роботу.

Я сердито позирнула на неї.

— Знаю, ти цього не розумієш, та мені конче треба знати, що сталося.

Я відчувала, як розгорається в животі гнів. Між нами запала тиша. Після смерті матері я постійно впадала в істерики, заходилася люттю. Сара натомість зберігала спокій. Вона сама організувала похорон, не забувши подбати про заповіт, а ще спакувала всі мої речі в коробки й забрала мене до себе.

Я на її тлі була наче навіжена. Годинами ридала, не розуміючи, чому мама померла, шукаючи винних, але не дістаючи відповіді на свої запитання. Поринала в тугу, ніби в теплу ванну. Так і буває, коли

в десятилітньому віці залишаєшся без батьків — думки самі повертаються до цього раз у раз.

Сара ж узагалі не бажала говорити про маму. Сама не згадувала про той день і не хотіла чути від мене. Дивлячись, як вона без зайвих емоцій займається справами, я згодом засумнівалася у власних почуттях. Не розуміла, чому мені так боляче, тоді як їй нібито й діла нема.

З часом я навчилася не виказувати своїх почуттів, та зсередини все одно розпадалася на шматки.

— Як це я не розумію? — Сара насупила брови; видно було, що мої слова образили її. — Я все розумію. Я хочу тобі допомогти. У мене є знайомі в поліції Сієтла, ми з ними працюємо. Спробую їм зателефонувати. Може, вони допоможуть.

— Тільки не треба ніяких психіатрів. Бракує тільки, щоб хтось копирсався в моїй голові, — процідила я крізь зуби. — Я просто хочу знати, що сталося з Олівією. До того ж у мене немає грошей.

— Я не про терапію. Це неофіційно, послуга. Може, вони поговорять з місцевою поліцією, з'ясують, на якому вони етапі, що думають про це все.

Я відчувала, як б'ється кров у напружених жилах, і відвела погляд. Скоріше б вона замовкла.

Сара вирішила змінити тему.

— З дитиною все добре, — промовила вона, торкаючись живота Олівії.

І справді, після всіх обстежень, медикаментів і рентгенограм маленька істота, яку носила під серцем моя донька, розвивалася цілком нормально й точно за графіком.

Я обхопила себе за плечі й так здавила пальцями, що лишилися білі сліди-півмісяці. Стала дряпати себе, силуючись угамувати безпричинний свербіж. Нігті роздирали шкіру, було боляче й водночас приємно.

— Абі, припини! — скрикнула Сара, і голос у неї був, немов задирка на обгризеному пальці.

— А ти припини говорити про дитину!

— Чому? — Вона нахмурила лоба.

Тут я не витримала.

— А ти не розумієш?

Тепер уже гнів вогнем пожирав моє нутро, не давав усидіти на місці. Я кинулася до вікна, стала, втупившись у шибку. Клени в парку через дорогу стояли майже голі, облітали останні листочки, червоногарячі, золоті.

— Що я не розумію?

Я рвучко обернулася до неї.

— Коли народиться дитина, Олівія помре! Розумієш, моя донька помре! Тож не треба мені розказувати, як усе чудово!

Не чекаючи відповіді, я вибігла з палати й кинулася вниз сходами, туди, де досі періщив дощ.

* * *

Уже вдома мене охопила чорна ненависть до себе. Дарма я зірвалася на Сарі.

Попри всі непорозуміння, попри образи, що я їх і досі носила в серці, Сара завжди залишалася мені опорою. Навіть коли була жива мама, сестра телефонувала до школи, коли я хворіла, допомагала з домашнім завданням. Коли мені було п'ять років

і я загубилася на пляжі, саме Сару я кликала під палючим сонцем. Плакала сама-самісінька, і, коли вона підбігла до мене, вигукуючи моє ім'я, я одразу зрозуміла: тепер я в безпеці. З мамою було не так.

Раптом постав у пам'яті день маминої смерті: кров, і крики — чи то кричала Сара, чи я? — і рушниця, що так і лишилась у мами в руці. Цей день забрав у мене матір, відняв дитинство. Певно, злитися, звинувачувати в усьому Сару виявилося легше, ніж пережити це.

Дідько. Я затулила очі рукою. На кого я тільки схожа?

Підійшла до невеликого дубового столу, що стояв у кутку вітальні, біля каміна. Сіла за ноутбук і, дочекавшись, доки завантажиться старенька машина, зайшла на пошту. Хотіла вкотре попросити відгул.

На мене чекало тридцять чотири нових повідомлення: мікс зі спаму, настирливих прохань про інтерв'ю, проявів співчуття від жалісливих колег, приятелів і знайомих, які боялися говорити зі мною віч-на-віч. І ще дещо.

Рахунок від Apple. — Ідентифікатор у системі APPLE: olivialouiseknight@gmail.com.

На очі враз навернулися сльози. Цей лист уже вкотре нагадав мені: Олівії нема. Я знала, що можу тепер не платити, але зізнатися собі в цьому не могла. Адже це означало, що моєї доньки більше немає.

Мені хотілося покласти голову на стіл і просто віддатися горю. Натомість я набрала повні легені

повітря, зайшла в айклауд. Увела її електронну адресу і пароль (айфони я купила нам обом одночасно й наполягла, щоб донька дала мені свої дані), і на екрані з'явилися яскраві іконки: пошта, контакти, календар, фото. Увесь підспідок Олівії.

Натиснула значок електронної пошти, та в скриньці не було нічого, окрім повідомлення про реєстрацію в системі. Тоді перейшла до контактів. Тут були сотні й сотні людей. Когось я знала, а про багатьох навіть не чула.

Прогорнула аж до самого низу, подовгу вдивляючись у кожне ім'я. Хто ці люди? Може, хтось із них бажав Олівії зла? Потім узялася до світлин.

Я не зразу усвідомила, що постало перед моїми очима. Страх огорнув мене туманом, підіймаючись із самого нутра. У животі запалав вогнистий вузол.

Стулила повіки й знову розплющила. Нічого не змінилося. Перший кадр був дещо розмитий, ніби знятий зі збільшенням. Біля школи, дивлячись удалину, стояла Олівія. Хтось прималював їй рога, як у чорта, перекреслив горло червоною, наче кров, лінією.

«Помри, стерво!» — було підписано внизу.

На другій світлині зла рука замалювала їй усе обличчя, затягнула на шиї червоний зашморг. Та я впізнала доньку за одягом. На ній була улюблена футболка з емблемою команди з плавання. Я нахилилася ближче, силуючись розібрати червоні літери.

«Убити!»

І ще: серце Олівії простромив намальований ніж, грудьми стікала кров. «Помри!» — через усю фотографію.

Я була приголомшена.

Ці погрози повторялися й на інших фото. Олівію зображували з перерізаним горлом, залиту кров'ю. Сліпо дивилися замазані білим очі, сипалися з рота скривавлені кишки. Усюди ті самі написи: «Помри!», «Убити!», «Здохни!».

— Господи, — вихопилося в мене ледве чутно. Мовчки пульсувала в жилах гаряча кров.

Олівію залякували в інтернеті.

10

АБІ

ЛИСТОПАД

Мене затрусило, усе моє єство тремтіло в гніві й відмовлялося вірити.

Кому могло знадобитися надсилати їй такі фотографії? Для чого?

Я продивилася решту світлин, але не знайшла нічого. Принаймні жодної загрози.

Схилила голову на стіл, стукнула тихенько об край, немов сподівалася привести думки до ладу.

— Думай, Абі, думай!

Телефон. Я вмить підскочила. Може, у телефоні є ще щось. Я силувалась пригадати, де його лишила. Усе, що відбувалося зі мною після того, як Олівія впала, миттю розмивалося в пам'яті. Я почувалася як сомнамбула.

Кинулася в кухню. Телефон так і лежав на стільниці, там, де я його поклала, проводивши копів. Те, що слідчі не поцікавилися мобільним Олівії, ще раз доводило: вони не надто переймаються її справою.

Я поставила телефон на зарядку, і за кілька секунд він ожив.

Непрочитаних повідомлень було два.

Останнє надійшло з номера, що його Олівія позначила літерою «К», о 10:42, уже після того, як її знайшли:

> *У тебе все добре? Вибач, справді! Звідки мені було знати? А він козел іще той. Раджу послати його під три чорти.*

Я замислено поклала пальці на лоба, зовсім спантеличена. Відкрила наступне повідомлення.

Його надіслав Тайлер о 23:20 — тієї самої ночі, коли Олівія впала. Я прокрутила повзунок догори, до початку діалогу.

> Олівія: *Твоя правда. Нам треба поговорити. Ти ще на барбекю? Зустрінемось за 15 хвилин?*
> Тайлер: *Так. До побачення.*

Я чекала, коли запрацює як слід та частина мого мозку, що відповідає за цифри. Щось раз-у-раз чіпляло свідомість, змушуючи вкотре повертатися до прочитаного. Нарешті я зрозуміла, і від цього мене обсипало морозом.

— Дідько, — вихопилося в мене.

Тайлер казав, що Олівія пішла з барбекю о десятій сорок п'ять і після того він її вже не бачив. Але з їхнього обміну повідомленнями виходить, що вони знову зустрілися десь о пів на дванадцяту.

— Тайлер мені збрехав.

Я прогорнула нижче, подивилася давніші повідомлення. Порівняно недавні були від К., до того ж Олівії не раз писав дехто на ім'я Д. Писав у дуже вже теплому тоні, навіть із натяком на романтику. У пам'яті спливли слова Тайлера: дитина не від нього. То, може, цей Д. і є батько?

Враження, яке справили на мене страшні фотографії на айклауді та повідомлення від Тайлера, поволі розсіювалося, натомість установилась ясність.

Тепер у мене є доказ. Хтось хотів скривдити Олівію, і я маю розповісти про це поліції.

* * *

Місцевий поліційний відділок був розташований у мініатюрному цегляному сарайчику в довоєнному стилі на іншому кінці Портедж-Пойнта, а перед ним, у затінку височезних сосон, зеленіли самшитові кущі.

Аж надто розігнавшись на головній вулиці, я пролетіла білу шпилясту церкву, кілька кав'ярень, студію йоги та невеличку площу, потім повернула праворуч, залишивши позаду дитячий майданчик і поле для гри в бейсбол. Припаркувалася неподалік від входу, між поліційним кросовером і флагштоком, що на ньому агресивно тріпотів прапор США.

Керол-Енн, реєстраторка, одразу мене впізнала.

— Абі!

Вона вискочила з-за столу й поспішила мене обійняти, притискаючи до масивних, м'яких, наче тісто, грудей. Запах лаванди й мила нагадав мені, що я вже бозна-скільки не була в душі. Коли Керол-Енн

нарешті випустила мене з обіймів, у її лагідних карих очах стояли сльози.

Усьому відділку, який складався з чотирьох полісменів і двох слідчих, вона була за бабусю. Образ довершували товсті окуляри та пишна перманентна зачіска на посивілій голові. Скільки я пам'ятала, Керол-Енн завідувала місцевою документацією та відповідала на телефонні дзвінки, попутно втішаючи потерпілих.

— Керол-Енн, мені потрібні детектив Семсон або детектив Мак-Неллі. Вони на місці?

Я зазирнула в прочинені двері й побачила в мініатюрній кухні Семсон, яка втупилася в телефон. Перед нею лежав бутерброд. Чути було бубоніння рацій.

Керол-Енн стала переді мною й, узявши за лікоть, обережно підштовхнула до стільця, що стояв біля реєстраторського столу.

— Зараз подивлюся, чи вони вільні. Я скоро.

За кілька хвилин вона повернулася в супроводі Семсон.

Я так і підскочила, відчуваючи, як усередині наростає гнів.

— Де ви були?! — кинулася на неї. — Скільки я вам телефонувала, і все марно! Не дивно, що ви так нічого й не дізналися про Олівію, якщо ви весь день обідаєте й витріщаєтесь у телефон!

Щось блиснуло в блакитних, мов крига, очах детектива Семсон. Не гнів — здивування. Кивком відпустивши Керол-Енн, вона мотнула головою на двері.

— Пройдіть, будь ласка, зі мною!

Ми посунули коридором і, проминувши кухню, опинилися в невиразній кімнаті зі стінами, пофарбо-

ваними в холодний відтінок сірого. Тут не було картин, узагалі жодної прикраси, якщо не брати до уваги вікна в коридор із наполовину опущеними жалюзі та стіл, схожий на ті, що зазвичай стоять у їдальнях, навколо якого розмістилося кілька складаних стільців.

Я витягнула із сумки телефон Олівії, кинула на стіл, не зводячи зі слідчої гнівного погляду.

— Ви не забрали телефон Олівії.

Семсон закинула ногу на ногу й зо хвилину уважно дивилася на мене.

— Хіба детектив Мак-Неллі не питав?

— Ні. — Я похитала головою, але затнулася, силуючись пригадати. — Здається, не питав.

— Міс Найт, ми наразі опрацьовуємо кілька паралельних версій.

Я зціпила зуби. Ця формула була мені добре відома. Означала вона таке: «У нас нічого немає».

— Хлопець Олівії, Тайлер, він мене обманув. Сказав, що вони не бачилися після того, як вона пішла з барбекю, але ось тут є повідомлення. — Я знайшла потрібну розмову й дала їй телефон. — Бачите? Вона пише, що ще зайде. Вони мали зустрітися о пів на дванадцяту. А ще... — Я витягнула із сумки попередньо роздруковані світлини, які знайшла в Олівії на айклауді, і поклала на стіл. — Хтось надіслав їй оці фотографії.

Семсон подивилася щось у телефоні, потім узяла фото до рук — холодна, незворушна маска. Довго на них дивилася.

— Це ви в її телефоні знайшли?

Я похитала головою.

— Ні, на айклауді. У неї там профіль, який синхронізується з телефоном. З мобільного вона їх, певно, видалила.

— Не знаєте, хто міг таке надіслати?

— Ні. Навіть не здогадуюся.

Семсон дала мені записник і ручку.

— Чи не могли б ви написати її логін і пароль?

Я виконала її прохання, потім замислилася: чи вона мені тепер вірить? Стукіт у двері висмикнув мене з роздумів. Показалася голова детектива Мак-Неллі, з чимось на кшталт усмішки на пом'ятому обличчі. Він і досі мав утомлений і скуйовджений вигляд, але на цей раз було щось іще, чого я раніше не помічала: у його виразі відчувалася ворожість.

— Детективе Семсон, можна вас на хвилину?

Слідча сховала охайно складені роздруківки в кишеню піджака, туди ж поклала телефон Олівії та нотатник. Двері за нею грюкнули.

Я присіла на один із металевих стільців, спостерігаючи за детективами крізь шпарини в металевих дешевеньких жалюзі. Їхню розмову не було чути. Мак-Неллі щось агресивно пояснював Семсон. Здається, він злився. Жінка замахала руками. Дістала мобільний Олівії, та слідчий тільки відмахнувся, хитаючи головою. Тоді Семсон озирнулася на мене, стримано усміхнулася, і від тієї усмішки в мене всередині все перевернулося. Мене охопило передчуття біди. Часу майже не лишилося.

А тоді стало остаточно зрозуміло: якщо я й далі покладатимусь на цих двох, то так ніколи й не дізнаюся, що сталося з Олівією.

Усе життя я ховалася за стінами, які сама ж збудувала, відгородившись від усього світу. Була безсила знайти відповіді на запитання, що мучили мене після маминої смерті. Безсила стати на заваді, коли вона вирішила накласти на себе руки. Безсила переконати батька Олівії лишитися зі мною. Безсила вберегти власну доньку... Від цього усвідомлення все моє нутро спалахнуло болем.

Та на біль не було часу. У десять років ще можна себе жаліти, але тепер, усього за кілька місяців, має народитися дитина, що її носить Олівія. Я мушу про неї подбати. Горе — недоступна розкіш. Мушу дізнатися правду.

Що робити, коли ти щось знаєш, але тебе ніхто не слухає? Коли шукаєш відповідей, а їх ніхто не дає? Коли ні на кого не можна покладатися? Я відчувала, що стою на роздоріжжі і, щойно пристану на рішення, вороття вже не буде. Та вирішити було неважко. Я не хотіла й надалі залишатися безсилою. Воліла знати правду.

Я рвучко відчинила двері, і слідчі враз обернулися до мене, втупились поглядом.

— Тут щось не те, — заговорила я, відчуваючи, як несамовитий гнів струшує моє тіло. Як терорист захоплює літак, так лють захопила мій мозок — той самий мозок, що завжди погоджувався з іншими, терпляче чекаючи вказівок. — Я це знаю достоту. І ви також це знаєте. Хочете — допомагайте, не хочете — не треба, але я дізнаюся, що сталося з моєю донькою.

11

ОЛІВІЯ

ТРАВЕНЬ

— Може, у «Джаву»? — Медісон підвищила голос, намагаючись перекричати галасливих підлітків, що саме наринули в зал.

Кафе «Джава», зі стінами, просто викладеними цеглою, і м'якими диванчиками всіх кольорів райдуги, дуже нам подобалося.

То був один з перших по-справжньому спекотних днів цього року, і всі, хто не йшов до кафе, вирушили на пляж.

— *Помираю*, так хочеться смузі. — Медісон засунула сусідню від моєї шухляду, де тримала шкільне приладдя, і обернулася до нас із Тайлером.

— Я не можу. Сьогодні «татова черга», — саркастично відказав Тайлер, причому останні слова взяв у повітряні лапки.

Його батьки остаточно вирішили розлучитися всього кілька тижнів тому, і відтоді він буквально розривався між ними. Не те щоб він охоче обговорював цю тему, та було видно, що не в захваті. Я намагалась його зайвий раз не чіпати. Справді намагалась. Та він

так дратувався весь час, що простіше виявилось триматися на відстані.

— Ем-м... — нарозтяг сказала я, силуючись вигадати якомога правдоподібнішу брехню.

Дерек пообіцяв відвезти мене після уроків у Сіетл на пошуки Кендалл. На мою пропозицію дружби на фейсбуці дівчина так і не відповіла.

Від нашого знайомства минуло вже кілька тижнів, і відтоді я буквально не вилізала з гуглу, збираючи всю можливу інформацію про неї. Це вже скидалося на одержимість. Вона виступала від імені своєї приватної школи з католицьким ухилом у змаганнях із тенісу, брала участь у командних дебатах, була волонтеркою.

На добрій половині фотографій вона була з якимось літнім чоловіком — певно, батьком, от тільки мені його лице одразу здалося знайомим. Спочатку я не могла пригадати, де його бачила. Потім показала одну зі світлин Дереку, і той одразу сказав, що це Ґевін Монтґомері, член сенату.

Ба! Вибори мали відбутися за кілька місяців. Скрізь були розвішані його портрети, на телебаченні постійно лунала політична реклама. Мені спало на думку: якщо ми з Кендалл так схожі й цей Ґевін — її тато, цілком імовірно, що він і мені доводиться батьком.

Тоді моя уява остаточно вийшла з-під контролю. Може, тато *не вмер*, а живе у своє задоволення в Сіетлі з іншою родиною.

Я вирішила поговорити з Кендалл, сподіваючись, що мені вдасться дізнатися щось іще.

— У мене ще тренування з плавання, треба годину відпрацювати, а потім маю готуватися до контрольної

з математики. Тому теж не можу. — Я закотила очі. — До того ж пообіцяла мамі підготувати заяви на волонтерські проєкти.

— Та ну! — аж скрикнула Медісон. — Це ж марнування часу!

— Вона каже, що це враховується під час вступу до університету, якщо я правильно зрозуміла, — не надто переконливо вступилася я за маму, причому скорчила невдоволену гримасу. — Не хочу, щоб вона переймалася.

— Аякже, вона ж тобі зовсім просвітку не даватиме.

— Це точно, — відповіла я, сміючись.

Така в нас останнім часом склалася традиція: Медісон розбивала в пух і прах чергове дурнувате правило, що його нав'язувала мені мама, а я казала, що, якщо його не дотримуватимусь, мені не буде життя. Медісон з моєю мамою взагалі ніколи не ладнали. Сваритись вони не сварилися, хоча б завдяки маминій лагідній вдачі. Хоч як вона душила мене турботою, а до людей ставилася з розумінням. От Медісон нерідко пускала їй шпильки.

Я засунула шухляду, на ходу цмокнула Тайлера в щоку.

— Побачимося завтра.

Небо, повне життєрадісних пухких хмаринок, так і репалося від гарячого сонця. У повітрі стояв пряний запах трави, ніби десь косили газон. Я повернула за ріг школи, вийшла до житлових будинків і квапливо пірнула в Дерекову машину.

Він обернувся до мене, скрипнувши чорною шкіряною курткою, як у мотоцикліста.

— Привіт, — промовив і усміхнувся повільно, ніби лив сироп.

Дурне я дівчисько. Що я собі надумала? Так, може, серце забилося трохи сильніше, але ж це нічого не означає. Адже я кохаю свого хлопця, чесно кохаю. А Дерек — просто друг.

І все-таки Медісон я про нашу дружбу не розповідала. Вона мені добряче наговорила дурниць: мовляв, він у Нью-Йорку напав на якогось хлопця, погрожував ножем. Вона просто не зрозуміла б, якби дізналася, що ми знайшли спільну мову.

— І тобі привіт, — відгукнулась я, усміхаючись, як ідіотка, на всі зуби.

— Куди їдемо?

— Я подумала, може, у Мерсер-Айленд, пошукаємо «Старбакс»? Бо мої друзі, наприклад, після школи біжать до кафе.

— Це ти непогано придумала. — Дерек значущо покивав, показуючи, що вражений. — Хочеш повести?

— Що?

— Повести? — Він жестом показав на машину. — Не хочеш?

— А, та ні... Я не вмію, — зізналась я.

З усього класу тільки я не мала водійського посвідчення, а мені наступного місяця вже виконувалося сімнадцять. Це була справжня катастрофа.

— Гадаєш, мама б дозволила, щоб я сіла за кермо, як усі нормальні люди? Я навіть у тібол[1] грала в шоломі. Ще дивно, що вона мене на плавання відпускає без дихальної трубки.

Він фиркнув від сміху.

---

[1] Командний дитячий вид спорту, суміш крикету, бейсболу та софтболу.

— А навчитися не хочеш? Я можу показати.

Я вагалася. Хотілось погодитися і водночас хотілося поговорити про Кендалл Монтґомері.

Дерек вирішив усе за мене.

— Отже, ведеш ти.

Вийшов із машини, зайшов з мого боку, відчинив дверцята.

— А як же Кендалл?

— Про неї поговоримо іншим разом.

— До-о-обре... — нарозтяг сказала я невпевнено. — Тільки нагадай мені, щоб написала мамі о четвертій. Бо вона по стінках бігатиме.

— Чому?

— Вона просто хвилюється. — Це прозвучало так, ніби я її захищаю.

Дерек не став нічого казати, і мені це сподобалося. Неприємно було, коли Медісон із Тайлером з мене сміялися, бо мусила в такому віці постійно відписуватися чи телефонувати мамі.

Я сіла на водійське сидіння, пристебнула ремінь безпеки.

— Ну що, поїхали? — спробував підбадьорити мене Дерек. — Ти готова?

Я втягнула повітря, тепер уже не сумніваючись: хай би що він запропонував, я на все погоджуся.

— Готова.

Поклала руку на важіль перемикання передач, і він накрив її своєю долонею. Шкіра в нього була тепла, пошерхла.

— Ану, покажи, що ти в захваті, — попросив жартома.

Я гукнула щосили:

— Юху-у-у!

Дерек розсміявся, закинувши голову. Передвечірнє сонце розтопленим маслом заливало йому обличчя, висвічувало сині очі. Вони зазирали мені в самісіньке нутро, обіцяли щось незвичне, не схоже на спокійне життя, що я його доти провадила під маминою опікою.

Я кілька разів об'їхала навколо району, постійно гальмуючи та знову схоплюючись з місця. Навіть не вірилось, що Дерек спокійно дивиться, як я калічу його нещасну автівку. Доробляти машину допомагав йому батько: вони поставили спойлер, дорогі диски, замінили передні та задні фари й установили в салоні надзвичайно гучні сабвуфери. Я знала, як багато вона для нього важить.

Здавалося, це був єдиний випадок, коли тато приділив йому хоч скільки-небудь уваги. Батьки Дерека й Медісон зазвичай не втручалися в їхнє життя — на жаль. Моя мама знала про мене все, та це було на краще. Заради мене вона була готова на будь-що.

Раптом утративши контроль, я вдарила по гальмах. Кров відхлинула в мене від обличчя: «мустанг» нісся просто в чиюсь поштову скриньку. На щастя, мені вдалося вчасно зупинитись.

— Гадаю, з мене досить, — тихо промовила я.

Від згадки про маму веселий настрій покинув мене, натомість стала точити невпевненість. Страшно було отак порушувати її заборони. Якщо мама не дозволяє мені сідати за кермо, певно, і справді не слід було цього робити.

Дерек поглянув на годинник.

— Хочеш, з'їздимо в ігровий центр, що в Лорелвуді? Я поведу.

Я кивнула з полегшенням, і ми знову помінялися місцями. Діставшись Лорелвуда, Дерек поставив автівку біля чималої будівлі з металу й каміння, колишнього складу, що в ньому тепер розмістився популярний розважальний центр. Надіславши мамі коротке повідомлення, я попрямувала за ним усередину.

Скрізь мерехтіли спалахи світла. Відсидівши на сьогодні заняття, школярі з усього міста затято змагалися на більярді й наставляли на екрани пластикові рушниці. Пахнуло попкорном — і шкарпетками. Я вступила в якусь липкувату коричневу калюжу, і ноги ще довго приставали до підлоги.

Дерек одразу кинувся через усе приміщення. Я намагалась не відставати, але повсякчас озиралася, побоюючись, що зустріну когось зі знайомих. Що я тоді їм скажу? До того ж я вже збрехала Медісон і Тайлеру, що планую провести вечір за підготовкою заяв на волонтерство. Та, хай скільки я кліпала, обличчя навколо були чужі.

— Машину ти водити не вмієш, це ми вже знаємо. А в аерохокей граєш? — Дерек усміхнувся дражливо.

— Я? Та я королева аерохокею! — відказала, перекидаючи через плече зібране у хвіст волосся.

— Нічого собі! Чи це правда? Бо я, юна леді, не одне змагання виграв. Отакої!

— Я тебе прошу! Зі мною тобі не зрівнятись, — піддражнила я.

Що це я, невже *фліртую*?..

— Ловлю на слові!

І Дерек укинув у спеціальну шпарину в столі кілька монеток і підібрав шайбу.

— Готова?

— Завжди готова!

Він так і зареготався:

— Ну це вже занадто!

— Нумо вже!

Тоді Дерек шибнув по шайбі, і вона вмить опинилася переді мною. Я встигла відбити її боковим ударом, та вона зрикошетила від борта і повернулась. На цей раз удар вийшов сильнішим, ніж треба, і шайба полетіла просто в повітря.

Дерек мерщій присів, виставивши перед собою руки, щоб захистити обличчя. Снаряд приземлився за кілька кроків від нього. Коли він випростався, очі в нього були величезні.

— Нічого собі! То ти й людину можеш убити?

Я аж задихалася від сміху.

— Ну добре, — промовив він, вишкіряючись. — Годі піддаватися. Війна так війна!

Після чотирьох ігор, зглянувшись на чергу з малюків, яка вже скупчилася біля атракціону, ми нарешті оголосили нічию.

Людей надворі майже не було. Дерек легенько штовхнув мене в плече, і ми попрямували до набережної. Сонце вже сідало, на блідо-рожевому горизонті виступали смарагдові острови. Мугикав свою пісеньку тихий прибій.

— Я й не знав, що ти така азартна! — сміявся Дерек.

— Ще б пак, я ж і на плавання не просто так ходжу. От побачиш у вересні, яка я азартна.

— Це я знаю, просто не чекав такої... агресії! — Він знову розсміявся, скоса глянув на мене.

— Я зазвичай і справді спокійніша.

— А що змінилося?

— Не знаю. — Я знизала плечима. — Певно, багато чого. От хоча б оці пошуки батька. Це не в моєму характері. Навіть те, що я поїхала сюди з тобою.

У Дерека брови поповзли вгору.

— Тобто?

— Просто... Розумієш, я збрехала Тайлерові та Медісон. Сказала, що заповнюватиму заяви на волонтерство. Тож не розповідай Медісон, добре?

— А вона що, злитиметься, якщо дізнається, що ми спілкуємося?

— Не те слово! — Я навіть розсміялася, так це було очевидно. — Та їй одразу дах зірве.

Він похитав головою, на щоках заходили жовна.

— Завжди мусить бути в центрі уваги. Навіть тобою не хоче ділитися.

— Неправда! — Я, як і годиться вірній подрузі, поспішила стати на захист Медісон. — Просто вона за мене хвилюється.

— Це взагалі як?!

Він став як укопаний і обернувся, вибалушив на мене враз потемнілі очі.

— Я... Я не знаю... — Не хотілося переказувати те, що вона про нього розповідала, — усі ці страшні речі. — Знаєш, коли ти погрожував комусь ножем, іще в Нью-Йорку... Чи торгував травою в школі. Вона, певно, думає, що з тобою може бути небезпечно.

— Що за лайно?! — вибухнув він. — Вона бреше! Це *мене* обікрали, *мені* погрожували ножем, а не я!

Я похитала головою, украй спантеличена.

— Навіщо ж їй мені брехати?

Він знизав плечима і раптом зрушив з місця. Я ледве встигала за ним.

— Бо така вона людина. Вона й батькам постійно бреше. Це вона їм сказала, що я продавав у школі траву.

— А ти хіба не продавав?

— Ні. Дідько, я *один-єдиний раз* дунув удома, та й по всьому. Тільки вона мене піймала на гарячому. Сказала татові, що я приторговую травою. Це тому, що він приділяв мені більше уваги: ми тоді саме робили машину. Вона просто не терпить, коли хтось виходить на передній план.

— І що, ти не пояснив їм, як усе було насправді?

— Звісно, пояснив! От тільки Медісон у нас — принцеса. Вони їй в усьому вірять.

І справді, це була її найбільша вада: вона завжди хотіла бути в центрі уваги — ні, *потребувала*. Дерек мав слушність. Я покрутила браслет, вивернула на руці, розглядаючи сполучення ланок, посовала сюди й туди. Згадала, як подруга ображалася, коли про її брата казали, ніби він торгує наркотиками. Якщо вона і справді збрехала, то добряче за це поплатилася.

— Я вже втомилася від брехні. Усі мене обманюють. Мама, Медісон. Люди що, розучилися говорити правду? — заговорила я.

— Агов.

Дерек зупинився. Узяв мене за підборіддя, зазирнув у вічі.

— Вибач. Я не хотів тебе засмучувати. Просто не дозволяй Медісон на собі їздити. Так, з нею буває непросто, така вже вона. Але ти її найближча подруга, і їй не все одно, я це точно знаю. Хай би що я казав, а це — найголовніше. А ще, якщо тебе це втішить, — тут він обійняв мене за плечі, — я тобі ніколи не брехатиму.

Я не відвела очей. Майнуло раптом, що й думати забула і про Кендалл, і про тата, і про мамину брехню. Це він. Він допоміг мені викинути це з голови.

Дивилась на його обличчя, таке знайоме і все ж таки нове. Чорна футболка підкреслювала синяву очей. Над правою бровою — ледь помітний шрамик полуницею. Я уявила, як притиснуся губами до його губ. Мені так кортіло торкнутись його, що я розгубилася.

Повіки самі опустилися на очі. На якусь мить мені здалося, що ми поцілуємось, та раптом щось задзеленчало. Я враз відсунулася.

Намацала в кишені телефон — повідомлення на фейсбуці.

— Це Кендалл.

Я зачитала вголос:

> *Привіт, Олівіє! Рада тебе чути. Тато казав, що в нього був літній будинок у Портедж-Пойнті, але він продав його 1999 року. Твоя мама хіба не звідти?*

Підвела очі. Сказала просто:

— Це рік мого народження. У нього був дім у тому місті, де я народилася, і того ж року, коли я народилася, він його продав.

Дерек зі свистом утягнув у себе повітря.

— Самі збіги.

— Еге ж.

Він зазирнув мені в скам'яніле обличчя.

— Може, час поговорити з твоєю мамою?

12

АБІ

ЛИСТОПАД

Я сиділа в машині й дивилася, як тріпотить на вітру навіс кондитерської, розташованої по сусідству з відділком. По той бік вулиці листоноша, зігнувшись у три погибелі, пробирався до поштової скриньки, ніби нагадуючи: світ і не думав спиняти свій біг.

Не знаю, скільки я так просиділа. Почувалася наче вичавлений лимон. Життя моє пішло прахом, серце розбилось на друзки, у голові стояв туман. Думати не було сил.

Я сперлася лобом на кермо, міцно стулила повіки. Мусила структурувати все, про що дізналася, рознести всі зачіпки по колонках, а тоді підрахувати суму й дістати логічну відповідь.

Поліціянти не мають жодного наміру братися до розслідування, хоча в них є всі докази. Але чому? Чого я не помічаю?

У сумці задзвонив телефон. Номер не визначено. Серце закалатало. Я тепер рефлекторно реагувала на сигнал телефону, наче собака Павлова, щоразу

впадаючи в паніку, ніби дзвінок неодмінно означає погані новини.

— Алло?

— Це Ебігейл Найт? — Голос належав чоловікові, був лагідний, негучний.

— Так.

— Говорить Ентоні Браянт, адвокат у справах потерпілих із поліційного відділку міста Сієтл.

Мені одразу згадалася вранішня розмова з Сарою, яка обіцяла переговорити зі своїми знайомими в органах.

— А, он воно що. Доброго дня! — Я знову поглянула на будівлю поліції, подумки повертаючись до останнього візиту. — А ви швидко.

— Перепрошую?

— Сара казала, що ви можете зателефонувати.

— Хто?

— Сара, моя сестра. Сара Кессіді.

— Ах, Сара. Так. — Якийсь час слухавка мовчала, потім чоловік знову заговорив. — Робота адвоката у справах потерпілих полягає в наданні підтримки особам, які стали жертвами кримінальних злочинів. У вашому конкретному випадку я можу відповісти на будь-які запитання щодо справи вашої доньки, а також домовитися про консультації в психотерапевта.

Мене охопила лють. Я відчувала гнів усім тілом, кожним збудженим нервом. Адже казала, що не хочу ніякої терапії. Я хочу дістати відповіді на свої запитання!

— Жилетка мені не потрібна, — процідила я. — Мені потрібна людина, яка зможе з'ясувати, що сталося з моєю донькою. У неї на зап'ястках були синці!

— Синці?

— Так!

Якусь хвилину він мовчав, чути було шерех паперів.

— Я саме ознайомився з протоколом, що його склали в поліції. Чи ви маєте можливість зустрітися сьогодні, щоб усе обговорити?

Я позирнула на годинник. Серце так і завмерло в грудях. Якщо він має доступ до протоколів, то, певно, і справді мені допоможе?

— Я можу зустрітися просто зараз.

* * *

Обмотавшись шарфом, я попрямувала в кафе — в одну з тих кав'ярень із вінтажними світильниками та затишними диванчиками, де вам разом з органічною кавою пропонують широкий асортимент сендвічів власного приготування, веганський мафін та безглютенове шоколадне тістечко. Відкрилося воно порівняно недавно, та вже завоювало серця новоспечених мам, які щосили намагалися тримати себе у формі. Щойно я прочинила двері, як у ніс кинулися запахи кориці й цукру. Агресивно зашипіла кавоварка.

Людський гомін ураз урвався. Двоє матусь із візочками, що саме робили замовлення, одразу замовкли, тільки ззирнулися. Дівчина-бариста так і заклякла з роззявленим ротом, підставивши під спінювач склянку з молоком. У кутку сиділа з матір'ю тогорічна випускниця, на один клас старша за Олівію, яка навчалася в її школі. Їхні погляди впали мені на обличчя, мов краплі гарячого воску зі свічки, і зіслизнули поволі.

У шиї защипала гаряча кров. Зусиллям волі я підійшла до прилавка, замовила бутерброд із плавленим сиром та чорну каву, шкодуючи, що не захопила фляги. Ковток віскі точно б не завадив.

Я сіла за столиком біля вікна, неподалік від дверей, і наставила очі на шибку, визираючи Ентоні. Кава поволі зігрівала замерзлі долоні. Сир у бутерброді давно вже вистиг, став твердий. Різко вимальовувались на бронзуватому небі клени по той бік вулиці, неначе були виведені вугіллям. За одинокими побурілими листочками прозирало море.

Скориставшись нагодою, я надіслала Малкольму, своєму начальнику, черговий лист із проханням дати мені ще два тижні відпустки. Відповідь надійшла майже одразу: звісно, відпочивай, скільки знадобиться. Я одразу ж запевнила боса, що незабаром вийду на роботу.

Десь за пів години двері відчинилися, наповнивши кафе холодом.

На порозі з'явився високий широкоплечий чолов'яга, типовий поціновувач активного відпочинку, досить привабливий, із гривкою чорного волосся, що спадала на очі, та зачатками бороди. Він був у бежевій тканинній куртці та практичних шкіряних черевиках коричневого кольору. Великі зелені очі дивилися серйозно.

— Міс Найт? — Голос так само лагідний, як і по телефону.

— Так. — Я підвелася, простягнула йому руку. Він міцно стиснув її в долоні, і я відчула, що шкіра в нього груба, мозолиста. — Абі. Просто Абі.

Він кивнув, поставив на стілець чорну сумку для ноутбука. Потім скинув куртку, повісив на спинку. Тепер він постав у шерстяних штанах темно-синього кольору та білій сорочці з довгими рукавами.

— Я Ентоні. Зараз тільки замовлю собі кави. Вам чогось узяти?

— Ні, дякую!

Я не зводила з нього погляду. Був засмаглий як для цієї пори року, ніби багато бував на свіжому повітрі, і від цього ще яскравішими були зелені очі. Він мав вигляд людини, яка знає життя. У кожній його рисі відчувалася доброта — і надлам.

Ентоні усміхнувся до бариста — біля рота в нього залягли глибокі зморшки, такі бувають у тих, хто часто всміхається. Дав на чай аж два долари і став чекати, доки звариться кава. Дівчина щось розповідала йому, а він стояв нерухомо, спокійно — і уважно слухав.

Нарешті він усівся навпроти, відсьорбнув трохи кави.

— Гарбузовий лате. Не дочекаюся, коли вже з'явиться мокко з перцевою м'ятою. Без цього й зима не зима.

Тут мене мало не знудило.

— Дякую, що приділили мені час.

— Нема за що.

— Отже, — почала я. — Ви працювали із Сарою?

— Сарою?.. А, ви про сестру. — Він добряче ковтнув — адамове яблуко так і заходило під комірцем. — Мені траплялося направляти до неї на консультації потерпілих та членів їхніх родин. А кілька років тому пропала моя мати: у неї хвороба Альцгеймера. Це

було жахливо. Сара всю ніч провела зі мною, допомагала в пошуках. Дуже їй вдячний.

Я навіть розгубилася.

— Сара нічого мені не розповідала.

— Ні, хизуватися б вона не стала, — усміхнувся Ентоні. — Така вже хороша людина!

Він сягнув по сумку, дістав чималий стос паперів. То були поліційний протокол і копія записів Мак-Неллі.

— Ви казали, що в Олівії на руках були синці. Але в протоколі про це ані слова, тому я й захотів зустрітися.

Він підсунув документи ближче до мене, і я пробігла текст очима. Тоді спантеличено похитала головою.

— Не розумію. Вони ж їх бачили... Сказали, що це від падіння. У неї на зап'ястках були синці. Як від пальців.

— Тут цього немає. Чи хтось зі слідчих вимірював глибину пошкодження тканин? — поцікавився Ентоні. — Щоб зрозуміти, чи вона могла отримати синці внаслідок самооборони?..

— Здається, що ні. Тільки лікар сказав, що детектив Семсон ті синці сфотографувала. Але чому тоді про них ніде не йдеться?

— Може, забули. А може... — Він ніби намагався намацати справжню причину. — Чесно кажучи, я не знаю. Поговорю де з ким, довідаюся, що то за детективи. Може, вони тільки недавно там працюють і треба, щоб хтось підказав їм, що робити.

Коли я розповіла йому про повідомлення від Тайлера і ті страшні фото, що їх я знайшла на айклауді, він запитав:

— Як думаєте, хто міг таке надіслати?

— Гадки не маю. Я й поліції сказала те саме: Олівію всі любили.

— А ви не питали в Тайлера, чому він вас обманув?

— Ні. Я вже кілька тижнів його не бачила. Певно, не так зрозумів. Він просто обожнює Олівію. Сам не свій від горя.

Ентоні дав мені аркуш паперу та ручку.

— Чи не могли б ви записати імена всіх людей, з якими вона була знайома? Так ми знатимемо, з ким треба поговорити.

Це «ми» враз озвалось у мені. Я відчула полегшення. Нарешті хтось став на мій бік. Мені повірили. Я не сама.

Я акуратно занесла в список усіх, кого згадала, і вони враз перетворилися на підозрюваних. Але ж це був якийсь початок.

Тут у мене задзвонив телефон. То була Сара.

— Абі, — заторохтіла вона. — Маю їхати до Ділана, у нього там щось сталося в школі. Кинув у когось книжкою чи щось таке. Але в мене сів акумулятор у машині. Ти мене не підвезеш? А то Бред не бере слухавки.

Запевнивши, що буду за кілька хвилин, я завершила розмову. Тоді підвелася, вдягла пальто.

— Вибачте, будь ласка. Мені треба їхати.

— Нічого, — Ентоні складав папери в охайний стос. — Я скоро зателефоную.

* * *

На посірілий небокрай над затокою спускалася ніч. З глухим стукотом падали на машину краплі дощу, рипіли двірники. Я міцно стиснула кермо руками.

Видно було, як зеленувате море шмагає злива. Раз-у-раз у берег урізалися хвилі, розпадалися пінистими бризками.

Діставшись дому, я з силою затріснула двері машини й попрямувала до ґанку.

Крижаний вітер так і ляскав по щоках. Я завмерла, не в змозі поворухнутись, просто серед прихожої, відчуваючи, як хребтом здіймається той біль, що весь день точив мене.

Я ж так старалася вберегти дочку, вигадала стільки правил: не сідати до друзів у машину, коли стемніє, не переходити дорогу в неналежних місцях... Проводила бесіди про те, як небезпечно довіряти незнайомцям, а коли їй виповнилося тринадцять, записала на курси самооборони. Мені здавалося, так вона буде в безпеці.

Я потягнулася за червоним вином, налила собі повний келих, а коли допила, — швидше, ніж слід, — підлила ще й поставила у вітальні, на кавовий столик. Задзвонив домашній телефон.

— Алло, міс Найт, доброго вечора! Кейсі Брайт, «КОМО Ньюз», — защебетала юна, до країв сповнена ентузіазму репортерка. — Ми хотіли б...

— Без коментарів! — проревіла я та кинула слухавку.

Нахлинули невідворотні сльози, ніби набігла хвиля, і я згорнулася на дивані, притискаючи руки до грудей, наче в мене ось-ось розірветься серце.

Мені бракувало Олівії, бракувало її усмішки, сміху, невинної розмови. Бракувало наших із нею жартів, звуку її голосу, бісиків, що часом танцювали в її очах. Мене пожирала величезна, всеохопна туга.

Так само я тужила за мамою після її смерті.

Допивши другу порцію вина, знову наповнила келих, відчуваючи, як тривога мало-помалу вгамовується. Я пила так до ночі, тяжко, безпробудно, і дедалі глибше занурювалась у спогади, аж доки не провалилася в дивний, уривчастий сон, а тоді бачила кольоровий хаос, і ті видіння були, ніби вечірка в домі божевільних. Потім заборсалася в тих маренннях, сіпнулась назад, у реальність, і зависла між думкою й сном.

Раптом я помітила, що вдягнута у фіолетову нічну сорочку — костюм принцеси, що я його носила шестирічною дівчинкою. Крижаний вітер задер поділ, холодив ноги: я стояла на даху поруч із мамою.

Повітря було просякнуте запахом електрики. Злобно спінились сірі хмари, блискавка проштрикнула небо, немов виделка. Я взялася рахувати — так учила Сара, — і на «п'ять» ударив грім, задеренчав по ринвах.

Мамині руки лягли мені на плечі. Очі в неї блищали, немов два мокрих камінчики. Крізь тонку сорочку відчувалося тепло її шкіри.

— Якщо стрибнеш — зможеш полетіти! — зашепотіла гаряче в самісіньке вухо.

Потягнула мене до краю, і я подивилася вниз, на подвір'я, де вирувало в траві опале листя.

Щось страшно схопило за горло. Мене нудило, як буває, коли накатаєшся на каруселі. До землі було дуже далеко. Насправді я не вірила, що зможу полетіти, але мені так хотілося порадувати маму.

Раптом застукотіли по голих руках перші краплі дощу. Мокрий поділ прилипнув до литок.

Я бачила, як Сара затаскує в дім старенький зелений велосипед. Потім вона знову вискочила надвір, замахала скажено руками, ніби млин. Що вона кричала, було не чути: слова відносило вітром.

— Лети, Абі! — гукнула мама. — Лети!

Я рушила була до краю, ступила один малесенький крок, потім іще, але тут бозна-звідки взялася Сара, потягнула назад...

Я рвучко сіла на дивані. У роті було сухо від вина, боліла шия. Щось стояло клубком у горлі: може, страх, а ще — глибока, невимовна печаль. Сон іще линув до мене, борсався у згортках промоклої ковдри.

Десь зашелестіло. Я вмить завмерла, прислухаючись. Цокав годинник, гуло повітря у вентиляційних шахтах. Кожен мускул у моєму тілі напружився до болю.

Нарешті я відкинула ковдру.

Подивилась туди, звідки линув звук. На підлозі, під вхідними дверима, білів папірець. Я підвелася й пішла, обережно ступаючи босими ногами. Нила затерпла зі сну шия, у скронях стугоніла кров. Вчиталася в маленькі друковані літери:

Їх попросили припинити розслідування.

13

АБІ

ЛИСТОПАД

Я не спала до ранку, складаючи перелік за переліком: із ким спілкувалась Олівія, хто міг бути батьком її дитини, хто міг бажати їй зла... Хотіла знайти відповіді, бачити цілісну картину. Але не могла. Коли на обрії зайнялася зоря, ці почуття так розрослися всередині, що від них не було куди подітися.

Я походжала в кухні, затиснувши в кулаку той папірець:

Їх попросили припинити розслідування.

У вітальні спіймала в дзеркалі своє відображення. Вигляд я мала жахливий: давно не мите біляве волосся аж потемніло, обличчя жовте, очі налилися кров'ю, чи то від недосипу, чи то з похмілля — важко сказати. Гострими кутами випинали ключиці. Бридко дивитись.

Чому слідчим наказали припинити пошуки? Хто наказав? І хто підсунув записку мені під двері? Я позирнула на годинник, але була тільки шоста. Ентоні дзвонити ще зарано.

Руки тремтіли. Лишивши папірець на обідньому столі, я попрямувала в душ. Роздягнувшись, пустила таку гарячу воду, що ледве могла терпіти. Направила струмінь на затерплі плечі і стояла так, відчуваючи, як обпікає шкіру, аж доки не потемніло в очах.

Потім примусила себе поснідати. Лежалі пластівці впали просто у вино, що так і осіло в шлунку. Мене потягнуло блювати, та я не дала собі волі. Адже треба десь брати сили.

Якщо ті слідчі думають, що я просто дам їм спокій, вони помиляються. Хочуть вони цього чи ні, а закрити справу я їм не дозволю, аж поки вони не дізнаються, що насправді сталося з Олівією.

Я тупо дивилася на мобільний. Уперше за тривалий час відчувала потребу в ближньому. Я й не помічала, як поволі привчила себе ні на кого не розраховувати, закривалася від людей, аж доки не втратила Олівію. Я, певно, постійно ховалася за донькою, жила не просто для неї, а ніби *через* неї. Утім тоді мене це влаштовувало. А тепер мені потрібна допомога. Якби тільки від цього не було так ніяково.

Дочекавшись, доки проб'є сьому, я набрала номер Ентоні.

— Доброго ранку, Абі!

Здавалося, він радий мене чути й зовсім не здивувався ранньому дзвінку.

Потираючи шию, розповіла йому про записку, яку мені підсунули вночі, і поділилася своїми висновками. Він слухав уважно, як уміють деякі люди: так, ніби, крім мене, у світі нікого й нічого не існує.

— Ви нікого не бачили біля будинку? — запитав, коли я закінчила.

— Ні, чи, точніше, не дивилася. Була вже глибока ніч.

«...І я була страшенно налякана», — завершила подумки.

— Там було щось іще?

— Ні, крім записки, нічого.

— У вас є камера відеоспостереження чи щось таке, щоб подивитися, хто це був?

Я ледве втрималась, щоб не розсміятися.

— Ні, хіба що старий ліхтар.

— Знаєте, я тут подумав: а що, як до вас заскочу, подивлюся ті фотографії, що ви мені про них розповідали? Може, щось і знайду. Я сьогодні маю зустрітися з другом неподалік. Якби ви їх роздрукували, чи міг би я заїхати й забрати ті фото?

Була субота, планів я не мала. Якби Олівія була зі мною, ми б аж до днини не вилазили з піжам, а тоді поснідали б яєчнею з беконом, поставили б фільм. Я міцно стулила повіки, відчуваючи, як підкрадається біль.

— Так, звісно. — Голос тремтів, слова застрягали в горлі, наче бита крига.

— От і чудово. Десь пообіді заскочу.

* * *

Я з затраснула вхідні двері та мерщій кинулася через дорогу, до пляжу, гучно тупаючи тротуаром. Ранок був холодний і ясний. Крижане повітря зубатим ножем прорізало легені, вихоплювалося

з рота густим білим туманом. Але то був приємний біль.

Я бігла набережною, відчуваючи, як віддаються луною мої кроки на дощатому настилі.

З тієї самої ночі, як Олівія впала, я закинула щоденні пробіжки, і тепер м'язи були, неначе болото. Та я тільки насунула шапку на лоба й бігла далі.

Ритмічний звук власних кроків, уривчасте дихання, крики чайок злилися в єдину мелодію, і скоро я впала в задумливий транс, так добре знайомий бігунам. Дуже швидко половина маршруту, шість кілометрів, лишилась позаду, і настав час повертати додому.

Сусідка, повнотіла й аж надто люб'язна жіночка з малюком у візочку, помахала мені на знак привітання. Я також помахала, але спинятися не стала. Говорити з людьми, відповідати на запитання, що на них не може бути відповіді, було нестерпно.

Біля самого будинку я вповільнила біг і звернула до води, пробираючись між величезними кам'яними брилами. Корчі та водорості, що їх нанесло припливом, скрізь усіяли пісок, і пляж був схожий на зшиту з різнокольорових клаптиків ковдру.

Присіла на валун біля самої води. Заплющила очі, підставивши лице водяним бризкам. Вітер тріпав мені волосся, оглушав ревінням. Я слухала, як б'ється моє серце. Раптом в обличчя вдарило щось мокре.

Я скрикнула, скочила на ноги. То був собака. Чудовий золотистий ретривер, із висолопленим язиком. Пес знову спробував мене лизнути. Усміхаючись, я погладила його по голові.

— Привіт, — пробурмотіла стиха.

Олівія все випрошувала собаку. Я була непохитна: мовляв, нам нема коли ним опікуватися. Тепер шкодувала, що не погодилась.

— Вибачте! — крикнули вдалині.

Я озирнулась через плече. До мене бігли дві жінки: по-модельному худа білявка та спортивного вигляду брюнетка, обидві одягнені для пробіжки. Мали точені, підтягнуті фігури, що бувають у жінок, які, не знаючи, куди подіти вільний час, гають його у спортзалі.

— Пусте.

Блондинка взяла собаку за повідець.

— Ви їй сподобалися, — пояснила усміхнено й притиснулась до собаки, зариваючись в шерсть. — Седі, дурне дівчисько!

Я потріпала Седі по голові.

— Вона мені також подобається.

— Ви Абі Найт, правильно? — запитала, випроставшись, блондинка.

Я кивнула, спантеличена. Тільки тепер я впізнала обох.

Маленька білявка, із забраним високо волоссям і вузеньким личком, була Ліззі. Імені брюнетки я не пам'ятала. Вона була сильна, чимось походила на чоловіка. Мала високі, стрілами, вилиці та мигдалеподібні очі.

Обидві входили до складу батьківського комітету місцевої школи: збирали кошти, супроводжували екскурсії, пригощали кавою решту матерів. Я зазвичай оминала їх десятою дорогою.

Я добре знала, що мене вважають одиначкою, нетовариською. Я ні з ким не ходила в кафе, не спинялася біля воріт, щоб трохи потеревенити. Та я не завжди була такою холодною. Саме життя, горе, що його зазнала, навчило мене не виставляти емоцій напоказ і триматися якнайдалі від усіх і всього, що може завдати болю.

До того ж я сама виховувала доньку і просто не мала часу на такі забавки.

— Ми так засмутилися, коли дізналися про Олівію. — Очі в Ліззі блищали, немов мокре скло.

— Дякую, — вимовила я.

Слово вийшло якесь гостре, дряпало в роті.

Седі лизнула мені руку, і я знову погладила її, а тоді попрощалася:

— Рада була побачитись.

Приятельки помахали мені та пішли, причому пес радісно біг попереду.

Якийсь час я просто трусила по піску, а тоді зупинилась, обернулася. Жінки схилилися одна до одної — одне ціле проти пронизливого вітру. Я відчула укол заздрості. Коли я востаннє почувалася частиною цілого?

Коли востаннє замислювалася про це?

* * *

На під'їзді до мого будинку стояла сестрина машина. З вихлопної труби виринали в морозне повітря клуби білого диму.

Побачивши мене, Сара вимкнула двигун і вийшла з автівки. Бред, її чоловік, виліз із пасажирського

крісла й також попрямував до мене. Він обійняв мене, і я спинилась, схилившись на його широкі груди.

Бред був схожий на величезного плюшевого ведмедика. Великий, плечистий, він не був красунчиком у загальному розумінні цього слова. Шию мав товсту, як у футболіста, завеликий ніс і долоні — з мою голову кожна. До того ж уже потроху лисів. Але карі очі світилися теплом, добротою, і вся його постать справляла враження надійності, поруч з такою людиною все буде гаразд. Ідеальний чоловік для сестри.

Вивільнившись із обіймів, я помітила, що очі в Бреда блищать. Він поспішив затулитися рукою й відвернувся, а тим часом мене вже обійняла Сара.

Вигляд вона мала жахливий. Останній місяць не минув дарма: лишилися синці під очима, і землиста шкіра, і глибокі зморшки в кутиках рота, ніби знаки питання. Я, безсумнівно, була не краща.

— У чому річ? — запитала я.

Бред відкашлявся.

— Вирішили звозити Ділана в кіно. Хочеш із нами?

Я нахилилась і помахала Ділану. Той солодкий як мед восьмирічний білявий хлопець помахав із заднього сидіння. Підняв вище планшет, хизуючись новою грою. Я слабко всміхнулася, жестом показавши, що в захваті.

Знала, що вони затіяли все це спеціально для мене, хочуть, щоб я зрушила з місця, змирилася з тим, що сталося. Та я не хотіла змирятися. Від самої думки, що сидітиму з ними в кінотеатрі, як звичайна людина, хотілось кричати.

— Ні, дякую.

Піт, що вкривав шкіру, вже підсихав, і я зіщулилася від вітру. Час зайти в будинок.

Тоді Бред дуже просто сказав:

— Будь ласка!

Сестрина рука потягнулася до його долоні, вона усміхалась чоловікові. Від того, як вона на нього дивилась, у мене занило серце. Ці двоє обожнювали одне одного. У їхньому подружньому житті не було місця ані сваркам, ані образам, тут панували любов і повага. Повна родина — куди там мені.

— Справді не можу, — відказала я, рухаючись до дверей. — Скоро заїде Ентоні.

Здавалося, Сара здивована.

— Наві...

— Мам, я голодний! — заверещав у відчинене вікно Ділан.

Сара підійшла до машини й, покопирсавшись у бардачку, кинула йому пачку родзинок. Вона була чудова мама, обізнана до безжальності, озброєна до зубів нескінченним терпінням. Якби мені хоч трішки тієї впевненості, яка є в неї!

Вона обернулась до мене.

— Що за Ентоні?

— Ентоні Браянт. Я хочу показати йому фотографії, які знайшла в Олівії на айклауді.

Побачивши, що лице Сари напружилося, ніби вона збирається зі мною сперечатися, я додала з притиском:

— Хоч хтось мені допоможе.

Вона знизала плечима, мовляв, тут нічого не вдієш.

— Ти ж знаєш, Абі, якщо це й справді на користь, я тільки за.

Моїм нутром поволі заволодівала злість. Я вчепилася нігтями собі в стегна, дряпаючи еластичні штани, адже боялась наговорити зайвого.

— Він мені вірить.

Сара заплющила очі. Глибоко вдихнула й видихнула, ритмічно, розмірено, ніби закликаючи себе до терпіння. Ці дихальні вправи, що їх вона навчилася на йозі, мене завжди дратували. Коли вона так робила, ставало зрозуміло: ще трохи, і Сарі зірве дах. А це означало, що вона вже тебе не слухає.

— Я просто не хочу, щоб ти тішила себе марними сподіваннями.

— Ти просто не віриш, що на Олівію напали, — раптом усвідомила я. — Гадаєш, що в поліції сказали правду!

— Я просто думаю... — Вона звела очі. — Чому ти завжди вважаєш себе розумнішою за інших?

— Не знаю, як було завжди, а тепер так і є! Схоже на те, що, якщо я хочу дізнатися, що насправді сталося з Олівією, треба самій братися до справи. Поліція взагалі нічого не розслідує.

— Це неправда!

— Правда!..

— Саро! — перервав Бред, просовуючи між нами руку й виразно дивлячись на дружину. Потім обернувся до мене. — Сара мала на увазі, що ми... хотіли б, щоб у тебе склалося реалістичне уявлення про ситуацію.

Я дивилась на них і не йняла віри. Це несамовите бажання дізнатись, що сталося з Олівією, розбудило в мені щось, що так довго залишалося похованим під

уламками мого життя. Докопатися до правди буде правильним рішенням — для мене й для Олівії.

— Я не для того сюди приїхала, щоб сваритися, — стомленим голосом промовила Сара. — Насправді я хотіла дещо з тобою обговорити.

Тут гравійна доріжка захрумтіла під чиїмись колесами. Незнайомий сріблястий «BMW» припаркувався поряд із сестриною автівкою, а наступної миті з нього з'явився Ентоні. Він, певно, щойно приймав душ, і волосся не встигло висохнути. У бежевій полотняній куртці, у пошарпаних кросівках він справляв враження найнормальнішої людини у світі.

— Привіт, Саро! — привітався він, радо усміхаючись.

— Привіт, Ентоні! Давно не бачилися. — Сара обійняла його, представила Бредові. Потім спитала: — Як мама?

— Гаразд, дякую. Пам'ять не кращає, а от з фізичним здоров'ям проблем немає. І на тому спасибі.

— Ти так і викладаєш греблю в клубі?

— Я, власне, щойно звідти. — Ентоні широко усміхнувся.

— Ма-мо! Та-ту! — позвав із машини Ділан.

Сара закотила очі, пояснила зі сміхом:

— Останнє попередження. Нам час їхати.

Подружжя всілося в машину, та останньої миті Сара висунула голову у вікно.

— Зателефонуй мені сьогодні, добре, Абі? Треба поговорити.

Я помахала рукою, і ми залишились з Ентоні сам на сам перед будинком.

14

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

Я кидала на маму сердиті погляди через усю вітальню й жувала пасмо волосся. Останнім часом наші стосунки дуже змінилися. Вона, певно, навіть не помічала, але я все розуміла. Я не довіряла їй. І дуже сердилася.

— Чому я маю *весь день* сидіти за книжками? Сьогодні ж *субота*! — не витримала я.

Мене вже бісило, що вона постійно заглядає мені через плече, ніби хоче переконатися, що я не скотилася на четвірки.

Таке враження, що в неї все моє життя розписане на роки вперед. Нині треба вступити до університету, потім повернутися в Портедж-Пойнт, знайти роботу, вийти заміж, народити дітей. Але ж часом хочеться й для себе пожити. Може, я вирушила б у подорож до Європи, з рюкзаком за плечима, або поїхала навчатися за кордон, пожила б у якомусь гарному місці: Парижі чи, скажімо, Москві, Лондоні. Мені подобаються історія, політологія. Чому б не вступити на міжнародні відносини?

Та я знала, що цього не зроблю. Я й так переймалася через маму, не знала, як вона справлятиметься, доки я буду в коледжі, що вже казати про закордон. Мене б замучило сумління. Ні, я знала, що мені пощастило: он, Медісон іноді жартує, що, певно, має потрапити в реанімацію, щоб мама звернула на неї увагу. Це важко пояснити, але трапляється так, що любов дарує втіху й водночас душить.

Стиснувши губи, мама натирала кухонний гарнітур. Пахнуло засобом для миття вікон і хлоркою.

Я знала, що сваритися з нею — програшна тактика, вона стоятиме на своєму. Зазвичай дуже м'яка, вона бувала напрочуд упертою. Якщо передати куті меду, марно достоту не буде.

— Утім, яка різниця, — договорила я й раптом відчула, що дуже втомилася.

Цілий тиждень я крутилася як муха в окропі: треба було якось поєднувати Дерека й Медісон і ще встигати поплавати, бо з осені починалися змагання. Підготовка до іспитів, відповідно, відійшла на другий план, і результатом було «чотири» за вчорашній тест із хімії замість звичних «п'яти». Мама, звісно, розсердилася, ніби я це навмисне.

— Лів, якщо ти не зберешся, то не зможеш здобути гідну освіту, — не стрималася вона.

Я стиснула зуби. Я збиралася поговорити про Ґевіна Монтґомері, про Кендалл, та тепер мені взагалі не хотілося з нею розмовляти.

Чому я не можу сама розпоряджатися своїм життям, вирішувати своє майбутнє? Адже оцінки — це ще не все.

А коли почнуться змагання, стане ще гірше. Мама завжди старалася встигнути до басейну, до того ж постійно обговорювала з тренером мій прогрес і порядок підготовки, не дозволяла пропускати тренування. Я раптом усвідомила, що просто гаю час. Адже навряд чи з мене вийде професійна плавчиня.

— Живу, наче в тюрмі, — визвірилася я.

У мами кров ураз прилила до лиця.

— Це неправда! Я хочу для тебе тільки найкращого!

— А може, ти не знаєш, що для мене найкраще? Може, це *мені* вирішувати?

Вона глибоко вдихнула.

— Мене турбує твоє майбутнє, та й по всьому.

— Чому ти просто не даси мені трохи свободи? Не треба тримати мене під замком!

Мама кинула на мене довгий погляд. Блакитні очі дивилися серйозно.

— Я не знала, що ти так це сприймаєш. Ніхто тебе не тримає під замком...

— Тобі завжди треба знати, де я, — урвала її. — Вимагаєш, щоб я була вдома о дев'ятій. Що це за комендантська година?! А ще я повинна щодня телефонувати тобі о четвертій. Домашнє завдання ти також перевіряєш. Таке враження, що мені дванадцять!

— Я просто хочу знати, що в тебе все добре!

— Знаєш, мамо, твої перевірки мені не потрібні. Четвірка — це не кінець світу. І це не означає, що я нічого не роблю, розумієш? Це означає тільки те, що хімія мені дається гірше за історію.

Закінчивши протирати меблі, мама прополоскала ганчірку в умивальнику. Тиша запала між нами,

напружена, наче гумова стрічка, що ось-ось порветься. Нарешті мама глибоко зітхнула.

— Добре, я більше не перевірятиму домашнє завдання. Але ти маєш бути відповідальною і добре вчитися. Ти ж знаєш, як важливо здобути гідну освіту. А сьогодні можеш повчитися до третьої і йти до Медісон. Це тебе влаштує?

Я шумно видихнула повітря, усім своїм виглядом показуючи, *що* про це думаю. Лайно. Лайнище.

Щоб заповнити чимось цю тишу, я ввімкнула телевізор і знову сіла за стіл. Розгорнула підручник з історії та старанно згорбилася, відчуваючи, як усередині вирує злість.

Мама набрала води з-під крана, відпила. Поставила склянку в посудомийку, сіла напроти мене за стіл.

— Вибач, я трохи перебільшила з книжками. — Вона торкнулася моєї руки самими кінчиками пальців, усміхнулась, але фальшивою, вимушеною усмішкою, як усміхалася чужим людям.

— Нічого, — похмуро озвалася я. — Може, поговоримо про права? І машину.

— Машину? А навіщо тобі машина?

— Мені скоро сімнадцять. Усі вже давно водять!

— Ну не перебільшуй, Олівіє.

— Просто мені хочеться трохи свободи, от і все.

На якусь мить мама завагалася. Потім похитала головою.

— Ні. Це небезпечно. Знаєш, скільки підлітків гине в автокатастрофах? Не можна, щоб це сталося з тобою.

— А ще люди гинуть у терактах, і нічого, ти ж мене відпускаєш за покупками!

— На щастя, тут такої проблеми нема.

— Та не в цьому річ! У всіх моїх друзів уже є машини!

— Тобі не потрібна машина. Ти всюди можеш ходити пішки. До Медісон узагалі шапкою докинути. Та й до Сариного будинку недалеко.

Тут мене осінило. Може, тітка розповість щось про мого батька? Адже мама жила в неї аж до мого народження, певно, вона щось знає.

— Добре, можна хоча б сходити кудись із Медісон? Не до неї в гості, а кудись в інше місце.

— Куди це? Надовго? З ким ви зібрались? Хто за кермом?

Питання самі сипалися з неї.

Я поморщилася, ледве стримуючись, щоб не рикнути. Оце так прокол! Мама ж завжди має випитати всі подробиці, це відомо. Може, раніше я просто не звертала уваги.

— У розважальний центр у Лорелвуді, — швидко найшлася я.

— З ким?

— Із Медісон і Дереком.

Мамині брови поповзли вгору.

— А що, Дерек уже повернувся?

— Начебто, — знизала я плечима.

— А чому б нам не сходити кудись разом увечері? Можемо подивитися фільм. Або з'їздимо в Лорелвуд на ковзанку.

Я зробила максимально непроникне обличчя. Питання було непросте. Хай би як я любила маму, а провести з нею вечір суботи мені не хотілось. Але сказати цього не можна: це її образить.

— Ми ж збиралися кудись сходити на мій день народження? — спитала натомість.

— Так, звісно. Мені забронювати столик у «Пальяччі»?

У цей ресторан ми ходили завжди, на будь-яке свято.

— Може, цього разу відсвяткуємо деінде? — Я спіймала себе на тому, що говорю з явним роздратуванням у голосі. — Виберемося за місто? Поїхали до Сіетла!

Я й сама не знаю, навіщо це сказала. У Сіетлі мамі страшенно не подобалось, її бісили затори на дорогах, постійний натовп. Востаннє ми були там на прийомі в ортодонта, мені тоді було чотирнадцять. Доки лікар обстежував мій рот, вона весь час озиралася через плече й поглядала на годинник, а наступного дня записала мене до іншого спеціаліста, у Ліннвуді.

— Звісно, якщо ти хочеш...

Мама підійшла до мене, хотіла погладити по голові. Я відсахнулася, встала й пересіла на диван, пошукала пульт від телевізора. Вона прийшла слідом.

— Олівіє, будь ласка...

Та я вже не слухала. На одному з каналів саме крутили політичну рекламу, агітували за Ґевіна Монтґомері. Навіть дивно, що я не впізнала його раніше.

— Мам! — Я показала на екран: не можна впустити цей шанс. — Ти його знаєш?

На нас дивилось усміхнене обличчя пана Монтґомері. На початку ролика його показали на якомусь заводі, він виступав перед купою людей, високий, широкоплечий. Далі йшли кадри, зроблені під час іншої промови.

Мама втупилася в телевізор, наморщивши лоба так, що брови стали, ніби крапочки над сапфіровими очима. Кров відлила від обличчя. Вона сполотніла.

— Мам?

У мене від хвилювання звело живіт.

— Ні, звісно, не знаю, — промовила вона, хитаючи головою.

Тепер вона дивилася дуже спокійно, і лице її було схоже на вікно, на яке насунули штору. Може, мені здалося?

— Звідки я маю його знати?

— Просто... — Я помовчала, зазираючи їй в обличчя. *Невже* я помилилася? Мені хотілось її розколоти, проникнути всередину. Вона була біла як крейда. Може, не варто з нею про це говорити? Якщо це її так засмучує. — Просто він балотується до сенату штату. У школі розповідали трохи про вибори, от мені й стало цікаво, за кого ти голосуватимеш.

— Чесно кажучи, я про це не думала. — Вона потягнулася за пультом і вимкнула телевізор. — Піду побігаю.

І попрямувала до себе перевдягатися.

Тоді я зрозуміла: вона щось приховує, і це щось пов'язане з Ґевіном Монтґомері. Це було трохи страшно, а ще я сердилась, і то сильно.

А відтак постановила: маю поговорити з Кендалл, і що скоріше, то краще.

Я дізнаюсь, що мама так старанно замовчує.

15

АБІ

ЛИСТОПАД

Побачивши, як Сара з Бредом зникли за поворотом, я відчула себе самотньою. Це почуття мішалося з холодом, який поволі пробирав тіло.

Може, краще було поїхати з ними? Тоді принаймні не було б так порожньо.

Я відкашлялась, обернулася до Ентоні.

— Я роздрукувала ті фото. Зайдете? Зараз принесу.

— Звісно. — Він відкинув з лоба пасмо волосся, подивився дуже серйозно й попрямував за мною, нога в ногу. Гравій хрумтів під кросівками. — Поліція закрила справу?

— Не думаю. Просто нічого не робить. Чи часто таке трапляється?

Ентоні відповів не одразу.

— Чесно кажучи, не дуже. Останнім часом урізають бюджет, тож слідчі насамперед беруться за найважливіші справи та ті злочини, які можуть розкрити.

Я відчинила двері й жестом запросила його всередину. Віддала фотографії, які залишила на столі в кухні.

Він поглянув на них краєм ока, охайно згорнув.

— Що мене дивує, так це те, що в Портедж-Пойнт стікаються туристи з усього Вашингтону. Тільки уявіть, скільки уваги приверне потенційне вбивство. Поліція мала б збитися з ніг. До того ж я не розумію, чому слідчі не оцінили стану шкіри Олівії щодо поранень чи, скажімо, чужорідних тіл, хоча в протоколі зазначено, що слідів боротьби та бризок крові на місці подій не знайдено.

Я насупилася. Побачивши це, Ентоні миттєво урвав пояснення.

— Вибачте, — промовив він, торкаючись моєї руки. — Я не подумав.

— Пусте. — Я похитала головою і проковтнула клубок, що став був у горлі. — Я маю все знати. Про що це свідчить? Якщо ця справа має таке значення, чому їм наказали припинити розслідування?

— Чесно, я не знаю. Цього року вибори — може, начальник поліції не хоче великих цифр у звітності.

— Але ж ви самі сказали, що розкрите вбивство стало б сенсацією.

— Так, але для цього треба визнати, що сталось убивство.

Це неприємно мене вразило.

— Думаєте, вони намагаються це приховати?..

— Ні. — Він похитав головою, запустив руку в скуйовджене волосся. — Я не так висловився. Ніхто нічого не приховує, у цьому я впевнений. Справді. Судячи з усього, вони просто не надто намагаються.

Я кивнула, та всередині все так і кипіло.

— Що ж... — Він сховав фотографії у внутрішній кишені куртки. — Дякую, що роздрукували фото.

Я подивлюсь і, якщо побачу що-небудь, дам вам знати.

— Це я вам маю дякувати. Якщо чесно... — Я зашаркала ногою, зла на себе, бо не могла дібрати слів. — Я й справді *вам* дуже вдячна.

— За що ж?

— За те, що зазирнули в протокол. За ці фотографії. Це дуже багато для мене означає.

— Мені неважко, — усміхнувся Ентоні.

Він узагалі часто всміхався і риси мав відповідні: широкі вилиці, високий лоб, брови дивляться вгору, ніби здивовано. Таке обличчя викликає довіру.

— Я знаю, як це нелегко, і радий, що можу хоч чимось допомогти.

— Не хочете кави? — раптом запропонувала я, піддавшись невідомому до того пориву.

Раніше я ні з ким не пила кави. Легка балачка мені взагалі не вдавалась. І все ж таки не хотілось, щоб він ішов. Мені треба було з кимось поговорити.

— Гарбузового сиропу в мене, на жаль, немає, а от цурку — скільки захочете.

Ентоні засміявся. Приємно було чути його сміх. Він у нього був теплий, неначе м'яка ковдра.

— Так, залюбки. Тільки я ненадовго: доглядачка чекає.

— Доглядачка?..

— Так, медсестра, яка дивиться за мамою. Вона приходить на кілька годин вихідними.

— Це, певно, непросто, — промовила я, накладаючи мелену каву у френч-прес. — Отак втрачати її день за днем.

— Так, можна й так сказати, — озвався Ентоні. — Та я вдячний, що вона ще зі мною.

Це було дивно і зовсім не схоже на мій звичайний перебіг думок. І все-таки він мав слушність.

— Скільки вам цукру?

— Три ложки, будь ласка. Молока не треба.

Я не стримала гримаси. Ентоні усміхнувся сором'язливо.

— Обожнюю солодке.

— І все одно в прекрасній формі. — Я подала йому каву, і ми вмостилися на дивані, на протилежних краях. — Чоловіки всі такі. А я тільки погляну на цукор — і одразу плюс кілограм.

— Ой, не думаю, — засміявся він.

Якийсь час він мовчки попивав каву. Здавалося, паузи в розмові його не бентежать, і це мені дуже подобалось.

Я підсунула до нього стосик паперів.

— Я вже складала для вас список усіх, із ким Олівія спілкувалась, але тут я вказала, як вони познайомилися. А ще перелічила все, що вона робила того дня, принаймні те, про що мені відомо. Тайлер казав, що Олівія пішла з барбекю о десятій сорок п'ять, а знайшли її о третій ранку.

У цьому був сенс. Ці списки давали мені якусь мету, давали змогу планувати свої дії, рухатись далі. Уперше за місяць на мене чекали конкретні завдання, окрім невсипного чергування в лікарняній палаті. Почувалася хазяйкою власного життя.

По-перше, треба з'ясувати, хто є батьком дитини. Можливо, він і зіштовхнув Олівію з мосту, а якщо

ні, то хоча б знає, хто міг це зробити. По-друге, слід поговорити з її друзями, учителями, знайомими.

Ентоні поставив каву на столик, узяв нотатки.

— Дуже добре структуровано, — сказав із подивом. — Із вас вийшов би непоганий детектив.

Я засоромилася тих слів, схилила голову.

— Дякую!

Надворі загудів вітер, і протяг слизнув під вхідні двері, облизав мені литки крижаним язиком. Я зняла зі спинки дивана плетене покривало, накинула на коліна й підібгала ноги.

— Якщо слідчі не забрали телефон Олівії, може, мені вдасться знайти в її кімнаті ще щось, — запропонував Ентоні, відсуваючи чашку. — Ви не проти, якщо я подивлюся?

— Та ні-і, думаю... — сказала я нарозтяг. — Але, гадаю, вони забрали все, що там було значущого.

— Може, і так. Я просто хочу подивитися, що там є.

Я провела його в кімнату, повільно відчинила двері. Переступити поріг, побачити ліжко, що в ньому спала Олівія, столик із дзеркалом, у яке вона заглядалася ще якийсь місяць тому, — це завдавало мені фізичного болю.

Я так і лишилася стояти у дверях, дивлячись, як Ентоні безцеремонно втручається в її приватний простір. На підлозі лежали навиворіт брудні джинси. Один кросівок валявся біля книжної шафи, другий визирав з-під ліжка.

Ентоні взявся за шухляди, повні зім'ятого одягу. Відчинив шафу, продивився вбрання Олівії. Я відвернулась. Було в цьому щось інтимне, від чого мені

захотілось, щоб він припинив. Та я була готова на будь-що, аби тільки дізнатися правду. Навіть продати душу дияволу.

Він став на коліна біля ліжка, відштовхнув одинокий кросівок, зазирнув під покривало. Чорнява голова ходила з боку в бік, як каретка в друкарській машинці. Понишпорив рукою по підлозі, витягнув невелику білу тарілку. У кухні таких був цілий набір. Видно було, що їй відвели роль попільнички. Посеред купи цементно-сірого попелу заклякла розчавлена сигарета.

Ентоні підняв тарілку, щоб я могла її роздивитись.

— Олівія курила?

Я енергійно захитала головою.

— Ні, у жодному разі. Вона б не стала. Вона взагалі не любила, коли палять. Завжди кричала на мене, якщо бачила з цигаркою.

— Хто ж тоді тут курив?

— Я не знаю. Може, хтось із друзів?

Ентоні схилився над тарілкою, примружився.

— На фільтрі помада.

Я схилилась, роздивляючись недопалок. І справді: на сигареті лишився коралово-червоний слід.

— Це достоту не Олівія палила. Вона ніколи не фарбувала губи: казала, що від помади вони липкі. Вона взагалі була трохи пацанка.

Я щосили старалася стримати тремтіння в голосі.

Ентоні почухав у задумі щетинисте підборіддя, і мені впали в очі окремі сиві волоски.

— Треба з'ясувати, хто тут курив. Так можна вийти на людину, яка однією з останніх бачила Олівію. Може, їй щось відомо.

— Але як ми на неї вийдемо?

— Крок за кроком. Почнімо від самого початку й будемо пробувати, доки на щось не натрапимо. Певною мірою нам пощастило, що ті слідчі не надто старались і не стали кликати криміналістів. Тепер ми маємо докази. — З цими словами Ентоні витягнув із задньої кишені пакет і вклав туди сигарету. — Є в мене одна приятелька. Якщо тут є сліди ДНК, вона їх знайде. — Він знову став на коліна, просунув руку під ліжко. — Іще щось.

У мене кров похолола в жилах, коли я побачила дерев'яну рамку для фотографій. Скло було розбите, світлина розірвана на шматки.

— Боже, — вихопилось у мене. Страх калатав у грудях, я відчувала, як сходинка за сходинкою опускаюся в темний підвал підсвідомості. — Це мій тато, але... Боже, це складно.

— Це може виявитися важливим, Абі.

Я різко видихнула.

— Я ніколи не розповідала Олівії, хто був її батько. Та одного дня, у першому чи, може, другому класі, вона повернулася додому в сльозах: мовляв, у всіх є тато, а в неї немає.

Тоді я вставила в рамку портрет свого власного батька й сказала, що це її тато. Це начебто спрацювало, і він так і стояв тут.

Я раптом замовкла. Мені не хотілось розповідати про батька Олівії. Я ховалась весь час, як полохливий заєць. Та тепер увесь страх, що я його стримувала, рвався назовні. Згадалися його погрози. Ніхто не мав знати, від кого в мене Олівія.

Ентоні не став мене розпитувати. Натомість мовчки дістав іще один пакет, у якому сховав те, що лишилося від рамки, і розірвану фотографію.

Він подивився на мене уважно.

— Вигляд у вас якийсь кепський.

— Ні, все добре, — пробурмотіла я, хоча й розуміла, що будь-якої миті можу зомліти. Усе тіло боліло після вранішньої пробіжки, до того ж останнім часом я жила самими алкогольними парами й уривчастим, повним кошмарів сном.

— Дозвольте, я вам щось приготую.

— Що?.. — здивувалась я. — Ні, зі мною все гаразд.

— Ходімо!

Сказавши це, Ентоні взяв мене під лікоть і повів униз, до вітальні. Лишивши мене на м'якому дивані, він вирушив на кухню в пошуках їжі.

Я дивилася на нього, і мені здавалось, що все, що було раніше, було не зі мною. Ніби мене раптом стало дві. Це було дивно: хтось піклується про мене в моєму ж домі. Такого ще не траплялось. Це я завжди піклувалася про Олівію, про мене ж не було кому подбати.

Ентоні дістав із шухляди пачку спагеті й банку томатного соусу. Приготувавши з цього простеньку пасту, обрізав трохи запліснявілий сир, який знайшов у холодильнику, і настругав простісінько на гарячі макарони.

Він мовчки переніс зі столу підручники Олівії, поклав їх на кухні. Я відвернулась, не в змозі дивитись, як ми чіпаємо її речі, перебудовуємо своє життя на новий лад. Це було до нестерпного сумно.

Ентоні поставив тарілки на столі в їдальні. Покликав мене:

— Страва вийшла не надто вишукана, але ж маємо те, що маємо.

Я сіла навпроти, пробурмотіла щось на знак подяки. Думка про те, що треба їсти, що моє життя має тривати, викликала в мене глибоку відразу. І все-таки я знала, що це правда. На мене багато чого чекає, тож маю бути сильною.

Кілька хвилин ми їли мовчки — це була перша гаряча страва, що я її вклала до рота за кілька тижнів, — тільки чути було, як хлище в шибки дощ.

Час від часу завивав вітер, грюкав дверима; терлися об стіну будинку гілки дерев.

— Коли я був на першому курсі університету, убили мою сестру.

Ентоні втупився собі в тарілку, накручуючи пасту на виделку. Я враз припинила жувати, спантеличена такою відвертістю. Тепер зрозуміло, звідки в ньому цей надлом.

— Мені шкода.

— Це було давно.

— Чи стає... — Я судомно глитнула, силуючись вигнати з горла клубок болю. — Стає з часом легше?

— Так. Знаю, звучить страшно. Я й досі сумую за нею, часто про неї думаю, але з часом і справді легшає. Я тоді саме вчився на юридичному факультеті. Розслідування тривало п'ятнадцять років. Часом вийде в газеті якась стаття, на річницю, чи зміниться слідчий — зателефонує, поставить кілька запитань. — Він із зусиллям видихнув, здув з лоба неслухняне

пасмо. — Іноді мені здається, що це на краще, що в мами Альцгеймер. Знаю, це також неприємно чути. Та ці спогади ніяк не давали їй спокою. Тато помер за кілька років від серцевого нападу. Я знаю, як це важко, коли в тебе стільки запитань і жодної відповіді. Немає у світі нічого страшнішого за невідоме.

Задзвонив домашній телефон. Ентоні визвався відповісти, та я відмовилася:

— Не треба, це, певно, знову журналісти. Сподіваються щось довідатись.

В історії штату Вашингтон траплялися випадки, коли вагітну жінку, яка впала в кому, тримали на штучному життєзабезпеченні аж до народження дитини, але то були дорослі жінки. Справа Олівії одразу привернула до себе увагу ЗМІ, та я не мала ні сил, ні бажання відповідати на чиїсь запитання.

Тепер я раділа, що так і не стала журналісткою. Хай би як мені кортіло побачити в газеті своє ім'я, я б ніколи не стала вистежувати людину, яка зазнає таких мук. На щастя, останні кілька тижнів репортери турбували мене вже менше: певно, вирушили на пошуки нових сенсацій.

— То я скажу їм, щоб припинили турбувати дзвінками.

Ентоні підійшов до телефона.

— Алло? — Він помовчав секунду, потів повторив: — Алло?

Поклав слухавку.

— Нікого.

Він сів, і ми знову занурились у мовчання, аж доки не розправились з макаронами.

Тоді Ентоні заговорив.

— Ми обов'язково дізнаємося, що сталося з вашою донькою. А ще одного дня — лишилося кілька місяців — у вас буде чудовий малюк, який почасти заповнить ту порожнечу, що лишилася по Олівії. Не можна відмовлятися від життя, Абі. Це означало б померти.

Тепер я розуміла, чому він вирішив пов'язати свою роботу з людьми, чия доля була назавжди позначена трагедією. Допомагаючи своїм клієнтам, витягуючи їх із життєвих драм, він певною мірою відтворював те, що пережив колись сам. Латав тканину минулого.

Певно, я робила те саме. Прагнула дати собі — і Олівії — ще один шанс.

16

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

Я ліниво пропливла кілька доріжок у шкільному басейні, повільно волочачи у воді своє тіло, раз-у-раз виставляючи руки вгору й знов опускаючи. У носі стояв запах хлору, плескала навколо шовковиста вода.

У кінці кожного відрізка я скручувалась усім тілом, підтягувала стопи і штопором ішла під воду, аж доки не торкалася ногами стіни. Тоді відштовхувалась, скидаючи руки над головою, відставляла назад праву руку й гребла. І от перший ковток повітря — і знову під воду.

За це я люблю плавання: ритм, послідовність, воля. Зрештою, уся суть цієї вправи полягала в тому, що я вільна бути собою. На якийсь час забути про все навколо. Я знала, що восени, коли почнуться змагання, чари розсіються. Навіть подумувала піти з команди. Але тоді я б усіх підвела: тренера, товаришів, маму.

Вибравшись із води й накинувши на плечі рушник, я почула з сумки короткий гудок: нове повідомлення. Витерла руки й полізла по телефон.

Це тітка Сара відповіла на мою есемеску:

Привіт, моя хороша! Чудова пропозиція від любої племінничкі! ☺ А й справді, зустріньмося сьогодні, поговоримо про своє, про дівоче. Ти коли звільняєшся?

Щойно закінчила плавати. Може, зараз? Буду вдома за п'ятнадцять хвилин. — запропонувала я.

Довго чекати не довелось.

Добре, скоро побачимось.

Сховавши телефон, я дістала з внутрішньої кишені рюкзака браслет і застібнула на зап'ястку. Зазвичай я носила його, не знімаючи, та від хлору він міг зіпсуватись.

Попрямувала в душ. Мама прийде години за дві, не раніше: вона щосуботи завжди бігає тринадцять кілометрів уздовж моря, — тож я матиму достатньо часу, щоб дістати відповіді на свої запитання.

Щойно я зайшла всередину, як надворі захрустів під колесами гравій. Я мерщій відчинила двері й вийшла на ґанок. Тітка старанно лавірувала між калюж, намагаючись не заплямити білих балеток. Мала вигляд типової мамочки з передмістя: укорочені бежеві штани та рожева кофтинка, прикрашена по низу мереживом.

Тітка радісно замахала мені рукою.

— Привіт!

Я помахала у відповідь. Сара завжди була аж надто весела й приязна — мамина протилежність. Мама в мене насправді привітна, просто сором'язлива. Мені завжди хочеться її захистити.

Ми з Сарою розмістилися в кухні. Я всілася на диванчику під вікном, з якого видно було подвір'я. Газон, обрамований трояндами й лавандою, дещо заріс. Одиноко тремтіла гілками старенька верба.

— Мама бігає?

— Субота ж, — усміхнулась я.

— Ну то що в тебе сталось, люба? Хлопчики?

Я ледве стрималась, щоб не закотити очі. Можна подумати, я б обговорювала з нею особисте життя.

— Ні, — відповіла натомість. — Не в цьому річ.

Вона поставила доверху набиту сумку на кухонний стіл, нахилилась до мене, заправила за вуха пасма волосся. Я дратувалася. Невже не помітно, що мені вже шістнадцять? Таке враження, наче досі шість.

Набравши в легені повітря, я схрестила руки на колінах, сподіваючись, що тітка Сара принаймні відповість на мої запитання. Я не хотіла ображати маму, але ж надто багато треба було дізнатися. Чи мій тато насправді живий?

Зростати без батька було нелегко. На Різдво Сарин дім стояв напівпорожній, а ми з мамою не знали, куди й подітися. День батька завжди був для мене пустим святом. Мама постійно усміхалася, ніби хотіла заткнути цими усмішками якусь діру. Медісон якось сказала, що не можна скучити за людиною, якої не знаєш, — от тільки вона помилялась. Від мене

ніби відірвали шматок, і я знала: мені не стати цілою, доки не дізнаюся, хто мій тато.

— Мама нічого мені не каже, — почала я. — Тому хочу спитати в тебе. Я маю право знати, до того ж усе це досить дивно. Мені конче треба знати правду.

— Гара-а-азд... — нарозтяг сказала тітка.

— Тебе це, певно, здивує, але...

— Олівіє, не тягни!

— Мій батько — Ґевін Монтґомері?

Очі в Сари розширилися. Вона відсахнулася, ніби від вітру. Засміялась нервово, забігала очима.

— Ого. Звідки ти це взяла?

— Ти мені скажеш чи ні?

— Олівіє, ти ж знаєш, я не маю права...

— Мама не хоче зі мною про це говорити! Ми якось бачили його по телевізору, я спитала, чи вона його знає, і в неї було таке обличчя, ніби вона зараз зомліє. Але вона сказала, що ніколи про нього навіть не чула. Як це не чула? Це ж відомий політик! Вона бреше.

— Ну, на це має бути своя причина.

— Немає ніякої причини! Я тільки надумую собі казна-що. Може, він її зґвалтував, і тоді народилась я? А може, це ваш брат, якого ви багато років не бачили, а потім він прийшов і наругався над нею? Чи вона мене... не знаю, викрала? Чи...

Мене раптом охопив гнів. Нестерпно думати, що від мене стільки часу щось приховують. Я скочила на ноги, очі в мене горіли.

Сара похитала головою, підвелася повільно.

— Ти правильно сказала, Олівіє, у тебе розігралась уява. Звісно, вона не...

— Облиш! — урвала я. — Я не хочу з тобою розмовляти, якщо ти не скажеш правди. Мене вже нудить від брехні!

Виплюнувши наостанок ці сповнені ненависті слова, я побігла сходами до себе в кімнату та грюкнула дверима.

Упала на ліжко, відчуваючи, як несамовито калатає в грудях серце. Здавалось, воно зараз розірветься, загориться, вибухне й розлетиться на тисячі шматочків.

Минуло хвилини дві, не більше. Сара тихенько постукала у двері. Не дочекавшись моєї відповіді, зазирнула в кімнату.

— Люба?

Я сіла на ліжку, підтягнувши коліна до підборіддя, і мовчки втупила в неї злобний погляд.

Вона зайшла, стала, спершись на стіну. Піднесла руки до голови, поправляючи забране у хвіст волосся.

— Слухай.

Сара дістала із задньої кишені пачку коричної жуйки. Одну вклала собі до рота, потім запропонувала мені. Вона завжди мала при собі коричну гумку і з малих літ потайки підгодовувала мене. Мамі це страшенно не подобалось: вона боялась, що я вдавлюся чи щось таке. Та я просила й просила, аж доки Сара не здавалась.

Я навіть не подивилась на жуйку.

— Я вже навіть не сумніваюся, що це мій батько, тож можеш казати правду. Просто хочу знати, навіщо мама вигадала, ніби він помер.

— Не знаю. — Я кинула на неї гнівний погляд. — Це і є правда. Твоя мама мені так і не сказала. А якби вона дізналась, що ми з тобою про це говоримо, то вбила б мене на місці. — Вона зігнула ноги в колінах і зсунулася на підлогу, усілася по-турецьки. — Розумієш, твоя мама в шкільні роки була далеко не янгол. Ти ж знаєш, що в неї було непросте дитинство. — Я кивнула. Мама розповідала, як бабуся лишила її в Сари на порозі, а тоді пішла додому й наклала на себе руки. Справжній фільм жахів. — Так от, про неї казали, що вона то з одним, то з іншим. Вона була трохи... — тут вона відвела очі, не в змозі виговорити це вголос.

— Гуляща? — вихопилося в мене.

— Так.

Я тільки головою похитала, не знаючи, що й сказати. Це було так не схоже на маму. На моїй пам'яті вона взагалі ні з ким не зустрічалася, навіть не ходила на побачення.

— Ти не суди її дуже суворо. Вона була дуже, дуже вразлива, невпевнена в собі, та й жилося їй нелегко. Вона, звісно, не там шукала, та їй просто хотілось трохи любові. Одразу після випуску в неї хтось з'явився. Вона миттю забула про друзів, розваги. Хто це був, я не знаю: вона й справді тримала це в секреті.

Сара визирнула з вікна, покусала задирок на пальці. Потім склала руки на колінах, подивилась на мене.

— Олівіє, чи ти впевнена, що хочеш це знати? Правда може тебе здивувати. Знаєш, якось у коледжі, на психології, у нас був такий експеримент. Викладач запитав, що ми виберемо: щастя чи правду. Більшість відповіла, що щастя. Я наполягала: правда, адже правда

приносить щастя. — Вона похитала головою. — Не завжди. Інколи вона може принести й нещастя. А трапляється, правда виявляється зовсім не такою, як гадалося. Це ніби відкрити банку, а з неї як полізуть хробаки — і ніяк їх назад не запхнеш, хоч як старайся.

Я стиснула зуби, охопила коліна руками.

— Байдуже. Я все одно хочу знати.

Сара зітхнула. Вона здавалася.

— Ну добре. Як я вже казала, улітку після випуску у твоєї мами був з кимось роман, а з ким, вона не говорила. Якось я заїхала до неї на роботу, хотіла підвезти додому, і побачила, як вона сідає в чиюсь машину. Коли вони проїжджали повз, я впізнала Ґевіна Монтґомері. — Сара закинула ногу на ногу. — Зустрічались вони місяці зо два, може, три. А потім усе скінчилось так само раптово, як почалось. Він поїхав з Портедж-Пойнта й більше не повертався.

Вона зазирнула мені в обличчя. Очі її дивилися твердо.

— Одне я *знаю* напевне, Олівіє. Твоя мама дуже тебе любить, вона готова *на все* заради тебе. Якщо вона щось від тебе приховувала, то мала на те свої причини. Пам'ятай про це.

* * *

Коли тітка Сара пішла, я ще довго лежала на ліжку, тупо дивлячись у стелю. У кутку плів своє павутиння маленький павучок. Він показався на хвилину і зник у якійсь щілині.

Емоції переповнювали мене, аж паморочилося в голові.

Ґевін Монтґомері — мій батько.

Мама все життя обманювала мене. Яка різниця, чому вона так учинила. Мій тато не вмер, він живий, а мені навіть не дали можливості з ним познайомитись.

Я перевернулася на живіт, і погляд сам упав на татове фото, що його мама дала мені в дитинстві. Світлина стояла на тумбочці біля ліжка. Я взяла її в руки, провела пальцями по гладенькій деревині рамки.

З фото дивився на когось, усміхаючись невидимому фотографу, чоловік ледь за тридцять. Біляве волосся вже трохи поріділо, на щоках ямочки.

То був не Ґевін Монтґомері. Певно, просто фотографія, що її ставлять у рамку для прикладу.

Мені стало невимовно сумно, сльози навернулись на очі, ринули потоком: недотримані обіцянки. У мене ніколи не було справжнього батька, та принаймні я мала цього чоловіка, хай би хто він був, а тепер утрачала і його.

Я витерла очі, відчуваючи, як нутро ятрить гнів, випалює смуток. Сіла на ліжку і щосили вдарила рамкою об каркас. Скло тріснуло, але не розбилось. Тоді я розкрила металеві кліпси, витягнула фотографію і порвала на найдрібніші шматочки, а те, що лишилося, сховала під ліжком.

Тепер зрозуміло, що Сара мала на увазі. Іноді й правда виявляється брехнею.

17

АБІ

ЛИСТОПАД

У палаті було нестерпно жарко. Організм Олівії вже не справлявся з терморегуляцією, тому опалення ввімкнули на повну. Вона дуже схудла й лежала уся загорнута в спеціальні ковдри з підігрівом.

Ми із Сарою зняли пальта, повісили на дверях.

У кімнату зазирнула медсестра. «Кеті», — значилося на бейджі. Дуже молода, майже дівчина, вона мала круглі, налиті рум'янцем щоки, прозорі карі очі та попелясто-каштанове волосся, затягнуте в тугу гульку. Це було втілення здоров'я й ніжності.

— Докторка Меддокс уже йде, зараз робитимемо УЗД. — Вона усміхнулась, показавши ямочку на правій щоці, і з тим зникла.

До народження дитини залишалось тринадцять із половиною тижнів. Я викреслювала дні в календарі: ось іще одну добу пережив малюк, а разом з ним — Олівія.

Сьогодні нам мали сказати, якої статі дитина.

Сара опустилась на стілець і ввімкнула телевізор. Якийсь час перемикала канали, аж доки не наткнулась на старий випуск «Судді Джуді». Ми дивились, як

героїня судить товстого голомозого чолов'ягу. Жінка в наряді придорожньої проститутки тим часом кидала на нього глузливі погляди.

— Ти як? — поцікавилась я.

Сара зітхнула.

— З Діланом проблеми. Сьогодні говорила з учителькою. Йому дуже тяжко дається читання й писання. Вона вважає, що це дислексія.

— Але ж у вісім років ще рано про це судити!

— Так, точно сказати не можна. Вона просто хотіла мене попередити.

Сара втупилася в телевізор. «Суддя Джуді» добігла кінця, тепер показували новини. Ґевін Монтґомері, сенатор, брав участь у якійсь політичній дискусії в Сієтлі. Він енергійно жестикулював, і натовп відгукувався аплодисментами — типова виборча кампанія.

— Абі, — заговорила Сара, потираючи очі. Я помітила, що руки в неї вкрились яскраво-червоними плямами: повернулася давня екзема. — Мені треба...

— Доброго дня, пані!

У палаті з'явилася докторка Меддокс із портативним апаратом для ультразвукового дослідження. Кругле обличчя освітилося теплою бабусиною усмішкою, заплигали сиві кучерики.

— Ви тільки подивіться на себе! — пожурила ласкаво. Медовий акцент видавав у ній уродженку південних штатів. — Вам обом треба більше їсти. От пообіцяйте, що з'їсте по кексу, коли закінчимо. Треба ж звідкись брати сили.

Ми з Сарою перезирнулися, усміхаючись. Пообіцяли, що так і зробимо.

— Ну що ж, готові побачити онука чи онуку?

Я кивнула.

Докторка Меддокс налаштувала апарат, відгорнула біле простирадло. Вичавила з тюбика трохи прозорого гелю, змастила доньчин округлий живіт.

Я дивилась на екран, доки лікарка підбирала ракурс. У горлі боліло, пекло очі: я раптом зрозуміла, що давно не кліпала.

Нарешті розмиті лінії сформувалися в чорно-біле зображення. Палату заповнило калатання дитячого серця. А потім життя, що розквітало всередині Олівії, постало переді мною в скупченні пікселів: кругла голова, маленький носик, обрис обличчя. Дитина. У моїй дитині живе дитина!

У мене вихопився зойк, на очі навернулися сльози. Якесь відчуття, що я ніяк не могла його визначити, заповнювало порожнечу в грудях, витісняло біль.

Малюк сіпнувся, перекотився і замахав рученятами, ніби бачив нас.

— Дивись! — Я обернулась до Сари, яка стояла за мною, у ногах Олівії.

Очі в неї поблискували мокрими камінцями.

— Це диво.

На якусь мить мені стало соромно за свою радість, та я знала: Олівія також була б щаслива. І я лишилася стояти на краю прірви, дозволила собі зазирнути в майбутнє, побачити щастя, яке чекає на мене — якщо тільки я пущу його у своє життя.

— Дивіться! — Докторка Меддокс показала на екран. — Вона смокче палець.

— Вона? — перепитала я.

— Це дівчинка.

Я міцно стиснула руку Олівії.

— Поглянь, Лів! Це твоя дівчинка.

Докторка Меддокс зняла ще якісь показники, потім роздрукувала зображення, по копії мені й Сарі, і витерла Олівії живіт.

— Начебто все прекрасно, — прокоментувала, поправляючи окуляри в тонкій оправі. — Тепер треба проводити УЗД приблизно раз на тиждень, але на сьогодні дитина здорова й нормально розвивається.

Сказавши це, вона підвелася, потиснула руку мені, потім Сарі.

— Дякую вам, докторко Меддокс, — промовила я.

— Ну що ви! — Вона сховала нас у м'яких обіймах. Від неї пахнуло яблуками й дощем. — То як, з'їсте по кексику?

— Обов'язково, — запевнила Сара.

Докторка Меддокс помахала нам рукою і вийшла з палати, штовхаючи перед собою апарат для УЗД.

З хвилину ми мовчали.

— З тобою все гаразд? — спитала нарешті Сара.

— Мені страшно, — зізналася я.

Дозволити собі любити цю дитину, не знаючи напевно, чи вона житиме, було дуже ризиковано. Утрата, смерть, розбите, хоча й фігурально, серце — цього не можна винести. Будь-якої миті можна втратити тих, кого любиш.

Та я знала: маю ризикувати.

— Що, як дитина помре? — промовила я.

Сара торкнулась моєї руки.

— А якщо виживе? — відказала.

Саме цієї миті в мене задзвонив телефон.

— Маю відповісти, — кинула я. — Зустрінемось на вулиці, добре?

Я схопила пальто й вийшла з палати, не чекаючи, доки Сара візьметься розпитувати.

На обрій уже наповзала ніч. Дощ майже вщух, та повітря було важке, набрякле водою. Я присіла на лавку навпроти дверей і набрала номер Ентоні.

— Добрий вечір, Абі, — привітався він. — Я отримав результати аналізу ДНК із сигарети, що ми її знайшли в кімнаті Олівії. Вона належить Кендалл Монтґомері, дата народження — травень 1999 року.

У пам'яті вмить постало повідомлення від К. у доньчиному телефоні. Може, К. — це скорочено від Кендалл? І до того ж Монтґомері... Невже?.. Я заплющила очі.

— Будь ласка, тільки не кажіть, що вона якось пов'язана з Ґевіном Монтґомері.

— Боюся, що так і є. Звідки ви знали?

— Ґевін Монтґомері — батько Олівії, — промовила я, відчуваючи, як заплітається від страху язик. — Він наказав мені зробити аборт, але я не послухалась. Йому не сказала. Я думаю, він причетний до того, що сталося.

Ентоні присвиснув у слухавку.

— Вона майже того самого віку, що й Олівія, неповнолітня. То звідки в системі її ДНК? — поцікавилась я. Серце мало не вискакувало з грудей.

— Я шукав не в поліційних базах, — зізнався він.

— А де ж?

— Є такий Державний центр скринінгу новонароджених і генетичних ресурсів, де всі новонароджені діти проходять обстеження на генетичні захворювання. У штаті Вашингтон зразки ДНК зберігаються протягом двадцяти одного року. Я виходив з того, що цигарку курила або Олівія, або хтось із її друзів.

Я сильно притиснула пальці до повік. Перед очима затанцювали білі зірочки.

— Отже, Олівія була знайома з донькою Ґевіна? Може, це вона й скинула її з мосту?

— Доказів, які б підтверджували це, у нас немає. Відомо тільки, що вони були знайомі.

— Якщо дочка Ґевіна знала Олівію, може, він і сам з нею бачився?

Я нахилила голову, відчуваючи, як страх залізною рукою стискає горло. Я проявила слабкість. Не вберегла Олівії від болю, на який вона зовсім не заслуговувала, а правду, що вона її мала повне право дізнатись, ховала. Так, мені було б непросто розповісти, хто її батько, — зізнатись у власних помилках, — та треба було не брехати. Сказати правду було моїм обов'язком.

— Що ж далі? — запитала я, утираючи одиноку сльозу.

— Поговоримо з Кендалл. Дізнаємося, як вони познайомилися, чи вона знала, що Олівія доводиться їй сестрою, чи була з нею тієї ночі.

Я уявила зустріч із Ґевіном, і слизький, маслянистий страх огорнув мене з головою. Я уважно спостерігала за його кар'єрним зростанням. У віці тридцяти чотирьох років, щойно досягнувши міні-

мального віку, необхідного згідно із законодавством штату Вашингтон для того, щоб обійняти посаду сенатора, він одразу ж здобув це звання. Улюбленець Республіканської партії, послуговувався загальною повагою й умів подобатися людям. Його харизма, переконання, що він їх проповідував, підкорювали серця.

Та мав він, окрім розуму й чар, також темний бік, який відкривався лише за приватних обставин. Коли комусь випадало перейти йому дорогу, він з готовністю вдавався до залякування, гнівних проповідей, не гидуючи в особливо тяжких випадках і прямим насильством.

Я тяжко глитнула. Тривога стискала мені горлянку, та я не могла більше мовчати. Що більше дізнавалася про останні місяці з життя Олівії, то менше сумнівалася в його причетності.

— Добре. Коли?

— Завтра в клієнта суд, я маю бути присутній, а потім у мене група підтримки, тож завтра навряд. Поспілкуємося з нею в п'ятницю?

— У п'ятницю... — вихопилося в мене. Тепер до страху додалось нетерпіння.

Судячи з усього, Ентоні почув у моєму голосі розчарування.

— Можемо зустрітися завтра ввечері, подумаємо, з ким іще треба поговорити, — запропонував він. — Тільки вдома я буду аж після дев'ятої. Може, заїдете? Я живу в Квін-Енн. Замовлю їжу з доставкою.

Я так і бачила його усмішку, та страх буквально паралізував мене. У Сіетл мені не можна.

Ні, тепер уже можна. Адже я боялася за доньку, хотіла захистити її від Ґевіна. Тепер у цьому не було потреби. Я раптом усвідомила це з усією жахливою ясністю.

— Зрештою, можемо просто зустрітися в п'ятницю, це не проб... — промовив Ентоні, та я не дала йому договорити.

— Усе гаразд, я заїду.

— Чудово, тоді побачимося завтра.

Він продиктував свою адресу й поклав слухавку.

— Це з ким ти збираєшся побачитись завтра?

Я так і підстрибнула.

— Господи, Саро. Ти мене налякала.

— З ким?

— З Ентоні.

— Для чого?

Вона мала сердитий вигляд. А може, засмучений. Важко було сказати.

— Хочу дізнатися, що сталося з Олівією.

— Але ж поліція... триває розслідування, — не надто впевнено заперечила вона.

Я покопирсалася в потаємному відділенні сумки, витягнула давно забуту пачку цигарок і запальничку. Палила я рідко, востаннє — кілька років тому. Олівії страшенно не подобалося, коли я курила.

Я підставила сигарету під вогняний спалах. Затягувалася довго, потім неквапно видихнула. Дим ліниво звивався поміж оголеними гілками, на секунду затримуючись біля останніх, зіщулених уже по-осінньому листочків.

— Ніхто нічого не розслідує.

— Треба просто зачекати.

Відчуваючи, як поволі закипає роздратування, я глибоко зітхнула, а тоді розповіла Сарі про Тайлерову брехню, і про фотографії з погрозами, і про записку, що мені її підсунули під двері.

Вона довго мовчала, а коли заговорила, я почула не те, що чекала.

— Я вже зрозуміла, що ти вважаєш, ніби Олівію хтось скинув з моста. Тільки навіщо тобі шукати докази? Коли отак видивляєшся відповіді на свої запитання, насправді тільки викривлюєш правду. Правду про те, що сталося; про те, що за людина була Олівія. Тобі просто так легше, бо це дарує тобі ілюзію, ніби ти щось можеш змінити.

— Саро, я маю це зробити.

— Навіщо?

Я затягнулася, аж доки гарячий дим не запік у легенях. Тоді відгукнулась:

— Я ж так і не дізналася, чому мама вбила себе.

Сара подивилася на мене, ніби я її вдарила.

— Вона не лишила записки. Навіть не попрощалася. Нічого! — Я махнула рукою. — Просто вбила себе, нічого не пояснивши, і я знайшла її мертву. Я все життя шукала розгадку, але не знайшла. І я не хочу доживати свої дні, гадаючи, що сталося з Олівією. Маю дізнатися правду. Заради себе самої. Заради дитини.

З моря повіяло холодом, і я закуталась у шарф. Сара застібнула пальто на всі ґудзики й тяжко опустилась на лавку поруч зі мною.

— Дай і мені, — вона показала на сигарети.

Я простягнула пачку, і вона нахилилась, щоб підпалити. Ми обидві то кидали, то знов починали курити, та до цього не випалили разом жодної цигарки.

Сара заправила за вуха пасма волосся. Вона була на десять років старша за мене, та їй удалось зберегти природну, невимушену красу: повні губи, світле волосся, чисте лице. Тільки тепер тягар відповідальності, що вона роками несла його на своїх плечах, позначився ледве помітними заломами в кутиках губ.

Затамувавши на якусь мить дух, Сара випустила дим у морозне повітря.

— Боже, як добре! — вихопилось у неї. — Це просто жорстоко — заборонити куріння в лікарні. Вони що, не знають, коли понад усе тягне на сигарети?

Вона відняла цигарку від рота, подивилась уважно.

— Кілька років не курила.

— Аналогічно. Спробувала була, коли Олівії виповнилося дванадцять. У неї саме почалися місячні, от я й подумала, що настав час для серйозної розмови. Хотіла перед тим перекурити, але вона мене побачила. Лютувала так, що борони боже. — Я засміялась, згадавши цей епізод. — Казала, що мені, може, і байдуже, скільки я проживу, а от їй — ні, я їй потрібна жива й здорова.

Від цих спогадів у роті стало гірко й солодко водночас. Я схопилася за живіт, огорнула себе руками.

— Мені її так не вистачає, — проговорила придушеним голосом.

Сара обійняла мене за плечі.

— Знаю, — прошепотіла у відповідь. — Мені також.

На коротку мить я стулила повіки, поринаючи в сестрину турботу. Потім уявила, що це мама мене втішає, і враз відсахнулася, витерла очі.

Сара загасила недопалок об землю, поклала між нами на лавку.

— Я маю тобі дещо сказати, — знову заговорила вона. Пальці її самі потягнулися до губ. — Кілька місяців тому Олівія зателефонувала мені, запропонувала зайти. Сказала, що хоче поговорити про свого батька. І що ти їй брехала.

— Що ти їй відповіла? — прошепотіла я, відчуваючи, як у серце поволі просочується страх.

Сара відвела погляд.

— Вибач. Я просто не знала, як тобі сказати...

— Що ти їй сказала? — повторила я, рубаючи слова.

Тепер вона дивилась мені в очі.

— Вона й сама вже знала.

— Звідки?

— Цього вона мені не хотіла пояснити. Сказала тільки, що знає, що Ґевін Монтґомері — її батько. Питала, навіщо ти їй збрехала, ніби він помер.

Я мало не скрикнула. Клубок розплутувався із шаленою швидкістю, і від цього паморочилося в голові. Намагаючись угамувати тремкі руки, я з силою втиснула нігті в долоні, аж доки на шкірі не лишились глибокі, півмісяцями, ямки.

— Чому ж вона не спитала в мене?

— Ти серйозно? Вона *запитувала*, не раз і не два. Тільки ти не хотіла сказати.

Я зронила голову на руки. Одна й та сама думка нудотно крутилася в голові.

— Ні, ні, ні! — застогнала я, відчуваючи, як відчай огортає мене сірою ковдрою.

— Мені шкода, Абі! Я знала, що ти цього не хочеш, та вона мала право це знати! Якби ти тільки чула, що вона собі навигадувала!

Я враз обернулася до неї, зашипіла:

— Ах ти ж тупа сука. Ти знати не знаєш, що ти накоїла.

Сара відсахнулася, біла немов полотно. Я ніколи так з нею не розмовляла, навіть підлітком. Я взагалі не вміла злитися, усе тримала в собі.

— Я так і не сказала Ґевінові, що лишила дитину. Якщо Олівія вирішила з ним поговорити, якщо він її побачив...

Я схопилася за горло, відчуваючи, як стискає свої залізні пальці страх. З такою людиною, як Ґевін, краще не зв'язуватися.

— Якщо він упізнав у ній свою доньку... він здатний на все.

18

АБІ

ЛИСТОПАД

Для того щоб узути кросівки, я мусила покликати на допомогу всю свою силу волі. Утома валила з ніг, та я знала: біг поверне мене до життя.

Ще не розвиднилось. Грюкнувши дверима, я пірнула в холодну вранішню імлу. Гучно відбивались від тротуару мої кроки. Думки линули суцільним потоком.

Олівія знала, чия вона донька.

Гнів на сестру пожирав мене зсередини, каменем лежав на серці. Одне необережне слово — і я виплесну на когось увесь цей біль.

Може, вона захотіла з ним побачитися. Може, це він надсилав їй ті фотографії. Може, це він убив Олівію, виконав погрози вісімнадцятирічної давнини.

Страх не відпускав мене, я була впевнена: він доклав руку до її падіння. А винна в усьому Сара, адже це вона розповіла Олівії, де шукати.

Я познайомилася з Ґевіном Монтґомері у кафе-морозиві, де підробляла влітку продавчинею морозива. Його дівчина, Кассандра Вінтерз, навчалася зі мною

в одній школі, на кілька років старша за мене. То була життєрадісна красуня, королева випускного балу, донька багатих батьків, чий новенький маєток пишністю скидався на замок. Усі знали, що вона зустрічається з дуже симпатичним студентом із Сієтла.

Я й сама бачила їх у місті, тож одразу впізнала його, коли він замовив кульку ванільного морозива. Потім він став заходити регулярно, і я спіймала себе на тому, що часто про нього думаю. Вабило його не солодке, це я зрозуміла одразу.

Ці спогаді були гіркі на смак, здавалося, мене зараз знудить, та я не противилася думкам.

* * *

Дзвоник на вході в кафе-морозиво коротко задзеленчав.

— Зачинено! — прокричала я, не підводячи очей і не припиняючи натирати липку підлогу.

— Радий це чути.

Голос був глибокий, грудний, дуже дорослий.

Я скинула голову. У дверях стояв Ґевін.

— Що, не набридло ще ванільне морозиво? — піддражнила я.

Він засміявся, закинувши голову.

— Смішна ти, Абі. Я прийшов не по морозиво.

Він підійшов ближче, став просто переді мною. Був високий на зріст, я на його тлі почувалась дитиною. Від нього так і віяло владою. Він ніби заповнював собою приміщення. Від цього бувало трохи моторошно. Але він так дивився на мене...

Я притулила швабру до стіни, стала руки в боки.

— Чому б тобі й справді не спробувати інший смак?

Він позирнув на мене, звівши брову.

— Може, і спробую. — І підсунувся ближче. — Я все думав про тебе.

— Значить, мав коли думати. А я думала, це в моєму житті нічого не відбувається. Я ж проста дівчина з Портедж-Пойнта.

— Ти себе недооцінюєш. Ти чудова, а ще, я впевнений, дуже розумна.

— Говориш, як моя старша сестра. «Абі, ти така розумна. Може, підеш на юрфак?» — передражнила я.

Ґевін засміявся.

— А ти хочеш бути юристкою?

— Ні, не те щоб. Просто сестра хоче, щоб я вивчала право, бо тоді я завжди матиму постійну роботу.

— А ти чого хочеш?

Я знизала плечима й потягнулася за шваброю, засовала нею по підлозі. Я хотіла того самого, чого хочуть більшість дівчат: щоб мене любили.

Він подався вперед, накрив своїми губами мій рот. Від несподіванки я випустила швабру, але його не відштовхнула. Гарячі долоні лягли мені на талію. Я крізь сорочку відчувала жар його шкіри.

— Чекай!

Я схопила його за руку й потягнула в підсобку, де зазвичай рахували після зміни виторг. Різномасті монети й купюри так і лежали на столі.

Він цілував мене, запустивши пальці мені у волосся, потім слизнув під сорочку. Я відчувала, як напнулися його штани. Розстібнула на ньому ремінь, собі задрала спідницю.

Одним рухом він перевернув мене, і я опинилась спиною до нього, спершись на стіл. Тоді я сама спустила трусики і розставила ноги, допомагаючи йому рукою. Мене переповнювало почуття тріумфу. Ще б пак, відбити хлопця в Кассандри Вінтерз! Отже, гроші можуть далеко не все. Маю і я свою владу.

Від того вечора ми зустрічалися десь раз на тиждень. Інколи він приходив у кафе після закриття. Ми ходили на пляж. Єдине правило: він заборонив мені йому телефонувати. Пообіцяв, що кине Кассандру, але не одразу, бо в неї нещодавно помер дідусь.

Одного вечора, зачинивши кафе, я знову побачила його перед собою. Він стояв, спершись на автівку, і посміхався своєю диявольською посмішкою.

— Пікнік на березі моря?

У його руках і справді був плетений кошик.

Ми заїхали на край пляжу, вийшли з машини і сховалися в невеличкій піщаній затоці. Він кинув на землю світло-жовтий плед, потягнув мене вниз, осипаючи поцілунками. Я тремтіла всім тілом, між ніг забігали мурахи. Від місяця в повні падала на воду срібляста доріжка. Танцювали хвилі, пестили берег біля наших ніг.

Я розуміла, що закохана в нього. Та коли з'ясувалось, що я вагітна, наші стосунки погіршилися. Мені вже було відомо, на що він здатний заради кар'єри.

І все-таки я чекала на нього біля гольф-клубу, причаївшись на стоянці. Наші погляди зустрілись, коли він прямував до машини. Попри все, що знала про нього, я мала надію, що цього разу він чинитиме гідно.

Він грубо схопив мене за руку, кинув на сидіння автівки.

— Абі, що ти тут робиш? — проричав крізь зуби. — Я ж казав, що прийду *сам*.

— Мусила з тобою поговорити, — твердо відповіла я.

— Про що?

— Ґевіне, я вагітна.

Здавалося, він розгубився. Красивим обличчям пробіг страх. Він був наче загнаний звір.

— Я думав, ти на таблетках.

— Так і є!

— Чорт забирай.

Він стискав кулаки й знову розпускав пальці. Його риси заклякли.

— Розберися!

Промовивши це, він потягнувся через мене, відчинив двері.

— Я не можу зробити аборт! — закричала я, удаючи, що не розумію натяку.

Тепер він заговорив глузливо.

— Яка з тебе мати? Уся така неврівноважена, постійно на емоціях. Продавчиня морозива, яка й досі живе в сестри. Ти собі не можеш дати раду, що й казати про дитину!

Я просто дивилася на нього, не в змозі вимовити ні слова. Він висловив усе, як є, я й сама була про себе такої ж думки. Але аборт? Я розтулила була рота, проте Ґевін схопив мене за лице і так стиснув, що на очі навернулися сльози.

— Ти хоч розумієш, як це, у біса, недоречно? — прохрипів він. — Я, може, стану сенатором. Навіть

губернатором! Я не дозволю якійсь там сучці все зіпсувати. Не дозволю!

Він із силою відштовхнув мене, витягнув із внутрішньої кишені чекову книжку. Виписав чек, сунув мені в руки. Я взяла, бо не знала, що ще можна зробити.

— Я не жартую, Абі. Якщо ти надумаєш мені заважати, уб'ю тебе й дитину!

І він знову потягнувся через мене й відчинив двері. На цей раз я вийшла з машини.

Я зробила, як він казав. Записалась у клініку. Та, дивлячись у вестибюлі на інших дівчат, просто не бачила себе серед них. Довести задумане до кінця мені так і не вдалося. Адже я з десяти років жила з відчуттям, що мама мене покинула. Це був мій шанс стати кращою матір'ю, ніж вона.

Ґевін не мав знати, що я вирішила залишити дитину. Я прекрасно розуміла, що означають його погрози, бачила, як він розправлявся з тими, хто перейшов йому дорогу.

Тому передусім отримала за чеком величезну суму.

Так, це було нечесно, але я прийняла від нього гроші та сказала, що зробила аборт. Натомість витратила все на університет і купівлю житла. Виростила доньку — *свою* доньку — хорошою дівчинкою, бо знала: з хорошою дівчинкою нічого поганого не станеться.

Цієї правди я так і не сказала Олівії. Принаймні сказала не все. Я взяла ті криваві гроші для того, щоб убити свою дитину, і сказала, що виконала умови. Ґевін заплатив мені за те, щоб я позбавилась нашої доньки, а тоді зник із нашого з нею життя. Він покинув і мене, і її.

Ця рана досі не загоїлася. Може, тому що мені так добре знайомі почуття дитини, покинутої батьками. Адже я знаю, що це таке, коли тебе залишає напризволяще людина, яка мала бути тобі опорою в житті. Знаю краще, ніж більшість людей.

І тому моя провина перед Олівією глибша, аніж його.

* * *

Повернувшись додому після пробіжки, я побачила на ґанку чималу коробку, приблизно метр на метр, з етикеткою, на якій охайними літерами значилися мої ім'я та адреса. Не без зусиль я просунула пакунок у двері й лишила біля обіднього столу. Розрізала кришку, не припиняючи дивуватись. Зазирнула всередину.

Біла як сніг вишукана орхідея визирала на мене з білого ж пінопласту. Війнуло тонким солодким ароматом. Я обережно витягнула горщик з коробки, і звідти випав невеличкий білий конверт. На листівці значилося:

Із побажанням сил і мужності. Пам'ятай, якщо тобі щось знадобиться, — ми поруч.

Ліззі та Келлі

Я погладила бархатисте листя. Від цієї неочікуваної доброти щеміло в грудях. Мені згадалось, як я завжди сторонилася цих жінок. Якщо вдуматись, я відмовляла собі в усьому: у радісному хвилюванні напередодні побачення, у жартах за кавою, у чарочці текіли, від якої так приємно паморочиться в голові.

Заради чого? Олівія й сама б хотіла, щоб я мала своє життя. Вона не стала б на мене ображатися.

Я чинила так зо страху. Страху бути непотрібною. Страху втрати. Болю. Страху бути кимось, окрім мами Олівії. Тепер я з жахом усвідомила, що тільки в цій єдиній ролі й бачила себе завжди. Завагітнівши в ранньому віці, просто не мала часу на те, щоб дізнатися, хто така Ебіґейл Найт. Мене, дитину, раптом кинули у світ дорослих.

Усі навколо були яскраві особистості, а я без доньки навіть не уявляла, хто я така. Якоїсь миті я просто себе втратила.

Я позирнула на годинник. Дорогою бачила, як Ліззі забирає зі школи доньок. Певно, ще встигну подякувати. Адже дякувати ніколи не пізно.

А ще, гадаю, треба зустрітися з Тайлером.

* * *

Я поставила машину просто навпроти школи й захлопнула дверцята. Саме цієї миті з будівлі долинув бляшаний звук дзвоника. День був чудесний, над головою виблискувало бірюзове, без хмаринки небо, тільки дув поривчастий вітер, пронизував до кісток навіть через вовняне пальто. Відчуваючи, як шкіру пробирає холод, я сховала підборіддя в шарф.

На охайно підстрижений газон посипалися школярі. Я видивлялася в натовпі Тайлера, Ліззі, Келлі — та нікого з них так і не побачила.

Через кілька хвилин на стоянці майже не лишилося машин. Я похнюпилась і збиралася вже їхати, аж раптом помітила Тайлера. Він ішов через парковку.

Бідолашна дитина. Біль лишив глибокий слід на всій його постаті, придавив горбом плечі. Він ніби зменшився, як виноградина, яка, зморщившись, перетворюється на родзинку.

Я побігла до хлопця, на ходу викрикуючи його ім'я, та він, судячи з усього, не чув, бо аж смикнувся, коли я поклала руку йому на плече; наставив погрозливо ключі від машини.

— Тайлере, привіт, — промовила я, ледве віддихавшись.

— Міс Найт, це ви. Добридень! — Він провів рукою по обличчю, потім озирнувся на школу.

— Є хвилинка?

— Так, думаю.

Ми пішли поруч, хрумкаючи камінцями під ногами.

— Ти казав, що не бачився з Олівією після барбекю, — почала я.

Тон вийшов звинувачувальний, і очі в Тайлера вмить спорожніли. Він приготувався захищатись.

— Так. І що?

— Ну... — Я послабила вузол шарфа. — Просто я нещодавно знайшла телефон Олівії, і там було твоє повідомлення. Ви домовлялись зустрітися пізніше того ж вечора. Чи ви зустрілись?

— Ні.

Ми саме підійшли до його автівки, червоногарячого «Джипа Ренеґейд». Коли вони тільки почали зустрічатись, Олівія весь час розводилась, яка в нього чудова машина. Тайлер натиснув на кнопку розблокування, причому сигналізація двічі пікнула, і відчинив двері з водійського боку.

Рука сама потягнулась до нього. Я схопила його за плече, відчуваючи, як нігті впиваються у тверді м'язи.

— А судячи з її повідомлення, усе ж таки зустрілись.

— Я її не бачив, міс Найт. — Це прозвучало різко, таке відчуття буває, коли поріжешся папером. Він вивільнив руку. Почервонілі очі палали вогнем. — Вона написала, що зайде, але так і не зайшла. І по всьому. Я подумав, що вона, може, заснула.

— О котрій ти пішов?

— Десь о півночі. Я й поліції те саме сказав.

Тайлер провів рукою по очах. Він схуднув, різко проступав розсип ластовиння на зблідлому лиці.

Я позадкувала. Він сів у машину і з силою захлопнув двері. Опустив вікно і якусь хвилину мовчки дивився на мене. Я шкірою відчувала цей погляд. Чекала, доки він заговорить.

— У поліції сказали, що це був нещасний випадок, — вимовив Тайлер. — Ніби вона послизнулась. Це ж правда?

— Так, певно. — Голос у мене був жалюгідний, немов анемічний. — Я просто подумала, може, тобі щось відомо.

— Ні. — У нього текло з носа, і він незграбно витерся рукою, проте ниточка слизу так і лишилася звисати з ніздрі.

— Вона і справді казала, що я її занадто обмежую? Що в мене все її життя розписане наперед?

Він відвів погляд.

— Вибачте. Дарма я вам це сказав.

— Чи вона це казала?

— Так.

Я знову позадкувала, мріючи про одне: скоріше лишитися в машині наодинці з собою.

— Бувай, Тайлере!

Розвернулася й пішла, ледве пересуваючи налиті свинцем ноги.

— Міс Найт, зачекайте, — закричав Тайлер мені навздогін. — Ви говорили з Медісон?

Я обернулась.

— Ще ні, — промовила повільно. — А що?

— Медісон з Олівією не розмовляли. Вони сильно посварилися кілька місяців тому. Медісон *дуже* паскудно вчинила. От з нею достоту треба поговорити.

Тайлер завів мотор і зрушив з місця.

Не знаю, скільки я там простояла. Скоро парковка спорожніла.

* * *

Опинившись у машині, я одразу занурилась у роздуми, намагаючись структурувати всю інформацію, якою володіла: Олівія знала, що вагітна; знала, що Ґевін — її батько, і бачилася з його донькою; вони з Медісон не розмовляли.

Хоч як намагалась, знайти якийсь логічний зв'язок між цими фактами не вдавалось. І яким чином це все призвело до того, що моя донька впала з мосту?

Машина повільно котилася вулицями міста. Дорога, яка вела до мого будинку, тяглася вздовж пляжу. Був відплив, вода в Паджет-Саунді стояла бронзово-сіра, з темними плямами корчів і клубків водоростей. Низько нависали ватяні хмари, загрожували розлитися дощем.

Задзвонив телефон. Побачивши на екрані Сарин номер, я натиснула «Відхилити»: не мала сил з нею розмовляти. Я й досі сердилась за те, що вона не сказала мені одразу, що Олівія знає про Ґевіна. Натомість набрала номер Ентоні.

— Я щойно говорила з Тайлером. Він сказав, що Медісон з Олівією посварилися й не розмовляли одна з одною.

— Цікаво. А він не казав, через що?

— Ні.

— Треба поговорити з Медісон, тоді буде видно, чи ця сварка могла стати мотивом.

Неважко було уявити, що Медісон, озлившись на якесь непорозуміння, вирішила покарати Олівію мовчанням, але завдати їй фізичної шкоди?.. Навряд. Я поспішила поділитися своїми думками з Ентоні.

— Можливо, ваша правда, проте поговорити з нею все одно не завадить, — відповів він. — Робота навчила мене, що повернути не туди може кожен, навіть абсолютно невинна, неагресивна на позір людина. Питання в тому, як далеко вона зайде.

19

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

Дз-з-з-зень!

Це заверещав останній у цьому році дзвоник.

Урок історії було закінчено, усі схопилися з місць, загомоніли, юні голоси злилися в єдиний гул. Нарешті! Попереду три місяці свободи. Я мерщій запхнула зошити й книжки в рюкзак і закинула його на плече.

— Лів, не барись! — квапив Тайлер. — Ходімо вже звідси, я хочу на пляж.

— До речі... — почала була я, та договорити мені не дали.

У дверях показався Ден.

— Чувак! — заволав він, наставивши на Тайлера два вказівні пальці. — Маєш зіграти з нами у волейбол. Ходімо на пляж, покажемо хлопцям, що до чого!

Тайлер дав йому п'ять, і вони разом вийшли в коридор. Ден навіть не подивився на мене. Я плелася поруч із ними, відчуваючи, як усередині здіймається образа. Раніше Тайлер липнув до мене як банний лист. Завжди відчиняв мені двері, носив мій рюкзак —

виходило по рюкзаку на кожному плечі. А цей Ден — той іще козел. Я не сумнівалась, що річ у ньому.

Усі тільки й говорили, що про прощальну вечірку, яку влаштовували на пляжі наприкінці кожного навчального року. Зазвичай ми грали у волейбол чи просто валялися на пісочку, доки найсміливіші не наважувалися піти скупатись. Потім хтось обов'язково розводив багаття, і ми смажили реберця та курятину. Підрум'янений на вогні зефір належало їсти, уклавши між двома шматочками печива. Мама завжди дуже нервувала, коли я засиджувалась до ночі, — можна подумати, усе погане трапляється саме після заходу сонця, — тому, щоб вона не хвилювалась, ми з Медісон ішли до мене, щойно темнішало, і решту вечора дивилися кіно. Найчастіше вона залишалась у мене з ночівлею.

Та цього разу я вигадала не один привід, щоб не йти з усіма на пляж.

Натомість мала зустрітися з Кендалл, з якою останнім часом листувалася у фейсбуці.

Я відчинила шафу й поскидала в рюкзак розрізнені аркуші паперу, целофанові пакетики, недогризки від яблук, розчіску, дзеркальце та пару кросівок. Коли з цим було покінчено, Дена вже й сліду не стало, а Тайлер стояв навпроти, спершись на стіну, і мовчки за мною спостерігав. Я підійшла, і він обійняв мене за плечі, притягнув до себе. Мені хотілося скинути його руку, іти так було незручно, і чомусь згадалися змагання з парного бігу.

Надворі сяяло сонце, і від цього все стало чистеньке й дуже гарне. Червень — найприємніший місяць

на північно-західному узбережжі Тихого океану. Повітря ще до кінця не прогрілось, та із землі вже тяглися молоді пагони, а на деревах щодня розгорталися смарагдові листочки. Аромат ранніх троянд мішався із солоним запахом моря.

Скоро в Портедж-Пойнт з'їдуться туристи, і на пляжі не буде де голці впасти від прихильників поклоніння сонцю. За морозивом стоятимуть черги, а дороги перетворяться на суцільний жах. Розриватимуться в заторах клаксони, а на тротуарах штовхатимуться обгорілі пішоходи. Тепер же все було спокійно, ласкаво дивилось відполіроване літніми зливами небо.

— У тебе все гаразд? — запитала я в Тайлера, коли ми прямували до виходу.

Останнім часом він був якийсь дивний. Я його не винила: ширилися чутки, що його батьки не просто так вирішили розлучитись, і його це дуже чіпляло. Медісон переповіла слова Пітера, ніби Тайлерів тато заскочив його маму в ліжку з листоношею. Страшне! Я не наважилася питати в Тайлера, чи це правда, бо тоді б йому точно зірвало дах.

— Знаєш, я... — Він стишив голос і нижче схилився до мене. — Я хотів тобі дещо сказати.

Тайлер скинув рюкзак на землю, і я присіла на лавці неподалік від входу в школу. Він подивився на мене. Очі в нього були якісь дивні. Він зірвав травинку, став в'язати на ній вузли, та трава тільки рвалася в руках.

— Мене цього літа тут не буде, — вимовив нарешті.

Я закліпала очима.

— Що? Чому?..

— Батьки, хай їм грець. — Янтарні цяточки в Тайлерових очах засвітилися гнівом. Він стиснув кулаки. — Тато переїжджає в Сіетл. Маю їхати з ним.

— Але... — Я не знала, що й казати. — Чому?

— Каже, що часто буває там по роботі, то чому б узагалі не переїхати. А літо я маю проводити з ним — так зазначено в угоді про опіку. Навіть не знаю, кого це більше бісить: мене чи його.

Ніздрі в нього так і роздувались.

— Ти ж повернешся?

— Так, я приїду в серпні, на футбол. Протягом навчального року я житиму з мамою. З татом проводитиму одні вихідні на місяць і ціле літо.

Тайлерів батько обіймав досить високу керівну посаду в IT-компанії з офісом у Сіетлі, та, скільки я його пам'ятала, працював із Портедж-Пойнта. Я його мало знала, але він справляв непогане враження: тихий, круглий, як ріпка, усміхається соромʼязливо, трохи набік, любить читати.

— Коли ти їдеш?

— У понеділок. — Він знизав плечима, та я бачила, як заходили в нього на щоках жовна. Може, це й на краще. Принаймні не з *нею*. Це вона в усьому винна, зрадниця.

— Привіт!

У мене за спиною раптом виросла Медісон. Опустилась на лавку, театрально зітхаючи, а сумку скинула на землю.

— Привіт, — озвалася я й обернулась на Тайлера.

Судячи з усього, він не хотів продовжувати розмову, бо поспішив змінити тему.

— Може, перш ніж іти на пляж, заскочимо в «Бейґел-Барн», з'їмо по кренделю? — запропонував він.

Я ляснула себе по лобі.

— Дідько, я ж забула! Мені сьогодні до стоматолога, тож на пляж я не потраплю. Вибачайте!

— Що?! — Медісон витріщилась на мене з непідробним жахом в очах. — Коли це ти встигла записатись?

— Ем... Учора, здається. Мене щось непокоїть один зуб. — Для наочності я скорчила гримасу. — Певно, доведеться пломбувати. Тільки на сьогодні й були місця.

Я сама дивувалась тій легкості, з якою брехня злітала з мого язика. Виявляється, щоб вийшло переконливо, треба додати хоч трошечки правди. Зуб у мене й *справді* болів, і я *подумувала* сходити до стоматолога, але не сьогодні. Це додало моїй вигадці реалізму.

— От лайно, — фиркнула Медісон. — Такі веселощі намічаються.

Потім з'явився Пітер, і вона весь час не зводила з нього сповнених захвату очей, навіть простягнула навмисно ногу, торкаючись його кросівка. Він усміхнувся й усівся поруч із нею, закинувши руку їй на плечі. Тоді вона нахилилась до нього й поцілувала, захихотіла на вухо.

Якийсь час я мовчки спостерігала за ними. Не пам'ятаю, щоб Медісон так довго кимось цікавилася. Хто знає, може, у них із Пітером усе серйозно.

— То коли ми побачимось? — запитав Тайлер, викинувши нарешті змучену травинку.

На якусь мить він здався мені дуже вразливим, довірливим, та щойно він поворухнувся, як опинився в тіні, й очі в нього враз сталі темними.

— Може, у неділю? Мама буде вдома, але можна кудись піти.

— Гадаєш, вона тебе відпустить?

У його голосі звучала неприхована іронія. Він нагнувся й зірвав іще одну травинку, уклав її в рота й дунув. Вийшов різкий, пронизливий свист. Я стиснула зуби.

— Вона просто за мене хвилюється, — відповіла холодно.

— Може...

Він одним рухом розірвав травинку навпіл і кинув мені під ноги, а тоді повернувся й швидким кроком пішов до машини.

Попрощавшись із Пітером і Медісон, я завернула за ріг школи й опинилася на тихій вулиці, де на мене вже чекав у своєму «мустангу» Дерек. Озирнувшись наостанок, прослизнула в автівку. Якщо Медісон із Тайлером мене зараз побачать, мені кінець. Дерек завів машину, і ми вирушили до Сієтла.

Боячись, що мене впізнають, я сповзла вниз і до самого в'їзду на шосе не сказала ані слова.

— А чому ти не підеш у Вашингтонський університет? — поставила тоді питання, що не один тиждень не давало мені спокою.

Дерек видихнув натужно, відкидаючи з лоба пасмо волосся. Здавалось, він вагається.

— Це складно, — промовив нарешті.

— А ти спробуй.

— Ну... Я хочу вчитися в художньому. — Він кинув на мене погляд.

— А в чому проблема?

— На це батьки грошей не дадуть.

— Чому?.. — розгубилась я. — Хіба вони не хочуть, щоб ти був щасливий?

— Навряд. Їм потрібно, щоб я завжди міг знайти собі роботу, а для цього треба йти в економісти. Тато каже, що це марне витрачання грошей. Мама... — Швидкісна траса закінчилась, і він перемкнув передачу. — Ти її знаєш. Вона живе у своєму світі. От тільки я краще вмру, ніж усе життя трубитиму в офісі, як належить взірцевому виродку з середнього класу.

— А що саме тебе цікавить?

— Графіка.

Я замислилась. На позір Дерек не справляв враження творчої людини. Але тепер я згадала, що не раз бачила його за малюванням, доки ми з Медісон бавилися.

— А мене намалюєш?

Він скоса позирнув на мене, скинув брови. Усміхнувся.

— Авжеж, якось намалюю.

Опинившись у Мерсер-Айленд, де мешкала Кендалл, ми припаркувалися навпроти «Старбакса»: там я мала з нею зустрітись. У цьому затишному куточку Сіетла розмістились домівки заможних громадян. Там, за залізними парканами й воротами, біля яких деінде чатували охоронці, був інший світ, не знаний навіть для Дерека. Кендалл Монтґомері жила в країні підземних гаражів, набитих «лексусами» і «мерседесами»,

басейнів і джакузі. Я знати не знала, як тут усе влаштовано, і через те почувалася вкрай некомфортно.

— Непогано, — присвиснув Дерек услід якійсь «феррарі».

— Дивись, он вона!

По той бік вулиці Кендалл розмовляла з дівчиною приблизно нашого віку. Мені здалося, що я її колись уже бачила. З ними були незнайомі чоловік і жінка. Усі тримали в руках по великому стакану холодної кави.

Ми з Дереком вийшли з машини та бігцем перейшли дорогу.

— Привіт, — здалека привіталась я.

Кендалл підскочила на місці й різко обернулась.

— А... о... — забурмотіла вона, побачивши нас.

— Боже! — заверещала її співбесідниця, хапаючи Кендалл за лікоть. Та дивилась на мене, роззявивши рота, чи то усміхнена, чи то зла. — Це ж твоя близнючка!

Тут я згадала, де вже бачила цю дівчину. Вона була з Кендалл того дня, коли ми вперше побачились у Вашингтонському університеті. Це була типова донька багатих батьків, фарбована білявка з довгим волоссям, зі щедро підмальованими очима, одягнена в затісну в грудях кофтинку й вузькі джинси, на височезних підборах.

Помітивши, як розгубилася Кендалл, вона обернулася до мене.

— Стривай, ти що, її *переслідуєш*? — потім пояснила чоловікові з жінкою: — Ми вже бачили цю дівчину, *кілька місяців* тому, в універі. Ви знайомі?

Обличчя в Кендалл заклякло.

— Ні. Звісно, ми не знайомі.

І вона простягнула мені руку. Я тупо потиснула її.

— Рада знов тебе бачити, — дуже чинно проговорила вона. Природжений політик, уся в тата. — Сподіваюсь, тобі сподобалось в універі.

Не встигла я й слова мовити, як вона пішла. Її потягнула за собою та багатенька дівчина з батьками.

* * *

Усю дорогу додому я схлипувала, утупившись у вікно. Шлунок немов кислотою роз'їло. Я почувалася непотрібною й не розуміла, що зробила не так.

Певно, не знаючи, що сказати, Дерек просто мовчав. Витягнув із бардачка серветку, сунув мені в руки. Гладив час від часу по лікті.

— Не хочу додому, — промовила я, коли ми вже під'їжджали. — Поїхали ще кудись?

— Звісно. Чому ж ні.

Він на ходу розвернувся й вирулив на дорогу, що вела в Лорелвуд. Став біля розважального центру. Ми вийшли з машини.

Чорну шкірянку Дерек лишив на задньому сидінні. Під нею, як завжди, були чорні джинси з чорною ж футболкою. Ми вийшли на набережну, дійшли до кінця дерев'яного настилу й попрямували просто по піску до пристані, яка стрілою врізалася в Паджет-Пойнт.

Біля наших ніг шепотіла, обіймаючи берег, вода, з плескотом затікала межи гострі каменюки, що виростали з прибою. У повітрі стояв гострий солоний

запах, до якого примішувались ніжні, схожі на жимолость нотки. Цілий хор пташок радісно підспівував хвилям.

— Мені шкода, що з Кендалл так вийшло, — промовив Дерек. Очі в нього були темно-сині, наче нічне небо. Тріпотіли на вітру темні кучері. — Що я можу для тебе зробити?

Він так непокоївся, що я видавила з себе слабеньку усмішку, доторкнулась пальцями до його щоки. Це була найнадійніша людина в моєму житті. Він обіцяв, що ніколи мені не брехатиме, і я знала без тіні сумніву, що так і буде. І от він готовий прийти на допомогу, утішити мене, коли це так потрібно.

— Дякую тобі. За... за все.

З ним я не боялася правди. Не боялась майбутнього. Не сердилась на маму за те, що брехала мені, за її невротичні вихватки. Просто насолоджувалась кришталевою ясністю. Навіть тепер, після того, як учинила зі мною Кендалл.

Дерек довго-довго дивився мені в очі, а тоді між нами проскочила та сама іскра, і нас потягнуло одне до одного, неначе магнітом. Ми враз опинилися в обіймах одне одного, і я припала до його рота. Він відвів мені з лиця пасмо волосся. Я відчувала в себе на губах його дихання.

Зуби його розімкнулися, запрошуючи до глибокого поцілунку. Якби тільки серце трохи заспокоїлось... Воно тяжко билося в грудях. З Тайлером такого не бувало.

І тут я зрозуміла, що кохала його від самого дитинства. Нічого не мало значення: ні вигадки Медісон,

ні його відсутність, ні те, що в мене був хлопець. Я покохала його відтоді, як мене, п'ятирічну, усадовили навпроти нього за стіл. Кохала й тоді, коли, катаючись на роликах в одинадцять років, забила литку і він ніс мене на руках до самого дому. Кохала й зараз.

І ці слова самі мало не посипались з вуст! Вони були, мов три перлинки, що я їх тримала в роті: *я люблю тебе*.

Ми відірвались одне від одного лише на мить, щоб ковтнути повітря, і я запустила пальці йому у волосся.

— Олівія, — промовив він, раптом стиснувши губи. — Олівія.

Він поклав мені руки на плечі й відштовхнув, і я зрозуміла, що нас відділяє вже кілька кроків. У мене паморочилося в голові.

— Вибач. Не треба було... — Він відійшов від мене, лишивши на піску сліди кросівок.

— Я тобі не подобаюсь? — стишеним голосом вимовила я.

Це прозвучало якось по-дитячому, зовсім не так, як я хотіла. Я тільки мала на увазі, що він не поділяє моїх почуттів. Але тепер, коли я вже знала, що кохаю його, хіба ж можна було знову вдавати байдужість?

Дерек широким кроком підійшов до мене. Здавалось, він злиться.

— Це не так. Не кажи дурниць. Ти мені *не байдужа*, але в тебе є хлопець.

— Я тобі не байдужа?

Дерек усміхнувся, погладив мене по щоці.

— Ну звісно. І завжди була не байдужа, скільки я пам'ятаю. Така мука — знати, що ти — чужа дівчина. А чому, ти гадаєш, я так розлютився, коли приїхав з Нью-Йорка?

Моїм тілом розлилося тепло, ніби розпустилося в грудях квітуче щастя. З Тайлером я ніколи не відчувала такого глибокого зв'язку.

— Ми з Тайлером мали зустрітися в неділю. Скажу, що ми більше не можемо бути разом.

У мене задзвонив телефон. Цей звук ніби заповнив увесь простір між нами. Я позирнула на екран: Кендалл.

Показала Дерекові.

— І що мені робити?

— Гадаю, ти й сама знаєш відповідь.

20

АБІ

ЛИСТОПАД

У вечері я зупинила машину біля домівки Ентоні. Спробувала роздивитись будинок у густих сутінках. Він стояв у ряду таких само приземкуватих одноповерхових будівель. Блакитна фарба місцями потріскалась, сад занедбаний: недорослу траву підтопило водою, кущі рододендрону жалібно тулилися до сходів.

Я вийшла з машини, обсмикнула светр із рожевого кашеміру, який вдягнула до вузьких джинсів. Пригладила волосся і тут же відчула до себе відразу: хіба мені не байдуже, який маю вигляд?

Зрештою, я не на побачення йду. А що, як він іншої думки?.. Дідько. Я знову сховалася в машині. Мені перехопило дух. І що я собі думаю? У мені наростала потреба порадитися з Олівією, спитати, як вона до цього ставиться. Я раптом усвідомила, що втратила не тільки доньку — свою найкращу подругу. Я вихопила із сумки серветку, витерла похапцем сльози.

Якби тільки моя дівчинка повернулась...

Я й так уже спізнилася на чверть години, тому трошки віддихалась і вибралася з машини. Набрала повні легені повітря й постукала. Двері відчинились тієї самої миті.

— Абі! Заходьте!

Судячи з усього, Ентоні дуже зрадів моєму приходу. Він провів мене в теплу, прекрасно обставлену вітальню. Під ногами виблискував світлий паркет; стіни прикрашали олійні картини — абстрактні кольорові плями. Ліворуч розмістився затишний кутовий диван і широкоекранний телевізор. Праворуч вітальня плавно перетікала в кухню, виконану в селянському стилі, з диванчиками й засклениими дверима, які вели на терасу. Тут було затишно, як буває, коли людина дуже любить свій дім, і дуже контрастувало із зовнішнім занепадом.

— Перепрошую за запізнення, — пробурмотіла я.

Ентоні тільки відмахнувся:

— Пусте.

Таких спокійних людей я ще не бачила. Він накинув ланцюжок на вхідні двері, провів рукою по густо зарослому щетиною підборідді.

— Вибачте, двері доводиться зачиняти, щоб мама раптом не вийшла надвір.

Він підійшов до м'якого на вигляд дивана, що на ньому сиділа жінка похилого віку. Її погляд був прикутий до телевізора: показували «Джепорі».[1]

Ентоні бережно поклав їй на плече велику долоню.

— Мамо, це Абі.

---

[1] Популярна телевікторина.

Старенька спантеличено подивилася на мене, у блакитних очах промайнула тінь.

— Лора?

— Не Лора, мамо. Абі.

— Здрастуй, люба!

Але тут її погляд знову привернув телевізор.

Ентоні кивком показав на кухню, і я покрокувала за ним.

— Хто така Лора?

— Моя сестра.

— Вибачте...

— Нічого.

— Як ваша мама? — запитала я непевно, відчуваючи, ніби лізу не у свою справу. Не поцікавитись було не можна.

Ентоні запустив руку у волосся. Мав дуже втомлений вигляд, під очима залягли фіолетові тіні.

— Вона вчора просто сказилася через те, що я не хотів дати їй ключі від машини. Ніяк не міг її укласти спати. Але сьогодні все спокійно. Так воно і є: день такий, день сякий.

— Вам, певно, важко.

— Так, часом нелегко, — зізнався він. — Але ж я люблю її. А коли когось любиш, можна й потерпіти. Зрештою, у кожного свої вади.

З неба зривався дощ зі снігом. Чути було, як розбиваються краплі об вікно в кухонній стелі. Я сіла за стіл, і Ентоні витягнув з коробки з написом «Доміно'с» шматочок піци, поклав на тарілку. Хотів був дати мені, та я схопилася за самий краєчок, і тарілка вислизнула з пальців. Ентоні спробував її впіймати,

а натомість схопив мене за руку. Мене ніби вдарило електричним струмом. Я відступила, і піца з плескотом приземлилася на підлогу, начинкою вниз.

— Боже, вибачте, будь ласка! Я приберу!

Кров прилила мені до лиця. Ентоні відмахнувся усміхнено.

— Справді, не переймайтесь. Навіть тарілка не розбилась. Я за цей рік штук п'ять розбив. Лишилось усього три!

Він витер підлогу й поставив переді мною новий шматок. Один узяв собі та порізав на однакові маленькі.

Я озирнулась і сіла. Скрізь були квіти в горщиках і картини. У кутку розмістився чималий папоротник, а над умивальником звисали з полички хлорофітуми. На столі біля мене лежали мемуари Барака Обами.

— Я говорив з одним своїм приятелем, він працює в Портедж-Пойнті, — повів Ентоні, нарізаючи вже другий шматок. — Каже, що і Семсон, і Мак-Неллі — досить сильні слідчі, мають чудову статистику.

— То чому ж вони не хотіли розслідувати справу Олівії?

— Гадаю, їх попросили спустити все на гальмах, от вони й перемкнулись на щось інше.

— Але навіщо б їх про це просили?

Ентоні поклав до рота шматочок піци, пожував задумливо.

— Не знаю, — зізнався нарешті. — Сконцентруймося на тому, що нам відомо. По-перше, Медісон не розмовляла з Олівією. По-друге, Олівія знала, що вона донька Ґевіна Монтґомері, і була знайома

з Кендалл, своєю сестрою. І, по-третє, Тайлер збрехав вам, сказавши, ніби не бачився з Олівією після барбекю.

— До речі, — перебила я. — Тайлер розповів мені, що Олівія й справді написала йому та пропонувала зустрітись, але так і не прийшла.

— Що ще ми знаємо?

— У неї в телефоні було кілька повідомлень з номера, підписаного «Д.». Досить романтичних, із поцілунками на прощання. Думаю, ім'я батька дитини починається з літери «Д».

— В Олівії часом не було знайомих з іменем на «Д»?

— У них у компанії — ні, але в школі хтось точно був.

У сумці, що я її лишила на столі для готування, задзвонив телефон.

— Алло?

Відповіді не було. За мить почулись короткі гудки.

— Знов кинули слухавку? — поцікавився Ентоні.

Та я не встигла відповісти, бо телефон знову ожив.

До мене долетів стурбований голос Сари.

— Абі! Не клади трубки!

— Вибачте, — пробурмотіла я, звертаючись до Ентоні. — Маю...

— Та нічого. Віднесу мамі поїсти.

Ентоні взяв тарілку з порізаною піцою та попрямував у вітальню.

Я відвернулася до стіни.

— Що тобі треба? — буркнула в слухавку.

— Абі! Дякувати Богові, що ти відповіла! Слухай, нам треба поговорити. Я...

— Зараз не можу. Я в Ентоні.

— Абі, послухай...

— Не зараз! — Я натиснула «Закінчити виклик» і мовчки дивилась на телефон. «Якби тільки вона сказала мені правду...» Я не дала собі додумати.

Мене всю трусило, кров так і билася в жилах. Знову накотило бажання поговорити з Олівією, хоч раз наостанок побачити її живою.

— З вами все гаразд?

Я так і підскочила. Ентоні стояв позаду мене.

— Так. Ні. Тобто... Мушу йти. Дякую за... — Я показала на піцу, яку навіть не надкусила, — за це все.

Мені раптом здалося, що я опинилася в піщаному годиннику, пісок сиплеться на мене потроху, давить своєю вагою. До народження дитини залишалось тринадцять тижнів. Тринадцять тижнів, а я сиджу тут, їм піцу й обмінююсь люб'язностями з людиною, якої зовсім не знаю.

Часу обмаль.

Я схопила сумку й помчала до дверей. Руки не слухалися, замок ніяк не хотів відмикатись. Ще трохи, й емоції захлеснуть мене з головою. Треба мерщій забиратися звідси.

Дощ ледве накрапав. Швидко проносилися небом підбиті білим хмаринки. Визирав повний місяць. Я чула гулкий стукіт своїх підошов по доріжці.

Я мріяла тільки про те, щоб сховатися в машині, та переді мною несподівано виріс Ентоні.

— Абі! З вами все гаразд?

У місячному світлі очі в нього стали сріблясто-зелені. Він був утіленням доброти й чесності.

— Усе добре. Просто мені треба додому.

Я хотіла була обійти його, та він загородив мені дорогу.

— Ви не можете керувати автівкою в такому стані. Дозвольте, я вас підвезу!

Ця пропозиція заскочила мене зненацька. Я тільки й змогла, що витріщити очі. Він весь день провів у суді, потім давав групові консультації для потерпілих, а вдома на нього чекає хвора мати, яка потребує турботи. Я вже вбачала закономірність. Отже, він усьому світові лікар.

— Про що ви говорите? — відповіла я несподівано різко, охоплена безпричинним гнівом. — Подивіться на себе: таке враження, що ви кілька тижнів не спали.

— Принаймні я не такий виснажений емоційно. У вас нині тяжкий період. Дозвольте мені повести. Назад поїду на таксі.

— А мама?

— З нею все буде добре. Двері я зачинив, доглядачка вже в дорозі й усю ніч буде з нею.

— Це був не мій вибір, — озвалась я роздратовано, маючи на увазі його турботу, та Ентоні неправильно мене зрозумів.

— Звісно, хто ж таке вибере?

Знову рушила до машини. Я йому не принцеса в біді, щоб мене рятувати. Він мені не потрібний.

— Абі. Дозвольте мені допомогти.

— Навіщо? Навіщо вам це треба?

Здавалось, він не чекав на таке запитання. Його обличчям промайнула тінь.

— Я знаю, що це таке — утратити близьку людину. Мені знайоме це відчуття безпорадності. Мою сестру

вбили, і я прожив більшу частину свого життя, не знаючи правди. Справу закрили тільки чотири роки тому. Слідчий... — Він тяжко глитнув і, здавалося, хотів щось сказати, але тільки похитав головою. — Словами не передати, скільки той слідчий для мене зробив. Це була просто чергова справа, яка зависла в повітрі. Течка з паперами в дальній шухляді. Коли вбивцю знайшли, я відчув, ніби скинув із себе тягар, і довгі роки постійних хвилювань лишились позаду. Так, її вже не вернеш, та я радий був принаймні дізнатися, як усе сталось. Тож я вас прекрасно розумію.

Відчувши, що йому вдалося пробити мою броню, він ступив крок мені назустріч.

— Нумо! — Він простягнув руку. — Я довезу вас додому.

Повагавшись хвилину, я віддала йому ключі та влізла на пасажирське сидіння. Мене раптом охопила страшна втома. Я почувалася м'якою іграшкою, що їй розрізали живіт і витрусили звідти все начиння.

— Гаразд.

Я запевняла себе, ніби погоджуюсь тільки тому, що не маю сил сперечатись. Та насправді в глибині душі просто не хотіла лишатися сама.

Уже на місці Ентоні вимкнув двигун. Вийшов із машини — вона трохи просіла під його вагою, — обійшов кругом і став біля мене. Допоміг піднятися сходами й, узявши ключі з моїх занімілих пальців, відчинив двері. Коли я опустилась на м'який наче пух диван, він увімкнув мені лампу, накинув на плечі ковдру. Тоді попрямував до дверей.

— Дякую! — прошепотіла я. Голос зривався від утоми й смутку — від усіх тих почуттів, що давно переповнювали мене.

— Згодом стає легше. Вам треба поспати, Абі.

Він усміхнувся ласкаво і, захлопнувши двері, вийшов надвір. Двері за ним зачинились.

Перш ніж заснути, я подумала, що, може, не так уже й люблю самотність. Адже, виявляється, є люди, готові мені допомогти просто через те, що їм не байдуже. Узяти, наприклад, Ентоні. Ліззі та Келлі. Сару.

21

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

Ми з Дереком ішли через міст до мого будинку. Наші кроки луною віддавалися в тумані. Уночі йшов дощ, і тепер я з насолодою вдихала запах мокрого ґрунту.

— О котрій зустрічаємося? — уточнив Дерек, обіймаючи мене за плечі.

З ним я ніколи не почувалася в пастці. Навпаки, коли притискав мене до себе, розуміла: він мене цінує.

— Вона сказала опівдні.

— Гадаєш, прийде?

Я згадала, як минулого тижня вона вдала, ніби ми не знайомі. Уже навіть не сподівалася, аж раптом вона мені зателефонувала, плакала. Сказала, що боїться татової реакції, бо цього року вибори і преса може розкопати правду про мене. Запропонувала під'їхати. Це пояснення здалося мені досить логічним. До того ж, навіть якщо вона так і не з'явиться, я принаймні буду в себе вдома.

Я знизала плечима.

— Сподіваюсь, а там — хто її знає.

Задзеленчав телефон.

Кендалл: *Сьогодні все в силі?*

— Зачекай, — прошепотіла я до Дерека і, усівшись на невисоку огорожу з бетону, набрала у відповідь:

Так. У мене вдома. Адресу знаєш?
Кендалл: *Так. Уже їду. Буду близько 12.*
Кендалл: *Вибач іще раз.*
Я: *Нічого. До зустрічі!*

Я сховала телефон, подивилась на Дерека. Обличчя в нього було біле, наче аркуш паперу.

— Що сталося?

— Може, злізеш нарешті?

Я відхилилась назад, зазирнула в Зиґзаґ, що бурлив під мостом.

— Дереку, ти що, боїшся висоти?

Важко було уявити, що Дерек чогось боїться.

— Ні! — замахав він руками. От тільки на обличчі відбилося страшенне напруження.

Я не помилилась.

— Дивись, — вирішила піддражнити. — Я та-а-а-к близько до краю!..

Сказавши це, я видерлася на огорожу й почала походжати, наче гімнастка, виставивши для рівноваги руки. Висота мене зовсім не лякала, до того ж, навіть якщо припустити, що я зірвусь, я прекрасно плаваю.

— Олівіє, злізь!

Почувши хвилювання в його голосі, я зрозуміла, що передала куті меду.

— Добре. Вибач. — Я зістрибнула з огорожі, підійшла до нього й обійняла. Усміхнулась, зазираючи в очі. — Я тільки хотіла тебе подражнити.

Він відвів мені від лиця пасмо волосся, видихнув із полегшенням.

— Чорт забирай, чому не зробити ту огорожу трохи вищою?

— Це ж треба, я й не знала, що ти так боїшся висоти.

— А я й не боюсь. Просто переживаю трохи, коли бачу, як дівчина, яка мені подобається, ходить по краю, ризикуючи впасти з висоти п'ятого поверху. Краще б тобі не наражатися на небезпеку.

Я напружилась у його обіймах.

— Говориш, як моя мама.

Дерек позадкував на крок, запустив у задумі руку у волосся.

— Вибач! Це й справді неправильно. Так, я боюсь висоти, але це зовсім не означає, що й ти маєш її боятись.

Я знову підсунулася до нього, ураз забувши про образу. Притиснулась міцніше, усім тілом відчуваючи його тепло. Обхопила руками, поцілувала в підборіддя.

— А я думав, ми вже дочекаємось, коли ти підеш від Тайлера, щоб було по-справжньому, — прошепотів Дерек, притискаючись до мого рота усміхненими губами.

Я й справді хотіла порвати з Тайлером, коли він зайде попрощатися перед поїздкою в Сієтл, але він скасував зустріч: сказав, що має складати речі. Тех-

нічно це означало, що ми досі разом. Мене це мало турбувало.

— Знаю. — Я ковзнула язиком по його зубах, проникнула глибше.

— Отже, треба зупинитись, — пробурмотів Дерек.

— Так.

Та ми не зупинились. Натомість я влізла йому під сорочку, поклала руки на гарячу спину. Він стиснув долонями мої сідниці, присунув ближче. Я хотіла його так, як нікого й нічого ще не хотіла.

Нарешті ми розчепили обійми, зачувши поблизу машину. Я провела пальцями по губах, відчуваючи, як горять на них його поцілунки.

— Треба йти.

Дерек кивнув, і ми, узявшись за руки, заглибились у ліс, що розділяв наші домівки.

— То коли ти поговориш із Тайлером? — запитав Дерек, підіймаючи низько навислу гілку, щоб я могла пройти.

Я нахилилась, переступила через повалене дерево.

— Гадаю, краще особисто?.. Виявити повагу, так би мовити.

Тайлеру й без того велося тяжко. Краще поберегти його почуття, наскільки це можливо.

Дерек був не в захваті.

— Гм-м-м...

— Я хотіла поговорити з ним до від'їзду, але він так зненацька поїхав.

— Дивак який. — Дерек похитав головою. — Якби я мав розлучитися з дівчиною на все літо, точно би попрощався.

— Так, але в нього батьки нещодавно подали на розлучення, у них дуже напружені стосунки. Йому й справді несолодко.

Ми вийшли з лісу й, перетнувши дорогу, опинилися біля мого будинку. Чути було шум прибою вдалині. У пропахлому сіллю повітрі стояла легка імла.

Я вже відчиняла двері, коли в кишені задзвонив телефон.

— Привіт, мамо, — відповіла бадьорим голосом.

— Привіт, люба! Просто хотіла дізнатись, чи в тебе все гаразд.

Я закотила очі й пошепки пояснила Дерекові, що це мама.

— Мам, я вже не маленька.

Вона засміялась. Відказала, як завжди:

— Знаю. Але для мене ти завжди залишатимешся дитиною.

Я видушила смішок, та цей жарт уже мені набрид.

— Просто ти мені не подзвонила опівдні, от я й захвилювалась, — пояснила мама.

— Оу...

Я позирнула на годинник. Стрілки показували 12:11.

— Я й не знала, що вже так пізно. Вибач!

— Нічого. Якщо я запечу на вечерю курча за тим рецептом?..

— А можна я в Медісон повечеряю?

— Звісно, люба. — Голос у неї був засмучений, і мене захлеснуло таке почуття провини, що звело живіт. — Тільки до темряви не засиджуйся!

— Темніє зараз близько дев'ятої. А якщо я прийду о десятій?

— Добре, тільки я за тобою заїду. Не хочу, щоб ти поверталась поночі.

— Можна я попрошу Дерека мене підвезти?

Трохи повагавшись, вона погодилась. Дерек усміхнувся значущо, і тут у двері постукали.

— Добре, мамо, маю бігти. Я до Медісон. Бувай!

Не чекаючи на відповідь, я закінчила розмову й кинулась до дверей.

Кендалл підстригла волосся, тепер її голову прикрашало гладеньке каре по плечі. Де й поділась та форма католицької академії! Натомість одягнула модні тісні джинси чорного кольору, чорні високі кеди та чорну шкіряну куртку, з-під якої, гарно підкреслюючи фігуру, визирала рожева кофтинка. Цей байкерський стиль дуже їй личив.

Вона розцілувала мене в щоки — це здалось мені трохи фамільярним — і, не дочекавшись запрошення, попрямувала у вітальню.

— Гарна зачіска, — видушила я, не випускаючи ручки дверей.

— Дякую. — Вона помітила Дерека, простягнула йому руку. — Я Кендалл.

Густо підфарбовані вії так і затріпотіли, і я відчула укол ревнощів.

Вона була дуже схожа на мене — і все ж таки трохи... краща. У зовнішності, манері вдягатися, у тому, як спілкувалася з людьми, — у всьому. Дерек не міг цього не помітити.

Він потиснув їй руку, назвався. Я зачинила двері та й так і лишилася стояти, не знаючи, що робити або казати далі.

Кендалл кинула на диван дорогу сумку з чорної шкіри й сама сіла поруч, роззираючись навкруги. Уперше в житті мені довелося побачити свою домівку чужими очима.

М'які бежеві дивани місцями протерті до дір. Камін із річкового каменю відверто страшний. Диванчик у кухні, завжди залитий сонцем, конче треба підфарбувати.

— У тебе тут так мило, — похвалила Кендалл. Зверхньо, здалося мені.

Дерек відкашлявся, підійшов до мене, узяв за руку. Підвів до дивана й посадив поруч із Кендалл.

— Ти казала, що дев'яносто дев'ятого року у твого тата був тут будинок, — почав він розмову. — Може, тобі відомо ще щось, що доводить його з Олівією, гм, родинні зв'язки?

Кендалл знизала плечима, покрутила сережку з чималим діамантом.

— Вибач, але я нічого не знаю. Та й звідки йому знати?

— Тітка казала, що мама зустрічалася з твоїм татом саме перед тим, як твої батьки одружились, — заговорила я. — Це тривало кілька місяців, вона завагітніла, а тоді він зник.

У неї заблищали очі, вона слухала з цікавістю.

— Ого, справді?

Я кивнула. Кендалл насупилася.

— Я можу в нього спитати, та навряд чи він зізнається. Цього року вибори, я вже казала. Та й живемо ми на мамині гроші. Не думаю, що він пожертвує фінансуванням.

Вона сказала це з різким металевим смішком, і в мене аж живіт звело від злості. Хай би який він був, та принаймні її не кинув!

Кендалл підвелася, заходила туди й назад, замислено постукуючи пальцями по підборіддю. Потім різко обернулася до мене.

— Придумала! Чому б тобі просто не прийти до нього й не спитати самій?

Я навіть розсміялась. Запитала, не приховуючи скепсису:

— А йому нащо зі мною розмовляти?

— Просто... Знаєш, я його іноді ненавиджу, бо він мене... Ну, *бісить*. Але він непогана людина. Упевнена, він про тебе навіть не знає. Твоя мама взагалі казала йому, що вагітна?

Я й сама про це не раз думала. Чи вона йому розповіла? Чи дала йому *можливість* знати про мене?

Кендалл не дала мені відповісти. Побачивши книжку, що лежала на обідньому столі, вона взяла її в руки.

— Вау, обожнюю Ґейл Форман! Ти читала «Усього один день»?

Я кивнула. Від такої зміни тем аж у голові запаморочилось.

— Так, у мене є всі її книжки. І Джона Ґріна теж. Я зразу купую, що є, і читаю із захватом.

— Та ну! Можна подивитися?

— Так, вони в моїй кімнаті.

— Ладно, дівчата, насолоджуйтесь! — Дерек поцілував мене в щоку й жартома відсалютував Кендалл.

Щойно за ним зачинились двері, вона подивилась на мене лукаво, звівши брову.

— Друг-красунчик чи досвідчений хлопець?

— Ні те ні те. — Я враз зашарілась. — Тобто все складно.

Вона грайливо підморгнула мені.

— Ясно. Натяк зрозуміла.

От тільки я не дуже в це вірила. У неї був такий вигляд, як буває, коли дівчина щойно вийшла на полювання.

Зазирнувши до мене в кімнату, Кендалл так і витріщила очі.

— Ото! — вихопилось у неї.

Мліючи від сорому, я мерщій поскидала до кошика брудний одяг, що валявся на підлозі. Та Кендалл, здавалось, не помічала безладу. Вона не зводила погляду із заскленої полиці, скрізь уставленої медалями, нагородними стрічками та кубками.

Цю вітрину мама випадково знайшла на місцевому розпродажі, розібрала з усією обережністю, щоб донести додому, а потім знову зібрала. Це було невдовзі після того, як я стала брати участь у змаганнях із плавання. Мені саме виповнилося десять. Думаю, вона хотіла показати мені, як приємно перемагати, і на якийсь час це спрацювало.

Але тепер перемоги не надто мене цікавили. Усе одно олімпійською спортсменкою мені не стати. Не факт, що в університеті взагалі ходитиму на плавання. Я подумувала вступити на історичний факультет. Мені подобалось, як, знаючи про минулі події, можна передбачити майбутнє.

— У мене, здається, жодної медалі немає, — прокоментувала Кендалл.

— Любиш спорт? — невинним тоном поцікавилась я.

Я знала наперед, що вона скаже, та не хотіла себе виказати. Ще злякається, якщо зрозуміє, що я шукала її ім'я, де тільки можна.

— Так. Теніс. А ще я ходжу на дебати, але там медалей не дають. До того ж, — вона засміялась, — тенісистка з мене ніяка. Мене тато примушує.

Якийсь час вона мовчки роздивлялась мої трофеї.

— Що це за відчуття?

— Яке?

— Коли перемагаєш.

Я замислилась.

— Спочатку дуже радієш, але потім треба весь час тримати планку. Це дуже втомлює.

— То чому ти не кинеш? — Вона спитала це так просто, ніби це й справді легко зробити.

— Не хочу нікого засмучувати.

Вона присіла на ліжко. Я чекала, що вона скаже, що це не причина, та вона мене розуміла. Я ще мало її знала, але не сумнівалася: їй знайоме це відчуття, коли всі асоціюють тебе з якоюсь справою, яка тобі насправді зовсім не до душі.

Витягнула із задньої кишені м'яту пачку цигарок.

— Не проти, якщо покурю? — З її тону було зрозуміло, що це риторичне запитання.

Я ненавиджу, коли палять, та сперечатись не стала.

— Ем-м... Так, звісно, зачекай тільки. — Я розчахнула вікно, збігала на кухню по блюдечко. — Ось, тримай! Не хочу, щоб мама помітила.

Вона глибоко затягнулась і випустила дим у вікно. Мала дивну манеру тримати цигарку між вказівним і великим пальцями.

Ми поговорили про школу, про те, які дівчата все ж таки відьми, хто де хоче навчатись. Я дійшла висновку, що Кендалл мені симпатична. Трохи розпещена — чи, може, просто *звикла* до привілеїв? — проте я була рада, що ми нарешті зустрілись. Особливо мені подобалось думати, що вона моя сестра.

Я завжди дуже хотіла братика або сестричку. З мамою вдвох було трохи самотньо. Ще дитиною, граючись у Медісон з Дереком, я уявляла, що вони мої брат і сестра. Здавалось, діти Стоуксів одне одного не люблять, та я знала: якщо щось станеться, ці двоє достоту триматимуться разом. Мені цього бракувало.

У мене загудів телефон. Витягнувши його з кишені, я побачила світлину.

Хтось сфотографував мене в хімічній лабораторії здалека й обрізав фото. Намалював на голові роги, як у чорта, а горло перекреслив червоним. З «порізу» стікала кров.

В очі впав відблиск у вікні на задньому фоні. Я збільшила зображення. То був фотограф. Але фото було розмите і впізнати людину було неможливо. Зате підпис був дуже красномовний:

Помри, стерво!

22

АБІ

ЛИСТОПАД

Ніч поволі опускалась на Мерсер-Айленд, ледве проступали на чорнильному тлі неба клени, що вишикувалися вздовж дороги. Ентоні вів машину, а я тихо тремтіла на пасажирському сидінні, не зводячи очей з вікна, у страху, що побачу Ґевіна.

Під час останньої зустрічі він пообіцяв убити і мене, і дитину, якщо хтось дізнається. І я знала: це не порожня погроза.

Того літа, коли ми познайомилися, Ґевін стажувався в чинного сенатора штату, Джорджа Вінтерза, та за сумісництвом зустрічався з його донькою. Менше за все йому хотілося, щоб босу стало відомо про наші стосунки, тож ми завжди бачилися в атмосфері «цілком таємно». Зазвичай це був просто короткий секс на пляжі або на задньому сидінні його автівки.

Я закохалася швидко й безповоротно та тільки згодом, повертаючись до цих подій думками, зрозуміла, що для нього це була не більше ніж інтрижка на стороні, які так часто заводять собі впевнені

у власній вищості чоловіки з тієї тільки причини, що вважають себе такими, що мають право.

Одного вечора, уже наприкінці літа, ми йшли по пляжу, повертаючись зі свого укриття. Я побачила, що нам назустріч крокує якийсь чоловік. У місячному світлі постало худе, як у вовка, рябе обличчя. Коли ми порівнялись, я спіткнулась, зачепившись за щілину в тротуарі, і випадково штовхнула його.

— Дивись, куди йдеш! — закричав він.

Ґевін спинився, не зводячи очей з незнайомця, який швидким кроком віддалявся від нас. Тінь задуми промайнула в нього на обличчі. Здавалось, він намагається щось розрахувати.

— Чекай, — проговорив твердо й холодно.

Він перейшов дорогу і зник у тіні сосон, що шепотілись на березі. Густа темрява враз проковтнула його. Час тягнувся до болю повільно.

Нарешті Ґевін повернувся. Волосся скуйовдилося, піджак зім'явся, на штанах темніли плями — земля?..

— Ходімо звідси!

Він квапливо рушив у напрямку міста. Я поспішила за ним.

— Що таке?

Щось гаряче забилось у грудях, та тієї ж миті я похолола від страху.

— Він тебе не поранив?

Його очі блиснули в жовтому світлі ліхтаря.

— Ні, що ти. Я з ним поговорив, та й по всьому.

— Про що? Навіщо?..

— *Заткни пельку!* — Ґевін різко обернувся до мене. Знайомі риси перетворились на зловісну маску. — Годі вже мене розпитувати!

Тоді я не стала наполягати, бо, відверто кажучи, не хотіла знати правду. Я його кохала. Не могла бачити з поганого боку.

Наступного дня в газетах писали, що чоловік, який раніше звинуватив у неналежній поведінці сенатора Джорджа Вінтерза, потрапив у лікарню внаслідок невдалої спроби пограбування. На зробленій нашвидкуруч фотографії видно було криваве місиво там, де був ніс, і страшні синці на шиї, ніби його хотіли задушити. За кілька днів потерпілий відкликав позов.

Наприкінці літа Ґевін отримав постійну роботу в команді Вінтерза, і відтак почався його стрімкий зліт. Тоді я й зрозуміла, що заради кар'єри він здатний на будь-що. А тому, почувши погрози вбити мене й дитину, не мала жодного сумніву, що так і буде.

Ми зупинилися біля вигадливо прикрашених чорних воріт, одних з багатьох навкруги. Я послабила шарф, дивлячись, як Ентоні натискає кнопку виклику на домофоні. Страх душив мене невидимим зашморгом.

Він назвав ім'я Кендалл, і за якусь хвилину ворота відчинились. Широкий заїзд вів до імпозантної, схожої на палац будівлі в три поверхи. На нас дивилися вапняні стіни з величезними вікнами та викладений з каменю димохід. У зеленому дворику стояли ковані, із закрутками меблі.

Ліворуч дорога вела до гаража на чотири місця. Перед нами були сходи до чималих, із суцільного дуба дверей.

Нас зустрічала Кендалл. Я впізнала її з першого погляду й завмерла, не в змозі вдихнути: так вона була схожа на Олівію. Та коли наші погляди зустрілись, мені стало зрозуміло, що в цієї дівчини немає нічого спільного з моєю донькою. Олівія була ніжна, невинна. Дуже м'яка й завжди усміхнена. А тут переді мною стояла досвідчена світська левиця. Вона так і випромінювала зухвалість. Так в'ються хмарою плодові мушки навколо вчорашнього кавуна.

На Кендалл була накрохмалена до хрусту сорочка з білим комірцем, поверх якої дівчина вдягнула синій жакет. Рукави закасані, обтислі чорні легінси заправлені в ботфорти.

— Ви мама Олівії, — тихо проговорила вона. Глузлива посмішка враз зникла.

Я мовчки кивнула. Язик намертво пристав до піднебіння.

— Дуже вам співчуваю.

Я схилила голову.

— Дякую! Ви не будете проти, якщо ми поставимо вам кілька запитань?

Вона знизала плечима, заправила за вухо пасмо доглянутого, по-модному підстриженого по плечі волосся.

— Та ні. Заходьте.

Ми опинилися у вестибюлі, високій кімнаті, прикрашеній квітковими натюрмортами в дусі імпресіонізму, і довгим коридором пройшли в елегантну вітальню. З одного краю височів грандіозний камін із натурального каменю в оточенні двох оббитих кремовою шкірою диванів. По інший бік кімнати

розмістились антикварний дерев'яний столик зі свіжим букетом у вазі та приголомшлива, на всю стіну, книжкова шафа з червоного дерева.

Кендалл усілась на одному з диванів. Ми з Ентоні опустились на інший.

— Мене ви вже знаєте, я Абі, — почала я. — А це Ентоні. Він працює в поліційному відділку в Сієтлі.

Чим саме він там займається, я казати не стала. Вийшла напівправда й напівбрехня.

Дівчина відхилилась на спинку, схрестивши ноги.

— Що вас цікавить?

— Як ви познайомилися з Олівією?

— Ви знаєте, абсолютно випадково. — Вона засміялась срібним, ніби переспів дзвіночків, сміхом. Покрутила сережку з діамантом у правому вусі. На нігтях у неї був чорний лак. — У квітні нас усією старшою школою возили знайомитись з університетом, і їх також. Ми одразу помітили, що дуже схожі між собою, і розговорилися.

— Про що? — поцікавився Ентоні.

Дівчина стиснула губи.

— Вона сказала, що живе в Портедж-Пойнті, а я розповіла, що моя мама звідти. От і все. Потім ми додали одна одну в друзі на фейсбуці, спілкувалися час від часу. Вона казала, що мій тато, певно, і їй доводиться батьком, хотіла зі мною зустрітися.

— І ви зустрілись? — знов уточнив Ентоні.

— Так... Розумієте, вона була така класна. Мені хотілось їй допомогти.

— Де відбулася зустріч?

— У неї вдома.

— Про що ви говорили?

— Вона казала, що тітка розповіла їй, ніби у вас... Е-е-е... — Вона зиркнула на мене, прочистила горло. — ...був роман із моїм татом, тому вона думає, що це і є її батько. Тоді я запропонувала їй якось зайти до нас і познайомитися з ним. Тільки мені здавалось, що він усе одно ні в чому не зізнається. — Вона скривилася. Глузлива посмішка спотворила тонкі риси. — Цього року будуть вибори, він би не захотів утрачати свій шанс.

Помовчавши трохи, вона повела далі:

— Мене тоді дещо здивувало. Їй надійшло таке повідомлення, просто жах.

— Що там було? — запитала я.

— Там було написано... — Дівчина завагалась. — Там було написано: «Помри, стерво!»

Мій мозок борсався в цій інформації, немов муха в павутинні. Отже, Олівія була з Кендалл, коли їй надійшло одне з тих повідомлень. Я хотіла спитати, хто міг таке надіслати, аж раптом пролунав гнівний крик.

— Кендалл! — низький чоловічий голос лунав просто з-за дверей вітальні. — Кендалл, чия це машина? Я ж казав, щоб ніяких мені тут журналістів!

Я скочила на ноги, відчуваючи, як заходиться в грудях серце. Я впізнала цей голос. Ґевін. Страх скував мені язик, у роті розлився металевий присмак, ніби я прикусила монетку. У горлі стояв клубок, мені раптом забракло повітря.

Ентоні також підвівся, торкнувся пальцями моєї руки. У його присутності мені було легше, та мій

страх не обмежувався фізичним стражданням. Я боялась дізнатися правду.

— Я тут, тату, — озвалася Кендалл.

Вона відкинулась на диван, виставивши ноги в ботфортах.

— Кендалл, що ти собі думаєш?!

Ґевін увійшов у вітальню. На його обличчі ясно можна було прочитати роздратування, та, щойно він усвідомив нашу присутність, вишукані риси розгладились. Губи розпливлися в чарівній усмішці.

І тепер, як замолоду, він заповнював собою все приміщення. Здавалось, вік тільки на користь його зовнішності.

Раптом час, що розділяв нас, перестав існувати. Він упізнав мене. Його обличчя видовжилось.

На ньому був темно-синій костюм із білосніжною сорочкою. Комірець стягувала синя краватка в тонку смужку. Волосся на скронях уже трохи посивіло, і це надавало йому солідності. Широкі плечі та впевнена постава ніби запрошували: «Довірся мені!» Квадратне підборіддя натякало на сильний, владний характер.

Скільки років минуло з нашої зустрічі, а він не змінився: політик до нутра кісток.

Не дивно, що виборці штату Вашингтон були ним зачаровані. Він мав талант вести людей за собою.

— Абі? — проговорив він нарешті, скинувши брови.

Від звуку свого імені в мене всередині все затремтіло, проте обличчя лишилося незворушним.

Він поцілував мене в щоку на знак вітання. Дорого пахнув цитрусами, такі аромати робить «Аква ді Парма».

— Давно ж ми не бачились. Як поживаєш?

— Добридень, Ґевіне, — ледве вимовила я.

Язик був наче ватяний, і, хоч як я намагалась стримати тремтіння в голосі, вийшло якось жалісно.

Кендалл спостерігала за батьком, трохи схиливши голову набік, і — боже мій! — усміхалась. Рада була бачити, як він бентежиться.

— Тату, ти що, знайомий з Ебіґейл Найт?

Ґевін обернувся на доньку. Помітно було, що він трохи зніяковів.

— Ми з Абі колись... дружили. Давно.

— Це Ентоні, з поліційного відділку в Сіетлі, — відрекомендувала Кендалл, глузливо скинувши брови. — Вони прийшли з приводу Олівії Найт. Чув про той прикрий нещасний випадок, що стався минулого місяця в Портедж-Пойнті? По всіх каналах показували. Так от, Абі — мама Олівії.

— Співчуваю вашій утраті, — миттєво зреагував Ґевін.

Він випнув губи й точно розрахованим жестом схилив голову. Це мало означати, що він розділяє мій біль, але вийшло так, ніби в риби-їжака розболілась шия.

— Навіть не знаю, чим ми могли б вам допомогти. Ми не були знайомі з вашою донькою.

Тут утрутився Ентоні.

— Виявляється, що Кендалл знала Олівію. Вона саме розповідала, як вони познайомилися.

Усмішка в Ґевіна трохи попливла. Він поспішив приладнати її на місце. Це виходило в нього так легко, ніби білизну розвісити.

— Ви що, улаштували моїй доньці допит?

Він підійшов до Кендалл, поклав руку їй на плече. Господи. Вони були такі схожі між собою. І такі схожі з Олівією. Усі блондини з темно-зеленими очима, різко, по-слов'янськи окресленими вилицями, ямочками на підборіддях, у всіх — трохи набік.

— Ні, що ви! — Сором'язлива усмішка аж ніяк не пасувала до металевого блиску в очах Ентоні.

Напруження зростало, невловимо, ледве помітно. Усі начебто залишалися ввічливими й люб'язними. І все ж таки щось розповзалось між нами, ніби отруйний газ.

Двоє чоловіків зміряли один одного поглядами. Я й сама не втрималась від порівняння. Ґевін, ідеально виголений, у випрасуваному костюмі, з тілом спортсмена — і Ентоні, розтріпаний, із триденною щетиною, одягнутий у звичайну куртку. Останній сповнений гідності та розуміння людей і життя загалом. Першому ця тиха доброта невідома. Порожня людина.

— Я в жодному разі не сумніваюся, що поліція знає свою справу. Якщо у вас надалі виникнуть запитання, прошу адресувати їх моєму адвокатові.

Він сказав це голосом людини, яка звикла, щоб до неї дослухалися. Мене сповнювала гаряча ненависть.

— Тату, я сама їх запросила, — не змигнувши оком, збрехала Кендалл. Вона знову заправила волосся за вухо. — Мені хотілося поговорити про Олівію. Розумієш, вона в комі, але мозок у неї вже мертвий. Я подумала, що зможу щось підказати. Ти часом не знаєш, що з нею сталося?

Вона невинно закліпала очима, і я раптом усвідомила: вона розставила тенета й тепер чекає, що батько заплутається. Було між ними щось таке, чого я не розуміла.

Ґевін стискав і розтискав пальці. Крім цього, ніщо не видавало в ньому роздратування.

— Звісно, мені відомо з новин про цей нещасний випадок. Така трагедія...

— Ти не знав Олівії? — запитала я.

— Ні, що ти, звідки?

Він зреагував миттєво. Я знала: він каже неправду. Брехня сама лилася з його рота, неначе водоспад.

Мене захлеснула гаряча хвиля, у вухах дзвеніло від люті. Він якось причетний до цього. Так чи інакше.

Тільки доказів у мене немає. Поліція ніколи не повірить мені, убитій горем матері, яка замахнулась на самого Ґевіна Монтґомері — успішного політика з бездоганною репутацією.

Знявши піджак, Ґевін надзвичайно охайно склав його вдвоє, перекинув через спинку дивана.

— Так, — промовив він, обертаючись до нас. Усмішка нікуди не поділась, але очі стали холодні, як крига. — Не думаю, що у вас є ордер. А відтак попрошу двічі подумати, перш ніж ставити якісь запитання.

— Як скажете, — озвався Ентоні безтурботним тоном. — Тоді не прощаємось. Бо ми ще повернемося.

— Не забудьте ордер! Покажете моєму адвокатові, — кинув Ґевін через плече.

І він вийшов із кімнати впевненою ходою людини, яка не сумнівається у своїй недоторканності.

* * *

Надворі падав дощ. Доки ми дісталися машини, мені на голову впало кілька важких крапель. Я подригала ногою, намагаючись скинути прилипле до кросівка листя.

Задзвонив телефон.

— Абі, це Бред. Ти не бачила Сари?

Голос у нього був схвильований.

— Ні, кілька днів не бачила, — видушила я: це зізнання далося мені нелегко. — Усе гаразд?

— Я не знаю. Вона мені написала сьогодні, попросила забрати Ділана зі школи. Додому так і не повернулась, але Ділан спить, і я не можу піти її шукати.

— Боже.

— Що сталося? — різким тоном озвався Ентоні.

— Сара пропала.

— Ми її знайдемо. Куди вона могла піти?

Я спробувала зосередитись, відчуваючи, як наростає в грудях панічна атака.

— До Олівії в лікарню. Або на роботу.

— Їдьмо!

Пообіцявши Бреду перетелефонувати, я сіла в автівку.

Тієї самої миті нас гукнули.

— Зачекайте!

Кендалл вибігла з дому. Вона припала до вікна машини. Видно було, що вона плакала.

Я опустила скло, і в руки мені впав зім'ятий аркуш.

— Олівія зробила аналіз ДНК. Спитала, чи можна вказати мою адресу для результатів, щоб ніхто не довідався. Ось, надійшло... незадовго до того, як...

Сльозинка скотилася щокою дівчини, застигла на мить на краю підборіддя та впала мені на руку, яку я виставила у вікно.

Я взяла документ, хоч у цьому зовсім не було потреби. Я й без того знала, що Ґевін доводиться Олівії батьком.

— Олівія це бачила? Вона знала напевно?

— Так. — Голос Кендалл раптом тріснув, як стара шкіра. — Я їй подзвонила того самого дня. Вона сказала, що хоче з ним поговорити. Думаю, вона так і зробила. Якби в пресі дізналися про Олівію... не кажучи вже про маму... — Тут у Кендалл вихопився смішок, хоча було очевидно, що їй зовсім не весело. — Вона б і хвилини не думала, пішла б від нього й забрала б усі гроші.

23

АБІ

ЛИСТОПАД

Ентоні зупинив машину біля лікарні. Я вискочила надвір і кинулася в палату, де лежала Олівія, проте Сари там не було. Я поцілувала свою дівчинку в щоку, пообіцяла, що скоро повернуся, адже зараз треба знайти її тітку.

Ми з'їздили в невеликий торговий центр, у якому Сара орендувала офіс для консультацій. Та в кабінеті не світилося, і двері були замкнені.

Я охопила голову руками.

— Ми її знайдемо, — запевняв Ентоні.

— Це я в усьому винна, — простогнала я.

— Ну що ви, ви тут ні до чого.

Та я знала, що він помиляється. Що ближче я підбиралася до розгадки, то частіше відштовхувала від себе Сару. Єдину людину, яка завжди в усьому мене підтримувала. Я просто не хотіла думати, що буде, якщо й вона мене покине. Може, тому я й звикла ховатися від людей — не тільки від неї. Бо так було легше.

Раптом я зрозуміла, де треба шукати.

* * *

Після материної смерті Сара часто приходила до неї на могилу. Ми ніколи про це не говорили: Сара не бажала торкатися цієї теми. Є в цьому певна іронія, якщо згадати, що працює вона психотерапевткою. Про цю її звичку я дізналася кількома роками пізніше. Вона сама розповіла: мало не щодня, висадивши мене біля школи, прямує на кладовище.

Сказала, там її сховок.

На цвинтарі стояла непроглядна темрява. Ентоні дістав із багажника ліхтарик, посвітив на доріжку.

Я йшла попереду, бо знала, де материна могила. За кілька хвилин у колі світла постало Сарине обличчя. Вона сиділа на землі, спершись на надгробок.

— Сара! — Я кинулась до сестри, упала поруч із нею на коліна, просто в траву, умить промочивши ноги.

Побачивши мене, Сара заплакала. Від страшних ридань здригалися її груди. Судячи з усього, вона весь день проплакала. Очі запухли, були наче шпаринки. Поряд з мармуровим пам'ятником стояла чимала пляшка віскі, уже надпита.

Ентоні взяв у мене телефон, щоб написати Бредові.

— Господи, Саро! — лютувала я. — Ти мене налякала! Бред собі місця не знаходить! І що ти собі тільки думаєш?!

— Абі, — проридала вона у відповідь. — Я такого накоїла... Такого!

— От уже не думаю.

Сара ніколи не робила нічого «такого». Вона була бездоганна, свята: усе для близьких, собі — нічого.

Коли мама померла, спакувала всі мої речі по коробках та й перевезла до себе. Усі вечори просиджувала зі мною над домашніми завданнями за хитким, обклеєним фанерою столом у кухні, пропахлій піцою, що на смак була, як картон, і дешевими напівфабрикатами. Працювала у вечірню зміну, щоб удень сидіти з Олівією, доки я не повернуся з коледжу. Озброєна до зубів знаннями, вона була невблаганно продуктивна — на роботі й не тільки. Вона ніколи не помилялася.

— Я не знала, що це тобі все життя зіпсує. Я б так не вчинила.

Сара затулила очі руками, рот уже кривився новим схлипом. Я позирнула на Ентоні.

— Про що вона говорить?

— Ти казала, що так і не дізналась, що сталося з мамою. Казала, що це тебе зламало.

— Так, але...

— Мама лишила записку!

Я відсахнулась. Мене підхопила хвиля спогадів...

У день, коли мама наклала на себе руки, погода зранку стояла ясна, сонячна, тільки кусалось холодне повітря. Нещодавно був Гелловін, і з сусідських ґанків зловісно витріщалися гарбузи, усміхалися зубатими ротами.

Мене розбудив звук пилосмока: мама прибирала в себе в кабінеті, а вона ніколи туди не заходила, якщо тільки чогось не сталося. Я не квапилася вилізати з ліжка — не хотіла з нею зіткнутися.

Така вона була людина: сьогодні цілком щаслива, а завтра сховається в мушлю — не чіпай.

Я вдягнулася, поїла пластівців, почистила зуби. Уже час був їхати до школи, а вона все прибирала. Я зазирнула в кабінет — вона стояла на колінах зі щіткою в руці, терла підлогу.

— Мамо, я на заняття запізнююсь.

— Ти нікуди не йдеш.

— Що?.. Чому?

Вона не відповіла. Так і терла собі.

— Чому, мамо?

Подивилась на мене довгим поглядом. Лице в неї було непроникне.

Блакитні очі широко відкриті, усі в червонуватих жилках. Раптом вона підвелася, вийшла з кімнати. Я за нею. Зайшла до мене, схопила мій рюкзак. Напхала туди брудної білизни, що я її тримала в кошику в шафі.

— Іди в машину, — проговорила. — Повезу тебе до Сари.

Дивне в неї було обличчя, зблідле, напружене. Вона спітніла, аж котилися по щоці краплі, стікали в ямку, що між ключицями.

Коли ми приїхали до Сари, вона потягнула мене нагору. Її пальці зімкнулись у мене на зап'ястку, немов наручники. Всадила мене на брудному килимі, нахилилася дуже близько.

— Сиди *тут*, — прошипіла мені в лице.

Зіниці в неї розширилися, темна тінь найшла на знайому блакить — я майже її не впізнавала.

Тут я зрозуміла, що мене хочуть лишити саму. Завила сердито, відчуваючи, як підступає страх:

— Ну ма-а-а-амо! Ти куди?! Я не хочу тут сидіти!

— Сара скоро прийде.

— А якщо не прийде?

— Прийде, вір мені. — Вона відвернулась, хотіла йти.

Я скочила на ноги.

— Та ти *ненормальна*! Ти ж не можеш лишити мене саму!

Мама завмерла і попрямувала до мене, дуже швидко. На якусь мить мені здалося, що вдарить, та вона обійняла натомість, і так міцно, що заболіло в ребрах.

— Ану, як матуся вчила? — запитала, опускаючись поруч на коліна.

Я закотила очі. Уже сто років не казала до неї «матуся».

— Літом і зимою — я завжди з тобою.

— Отак, розумнице моя. — Вона злегка торкнулася мене, самими кінчиками пальців. Очі в неї блищали. — Завжди.

Тоді випросталася й пішла.

— Ма-а-амо!!! Ма-мо?! — заверещала я, копаючи підлогу ногами. Почекала хвилину і, не почувши відповіді, крикнула щосили: — От і чудово! Забирайся! Мені байдуже!

У повній тиші я почула скрип коліс.

Понад годину я чекала, налякана та зла. Нарешті повернулася Сара: у неї закінчились заняття в університеті.

— Що ти?.. Де мама?.. — Вона насупила брови.

— Пішла, — проскиглила я.

— Вона тебе тут лишила? *Коли?* — її голос зірвався на вереск.

— Не знаю. Може, годину тому.

Сарині пальці впилися мені в плечі, лице стало сіре, наче торішня замазка.

— Думай, Абі. Куди мама пішла?

— Я не знаю! Вона не сказала!

Сара схопила мене за руку. До машини ми не йшли, а бігли. Щойно побачивши наш линялий, оббитий дошками будиночок на два поверхи, я кулею вискочила з машини, відчуваючи, як вирує в шлунку кислота. Зашелестіло під ногами сухе листя, що ми його тільки вчора прибирали.

— Мамо?! — закричала я, рвучко відчинивши двері.

— Абі! Іди сюди!

Сара не відставала, вона стояла на крок позаду мене, але я побігла вперед, щойно її почула. Вічно вона мене вчить, що робити!

Я побігла сходами в мамин кабінет. Штовхнула двері — і дивний запах ураз кинувся мені в носа, ніби тут пускали салюти.

Мама незграбно лежала на столі. Стіна за нею була вся в якихось темних плямах. Рушниця так і лишилася в її руці. Я до того ніколи не бачила справжньої рушниці.

Сара налетіла мене, кричала, звала мене, та я нічого вже не чула. Принаймні нічого з того не пам'ятаю. Напосідала одна думка: звідки взялась ця рушниця?

Я мерщій відштовхнула Сару, і мене знудило просто на мамин новенький чистенький килим.

* * *

Мене охопила дивна байдужість. Так завжди буває, коли щось вражає до глибини душі.

Зрештою, самогубство матері, яка лишає дитину напризволяще, не може минути безслідно. Не треба бути психотерапевтом, щоб зрозуміти, чому я не довіряю людям: адже мама обіцяла завжди бути поряд — і пішла.

Мене душив жах. Я боялась, що вона пішла через мене, що в мені взагалі є щось таке, через що всі йдуть, рано чи пізно. Цей страх поволі вкоренився в мені, розцвів пишним цвітом у родючому ґрунті життєвими драмами та людським зрадництвом.

— Мама лишила записку? — вимовила я ледве чутно.

Сара кивнула.

— Я її тоді сховала від тебе. Вибач!

— Де вона?

— Там немає відповідей на твої запитання. Від слів на папері її вчинок не стане більш зрозумілим.

Я мовчки простягнула руку.

Сара витягнула з кишені пальта зім'ятий клаптик паперу, поклала собі на коліно, розгладила пальцями. Простягнула мені. Я розгорнула записку й помітила, що й на ній осіли темні плями. Слів там було небагато:

Я не хочу жити в цьому світі. Не хочу бути вам матір'ю. Я не справляюсь. Не хочу

Речення так і лишилося незакінченим. Ані останньої крапки, нічого. Ніби рішення раптом спало їй, поки вона писала.

Я впустила записку. Вона зависнула в повітрі, неначе пір'їнка, а тоді лягла просто в бруд біля Сариних ніг.

Не хочу бути вам матір'ю.

— У мами був біполярний розлад, Абі. Вона була нездорова.

У пам'яті враз постав той сон, що так часто приходив до мене: ми з мамою стоїмо на даху... І тоді я зрозуміла. То був не сон.

Тепер пригадалося й інше. Мама страшенно кричить на Сару, бо та випрала светр у гарячій воді й він зсівся. Я прокинулася серед ночі, бо мені наснився кошмар, і побігла до мами — а вона фарбує несамовито стіни в кімнаті фарбою, яку щойно принесла із супермаркету. На годиннику третя ранку.

— Тієї ночі, на даху, — слабким голосом промовила я. — Ти мене врятувала.

Сара кивнула.

— Так. Мама сказала тобі, що ти вмієш літати.

— Чому ти не зателефонувала в соціальну службу?

— Я була ще підлітком. Не могла б сама про тебе подбати. До того ж мені було страшно. Я не хотіла, щоб тебе ростили чужі люди. А потім їй стало ліпше. Вона пішла до психіатра. Щодня пила ліки. Та за якийсь час я помітила: щось не так. То вона забувала забрати тебе зі школи, то скупляла пів магазину. Я тоді не зрозуміла, але вона просто рухалась по спіралі.

Ентоні, який увесь час прислухався до нашої бесіди, тепер вимкнув ліхтарик, віддав мені. Промовив тихо:

— Я буду в машині.

Він пішов. Кілька секунд я дивилася йому в спину, потім посунула пляшку з віскі та сіла поруч із Сарою. Як і вона, сперлась на материн надгробок.

— Я думала, це через мене, — сказала, утираючи сльози. — Того дня... Боже, я ж нікому про це не розповідала. Коли вона привезла мене до тебе й хотіла піти, я сказала, що вона ненормальна. Що мені байдуже, якщо вона піде. І все, більше я її вже не бачила. Я думала, це через мене.

— Ні, Абі. Мама була хвора. Я бачила всі ознаки. Не треба було, щоб ти туди заходила... — Голос у неї затремтів, та вона не спинилась. — Я одразу помітила записку й сховала в кишеню, щоб ти часом не подумала, ніби це через тебе. Це було егоїстично з мого боку. Я чомусь думала, що можу все виправити. Хотіла тебе захистити. А тепер ще й Олівія... Господи, яка ж я була самовпевнена! Може, якби я тобі розповіла, що їй відомо про Ґевіна... — Сара знову заплакала.

— Ні. Ти не винна. Ти ні в чому не винна. Вибач, що так сказала. Ти ж знаєш, я так не думаю.

Раптом усе стало на свої місця. Мама не тому мене полишила, що я була не така. Вона заглибилась у себе, хотіла мене відштовхнути, бо страждала більше, ніж я могла собі уявити.

Може, її хвороба й була мені незрозуміла, та одне я знала напевне. Материнство — це не те, з чим треба справлятись. Адже Олівія врятувала мені життя. Якби мама була здорова, то лишилася б жити, хоча б заради мене. У її загибелі моєї провини немає.

Я схопилась за пляшку й добряче хильнула. Сара майже нічого не випила. Від віскі сильно пекло в роті, та я все одно проковтнула.

Я зрозуміла, що не хочу жити, як мама: ховаючись від усього світу й відштовхуючи всіх, кому не бай-

дуже. Хочу, натомість, бути частиною цілого, жити повним життям.

— Ось ти й дізналася правду, — промовила Сара захриплим від сліз голосом. — Зможеш тепер поставити крапку?

— Спробую, — чесно відповіла я.

— Коли ти знатимеш, що сталося з Олівією, прощатися все одно доведеться.

— Я знаю. — Я поклала голову на сестрине плече, і вона обійняла мене. — Я знаю.

Сара прибрала волосся з мого обличчя, поцілувала в лоб. А я, уперше за бозна скільки років, не відсахнулася.

24

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

Я прокинулась від того, що хтось тарабанив до нас у двері. Закліпала очима, сонна й спантеличена, засліплена сонячним світлом, яке падало у вікно. Стукіт повторився, і я підхопилась. Мерщій натягнула шорти й побігла вниз.

Відчинивши двері, я мало не скрикнула.

— Тайлере! — вихопилося в мене.

Ми не бачилися відтоді, як закінчились заняття в школі, і, якщо не вважати кількох есемесок, навіть не розмовляли.

— Привіт, мала, — усміхнувся він.

Не чекаючи на запрошення, Тайлер зайшов усередину, а я так і стояла, мов оніміла, стискаючи в руці дверну ручку. Він розставив руки, хотів мене обійняти.

Я вагалась. Мозок борсався, намагаючись струсити сон. Звісно, треба його обійняти. Але я не поворухнулась.

Руки в нього опустились, на лиці з'явився знайомий вираз образи й болю, що я його так часто бачила після того, як розлучилися його батьки.

— Що таке? — запитав.

— Нічого.

Я коротко обійняла його, відтак сіла на дивані, підтягнувши коліна до підборіддя. Раптом відчула себе голою.

— Ще не прокинулась. Як ти тут опинився?

— Тобто? Я ж казав, що приїжджаю цього тижня.

— Ти казав на вихідних.

— А-а... Ну, не так сказав. Мав на увазі, що буду десь на цьому тижні. Це ж не проблема, еге ж? Чи в тебе плани? Може, побачення?

Він начебто сказав це без умислу, щоб подражнити, та очі дивилися дивно, не так, як завжди. Я наважилась: час сказати правду.

Я тяжко глитнула, добираючи слова. Мені ще ніколи не доводилось розривати стосунки. Та й Тайлера не хотілося ображати. Зрештою, йому останнім часом було непереливки.

Тайлер сів поруч, простягнув до мене руки.

— Ходи сюди! Я тебе понад місяць не бачив, ми навіть не розмовляємо останнім часом. Чому ти так далеко?

Я підсунулась на кілька сантиметрів, відчуваючи, як нудотно пульсує клубок у животі. Почувалася винною перед Дереком, хоча фактично зрадила з ним Тайлера. Господи, оце так кашу я заварила!

— Як тато? — запитала я, сподіваючись відвернути його від обіймів. — І що там у Сіетлі? Подобається тобі?

Тайлер насупився, похитав головою. Із силою надавив кулаком на коліно, аж доки не хруснули

в пальцях суглоби. Я поморщилась. Ненавиджу, коли так роблять.

— Та це жах. Я б краще з мамою залишився, та вона мене бісить. Так розстаралася, ніби це щось змінить. Купила мені ключки для гольфу, обіцяє звозити на Різдво до Барбадосу. Тільки я її все одно ненавиджу. Не треба було зраджувати. Стерво.

Очі в нього так і горіли люттю. Я ніколи ще не чула, щоб він так говорив про свою матір. Мені стало моторошно, я відсунулась.

— Я цілий день сиджу в татовій квартирі. Зайнятись нема чим, піти нікуди, ні з ким не побалакаєш. А коли він приходить з роботи, то одразу сідає за комп'ютер. Ми навіть не розмовляємо. — Він ліг на дивані, зайшовшись гнівом. — Я *постійно* сам. Гуляти нема з ким. Така нудьга!

А потім Тайлер заплакав, чим украй мене спантеличив і налякав.

Я ніколи не бачила, як він плаче, і не придумала нічого кращого, ніж обійняти, а відтак обхопила руками, погладила по спині. Схилила голову до нього на плече, а сама відвернулася, щоб він не бачив мого обличчя. Від нього пахнуло м'ятою та хвойним лісом — знайомий гель для душу, марки «Акс». Тепер мене чомусь дуже бісив цей запах. Я відчувала, як ізсередини, із самого нутра здіймається роздратування.

— Ти єдина, з ким мені добре, Лів, — вимовив Тайлер, утираючи сльози. — Усе пішло шкереберть. Я тільки й думаю, як почнеться школа і ми будемо разом. Не знаю, як я жив би без тебе.

— Мені шкода, — пробурмотіла я й міцно стулила повіки.

Якби він тільки знав, як мені шкода.

Я не знайшла в собі сил його кинути. Егоїзм узяв гору.

* * *

Трохи пізніше Тайлер пішов у гольф-клуб: мав грати з мамою.

Я весь ранок провела в саду, виполюючи бур'яни та саджаючи нову зелень, аж до маминого дзвінка о дванадцятій. Потім вирушила до Дерека. Прослизнула через ворота, що на задвірку, й опинилася біля його дверей. Хотіла постукати, аж раптом відчула, як волосся стало дибки.

Чийсь погляд обпікав мені спину. Я озирнулась, та біля дому не було нікого, тільки ліниво погойдувався за парканом хвойний ліс.

Мені хотілося струсити з себе це відчуття. Я визирнула на ворота — вони були не до кінця зачинені. Чи я їх лишила прочиненими, коли зайшла, не пам'ятала. Серце закалатало.

У задній кишені задзеленчало: текстове повідомлення. Мене аж підкинуло.

З екрана дивилась моя фотографія, знята у фас. Очі замазані білим, з рота лізуть нутрощі вперемішку з кров'ю.

«Здохни!» — написано поверх світлини.

Шкірою забігали мурашки, у роті раптом пересохнуло, наче я ковтнула пилу. Жах стиснув горло.

Здавалось, за мною хтось спостерігає. Я знов озирнулася.

Тяжко дихаючи, я скрадалася подвір'ям. Телефон сховала в кишеню. Притиснулася спиною до кущів, що росли вздовж паркану, і їхня тінь ураз проковтнула мене.

Діставшись воріт, я стала рахувати про себе. Пальці совалися гладкою дерев'яною ручкою. Один... два... ТРИ! Я рвучко розчинила ворота й роззирнулася. Подивилася на дорогу — нікого. Звичайне тихе передмістя в будень. Униз вулицею косили газон, пищала в сусіда система поливу, викидаючи в повітря водяні дуги. З подвір'я навпроти лунав дитячий сміх. Крикнув над головою птах.

У мене тремтіли руки, серце калатало аж до болю. Я вдихнула кілька разів, ковтаючи повне туману повітря, притиснула голову до колін. Мені знадобилося кілька хвилин, щоб опанувати себе. Але ж це смішно! Ніхто на мене не дивиться, це ясно як день.

Зберись, Олівіє!

Ще й ці дебільні картинки. Ось що мене лякало не на жарт. Ворогів я не мала, а якщо й мала, то не знала про це. Хіба що Ден, Тайлерів друг, мене неполюбляв. От тільки анонімки не в його стилі. Якби він мав на мене якийсь компромат, то неодмінно завів би розмову в присутності Тайлера, щоб максимально принизити.

Я випросталася, повела плечима: усе тіло від адреналіну наче затерпло. Зачинила ворота, цього разу пересвідчившись, що замкнула на засув, і повернулася до дверей.

Опинившись у Дерека, я сіла поруч із ним на ліжку, і мені одразу поліпшало. Певно, сама себе накрутила, ніби на мене хтось дивиться.

Дерек дістав із мініхолодильника дві кока-коли, дав мені одну й підсів на ліжко.

— Сьогодні бачила Тайлера, — почала я.

Наші ноги сплелися, я відчувала тепло його тіла.

Почувши це, Дерек завмер. Рука з пляшкою так і заклякла на пів шляху до рота.

— Серйозно? А де?

— Він сам до мене прийшов. Розбудив мене. Це дивно, він раніше так не робив.

— То ти з ним порвала?

— Ну... — Я заялозила пальцями по холодному браслету, не знаючи, як сказати правду. Дерек поставив колу на тумбочку.

— Не порвала, — сказав ствердно, не питаючи.

— Вибач! — спробувала я виправдатись. — Він плакав, я не знала, що мені робити! Подумала, що краще буде почекати, поки йому стане трохи... ліпше.

— Чорт забирай, Лів. — Дерек схопився за голову, скуйовдив у задумі темні кучері. Потім відсунувся, звівся на ноги. Мені стало холодно. — Скільки можна критися? Я б і Медісон не хотів обманювати, та тут хоча б зрозуміло, навіщо це робити. Ну чому ти ніяк не підеш від нього?

— Він зараз дуже вразливий. Ще й так говорив, наче кинувся б уже з моста, якби не я. Боюсь, щоб він собі чогось не заподіяв.

— Нічого він собі не зробить, Лів. Він просто тобою маніпулює! — Дерек підійшов до вікна, втупив погляд

у шибку. Помовчав трохи, повернувшись спиною. — Я не можу бути з людиною, яка мене соромиться. Мені цього й удома задосить.

Я мовчки дивилась на нього, украй розгублена. Він стояв так близько, що варто тільки простягнути руку, — а здавалося, ніби між нами багато кілометрів. Сум, що звучав у його словах, озвався в мені тупим болем.

— Дереку... — почала я, аж раптом нагорі грюкнули двері.

Ми перезирнулися.

Медісон була вдома.

25

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

— Агов? — озвалася Медісон.

Дідько, дідько, дідько! Що я скажу? Що я робила в кімнаті її брата?

«Що робитимемо?» — самими губами запитав Дерек.

Я розвела руками: «Не знаю».

Чути було, як Медісон ходить у кухні. Я намагалась не рухатися, сподіваючись, що вона нас не чує. Серце так калатало, що билось об ребра. Може, вискочити через чорний хід?.. Та тут у мене загудів телефон, і так гучно, що сумнівів не було: вона почула.

Я дістала мобільний. Медісон уже летіла сходами.

Знову фотографія, цього разу біля її будинку. На мені той самий одяг, що зараз. У роті стало сухо, мене нудило.

Я не помилилась. Хтось стежив за мною.

Тепер з мого серця стирчав намальований ніж, краплі крові стікали по грудях. «Помри!» — погрожував напис.

— Ти що тут робиш?

Медісон упіймала мій погляд. Чорні очі горіли підозрою, гнівом. Брови насуплені, підфарбовані рожевим губи стиснуті.

— О, Мед, привіт! — Я видушила смішок. — Оце показувала Дереку одну картинку, що мені її надіслали.

Вона схопила телефон, і все її обличчя враз зморщилося.

— Господи! Це хто тобі таке надсилає?!

Я знизала плечима, відчуваючи водночас полегшення й страх.

— Це, певно, такий жарт, — припустила Медісон, повертаючи мені телефон.

— Може, — погодилась я.

Дерек також глянув у телефон. Скривив рота, ніби хотів щось сказати, але слова не йшли з губ. Я спробувала зазирнути йому в очі: перепросити, що не сказала одразу.

— Але хто?.. Чому?.. — промовила Медісон. Тепер її брови поповзли вгору. — Навіть уявити не можу, кому ти перейшла дорогу. Ти ж така... *чудова*. — У її голосі почулась насмішка. — У хорошому сенсі, авжеж.

— Авжеж, — озвалась я сухо.

Як це на неї схоже: подати комплімент із гострим коментарем! Що ж, принаймні вона вже не питає, як я опинилася в спальні Дерека. Бо вона б нас убила, якби дізналася. Якось у дитинстві, коли ми грали у війну, я захотіла бути в команді з її братом. Тоді вона вкусила свою руку до крові й сказала батькові, що це Дерек.

— Краще звернись до поліції, — порадила Медісон.

Але ж копи розкажуть мамі, а цього не можна. Я так старанно виборювала ті крихти свободи, що тепер маю, і вмить їх утрачу, якщо вона дізнається про ці світлини. Та й, зрештою, хто знає, може, це в Дена такі «розваги» або ще якийсь ненормальний зі школи причепився.

— І що я маю їм сказати? — засміялася я. — Що мені надсилають страшні картинки?

Медісон і самій стало смішно.

— Може, з'їздимо в місто пообідаємо? — запропонувала я, поспішаючи змінити тему.

Вона похитала головою.

— Вибач, не можу. Маю знов іти на репетицію. Я тільки перекусити зайшла.

Удаючи розчарування, я підійшла з нею до сходів.

— Хріново. Ну, скоро зустрінемось, еге ж?

Я озирнулась через плече на Дерека, самим поглядом благаючи про розуміння. Він відвів очі.

Ми з Медісон вийшли на дорогу й там попрощалися. Я помахала їй навздогін, а тоді звернула на бічну вулицю й повернулась іншою дорогою.

Дерек мовчки відчинив двері. Губи в нього стиснулись у ниточку. Я зайшла всередину, так само мовчки, готова просити пробачення, готова сказати будь-що, аби тільки він не сердився. Було нестерпно думати, що я його образила.

— Дереку, — почала я.

Він підвів руку.

— Будь ласка. Можна я перший скажу?

Я кивнула.

— Я розумію, що ти не хочеш завдавати Тайлерові болю, і так само розумію, що ти не хочеш засмучувати Медісон нашими стосунками. Розумію навіть, чому ти не скажеш мамі, що шукаєш свого батька. І все ж таки. Ти не думаєш, що від твоєї брехні тільки гірше?

— Брехні?

Такого я не чекала почути. Якийсь час я мовчки дивилася на нього, потім заперечила рішучо:

— Я не брешу. Просто так моїм близьким буде краще.

Дерек похитав головою.

— Що ти кажеш, Олівіє! Ти хочеш знати правду, а сама нікому не звіришся. От і мені. Ти ж мені навіть не сказала про ті повідомлення.

— Я думала, їх більше не буде. Я й хотіла тобі розповісти, просто — не знаю — просто не хотіла, щоб ти переймався!

— Але ж я тебе кохаю! — Він навіть руки розкинув. — Як я можу *не* перейматись?

— Кохаєш мене?

Я підсунулася до нього. Губи розпливлися в усмішці.

— Ну звісно. — Дерек провів по моїй щоці кінчиком пальця. — Я ж пообіцяв, що ніколи тобі не брехатиму. Сподіваюсь, що й ти можеш дати таку обіцянку.

Я притулилася до нього, ткнулася в теплу ямку поміж ключицями.

— Я всім усе скажу, обіцяю. Піду від Тайлера, розповім про нас Медісон. Навіть мамі зізнаюся, що шукаю батька. Просто мені потрібен час, розумієш? Я вперше в житті роблю щось сама, а не тому, що так сказала мама. Маю чинити по-своєму. Будь ласка!

Я шукала його очей, благала про розуміння. Дерек нахилився до мене, поцілував. Я відчувала тепло його грудей, чула, як віддається в моєму тілі калатання його серця. Мої губи розтулились, я вся подалася йому назустріч. Куди й поділася його затятість!

— Пообіцяй мені, — пробурмотів він, не в змозі перервати поцілунок.

— Обіцяю.

Його долоні ковзнули мені під сорочку, пальці зімкнулися на сосках, і я мало не скрикнула, здивована цим новим задоволенням. Так, поцілуватися ми могли, часом руки трохи розпускали, але завжди була певна межа, що її ніхто ще не перетнув.

Я гладила його спину, стегна, живіт. У нього вихопився стогін, низький, із самого нутра рик. Наше дихання злилося в одне.

— Олівіє, — гаряче шепотів він.

— Будь ласка, — вторила я, — не зупиняйся.

Цього виявилось достатньо. Останню перепону було знищено. Він узяв мене на руки й поніс у ліжко, бережно опустив на простирадло. Розстібнув ґудзик на джинсах, і я відчула, що тремчу.

Потягнув блискавку. Я ніколи не знала цього відчуття. Здавалось, усе тіло охопило полум'я.

— Дереку... — видихнула я.

Шкіра горіла під його руками. Він рухався губами від мого вуха і до самих ключиць, роняючи поцілунок за поцілунком, як краплі дощу, і від цього той жаркий вогонь, що палав у мене між стегон, розгорівся ще сильніше.

Його руки спустилися нижче. Пальці пестили, гладили всередині, ніби хотіли вивчити моє тіло напам'ять, аж доки в мене з губ ладен був зірватися крик. Я вчепилася йому в спину, подалася назустріч. Він стягнув з мене джинси й сам роздягнувся, і от ми вже лежали поруч, голі, беззахисні у своїй взаємній потребі. Я раптом відчула себе дуже вразливою.

Дерек без слів уловив мій настрій.

Схилився до мене, укрив поцілунками все обличчя, ніжно, ніби затріпотів крильцями метелик, і з кожним дотиком я відчувала, як сильно він мене кохає і яке те кохання безмежне, неосяжне.

— Гей, — окликнув пошепки. — Я люблю тебе.

Я знала, що поряд із ним завжди лишатимуся собою, хай би що сталося. Нарешті мені вдалося скинути те павутиння брехні, що я сама себе ним оплутала. Я почувалася чистою як ніколи.

— Я також тебе люблю.

* * *

Ще довго після того ми лежали, обійнявшись. Його пальці гладили моє волосся, аж доки я не провалилася в теплий, оксамитовий напівсон.

Із цього забуття мене висмикнув сигнал телефона, що сповіщав про нове повідомлення.

Я зісковзнула з ліжка, потягнулась до джинсів. Якщо мама писала чи телефонувала, а я не почула, вона, певно, місця собі не знаходить.

Проте писала не мама — Кендалл. Мовляв, її тато зараз працює вдома, тож я могла б завітати й познайомитись із ним.

Я показала Дереку повідомлення. Він позирнув на годинник. Перша дня.

— Гадаєш, устигнемо ще туди й назад, доки твоя мама на роботі? — запитав із сумнівом.

— Так, їдьмо. Я хочу знати, що він за людина. А мамі завжди можна сказати, що я з Медісон у кафе.

Якусь мить він не зводив з мене погляду. Обличчя в нього видовжилося. І тут я зрозуміла. Я так звикла обманювати, що вже не надавала цьому значення. І Дерек це помітив.

Я відвернулась, одяглася.

Нічого страшного. Це навіть не брехня — дрібничка. Зрештою, кому від цього зле? Якщо для того, щоб дізнатися правду, треба збрехати, я готова.

26

АБІ

ЛИСТОПАД

Я прокинулась і рвучко сіла в ліжку. У кімнаті було темно й задушно, постіль промокла від поту. Тупий біль бився в скронях — похмілля на згадку про ту пляшку віскі, що ми її з Сарою допили-таки на материній могилі.

Певно, не на цвинтарі зазвичай починають нове життя, та сестрині слова принесли мені зцілення. А коли загоюються старі рани, можна знов починати жити. Не просто існувати, а жити теперішньою миттю, дивлячись у майбутнє, замість озиратися назад і думати про те, чого вже не виправити.

Задзеленчав телефон, нагадуючи, що сьогодні опівдні мені треба бути в лікарні. Там мав зібратися цілий консиліум: адміністратори, акушери-гінекологи, хірурги. Говоритимуть про Олівію.

Шлунок звело гіркотою, тривога канатом стягнула груди. Страхова відмовила мені в подальших виплатах, а тим часом вартість утримання Олівії в лікарні зростала щогодини. До того ж я майже вичерпала свою відпустку і тепер щодня отримувала

від начальника вкрай делікатні листи з проханням з'явитись нарешті на роботі. Тим часом до народження дитини залишалось якихось дванадцять тижнів, тож часу на те, щоб дізнатися правду, було обмаль.

Я встала з ліжка, вдяглася для бігу й за кілька хвилин уже топтала набережну, відчуваючи, як із шипінням заходить у легені свіже повітря.

Дорогою додому здалеку помітила Седі, собаку Ліззі: вона гралася з хвилями. Піддавшись миттєвому імпульсу, побігла вниз піщаними дюнами, через усіяний камінчиками пляж. Хазяйка стояла неподалік, закутана в горошковий дощовик. Вона підняла якийсь корч, пожбурила у воду, і Седі з плескотом кинулася в море, висолопивши язика.

— Абі, привіт! — окликнула, побачивши мене, Ліззі.

— Привіт, Ліззі! — доводилось кричати, щоб гуркіт хвиль не заглушив моїх слів. — Хотіла подякувати. За орхідею. І записку.

Вона заправила під капюшон мокрі кучері. Вода стікала їй на очі.

— Ну що ти, Абі. Я так хотіла б допомогти, не тільки квітами. Який це, певно, жах.

— Так і є, — не збрехала я. — Та й квіти чимало означають.

Сказавши це, я розвернулась, хотіла піти, проте Ліззі мене зупинила.

— Не хочеш днями попити кави?

Вона опустила очі, часто закліпала.

Я й сама здивувалась, почувши свій голос:

— Залюбки.

Тоді Ліззі усміхнулась, подивилася теплим поглядом.

— Добре. Хорошої пробіжки!

Помахавши рукою, я вирушила додому. Стоячи на ґанку, помітила, що залишки випитого вже вивітрились, до того ж ущухло болісне калатання в скронях.

Годиною пізніше в чистому одязі, після душу, я чекала під дверима лікарняної кімнати для переговорів, аж раптом задзвонив телефон.

— Алло, міс Найт, це детектив Семсон.

— Так... — Серце забилось так сильно, що, здавалось, ось-ось проломить ребра. — Ви щось знайшли?

— Ні, вибачте, я не хотіла вас обнадіювати, просто маю сказати, що я продивилася зібрані докази й поговорила з детективом Мак-Неллі. Срібного браслета ми не бачили. Мені шкода.

— Чи ви дивились ті фотографії, що я їх знайшла в Олівії на айклауді?

— Міс Найт, у нас наразі є кілька паралельних версій, ми над ними працюємо.

Я зціпила зуби, бо знала, що це означає: «Ми нічогісінько не робимо».

— Ви що, не можете принаймні викликати в суд людей, чиї номери є в неї в телефоні?

— Розумію, очікування вимотує, та це досить повільний процес. Як ваші справи?

Перед очима постало непроникне обличчя детектива Семсон, пригадалася її ділова холодність.

— Я не... Не знаю..

— Звісно. Я розумію.

— Хіба? — огризнулась я.

Семсон помовчала трохи, тоді відказала:

— Знаєте, нам не завжди вдається відключити співчуття. Убивства, смерть, людські страждання — робота не з легких. Мотиви, які штовхають убивцю на цей учинок, бувають різні, зазвичай це якось пов'язано з жагою влади. Та одне я можу сказати напевно: як правило, жертва йому знайома. Тому завжди починаю з людей, з якими загиблі спілкувалися за життя.

Рука, у якій я тримала телефон, стала липка від поту. Я вже розтулила рота, щоб поставити запитання, аж раптом з-за рогу показався доктор Ґріффіт у супроводі Сари. Попрощавшись зі слідчою, я обійняла сестру, і доктор запросив нас до переговорної.

Ми всілися за довгим овальним столом, який забирав більшу частину кімнати. Доктор Ґріффіт розмістився навпроти, виклав перед собою кілька течок тілесного кольору. Відтак стали стікатися люди, чоловіки й жінки, у ділових костюмах і білих халатах, і скоро вільних місць майже не лишилося.

Доктор Ґріффіт розпочав нараду. Усі говорили по одному, розповідали, що робиться для Олівії та її дитини.

Я слухала не надто уважно, віддавшись плину думок, аж доки не настала черга довгого, наче огірок, чоловіка. Він постійно смикав блідо-рожеву краватку на шиї, ніби вона йому тиснула, і поправляв окуляри.

Щось привернуло мою увагу. Я подивилась на Сару — вона також мала спантеличений вигляд.

— Стривайте, — перервала я.

— Так?

Здавалось, його здивував мій випад.

— Що ви зараз сказали? Про пожертвування?

Адміністратор енергійно закивав посивілою головою.

— Ми отримали значне пожертвування на підтримку плоду, а відтак маємо надію, що ані тривалість утримання Олівії в лікарні, ані якість медичного обслуговування, яке їй буде надано, вас більше не турбуватиме.

— Пожертвування? — втрутилась Сара. — Від кого?

Чоловік порився в паперах, поправив окуляри.

— Анонімне пожертвування.

— Анонімне?.. — повторила я.

— Так. Людина, яка надала кошти, просила не розголошувати її особистість.

Я стиснула похололі пальці в кулаки. Побачивши це, Сара накрила мою руку своєю долонею. У неї були гладенькі овальні нігті, рожеві й охайні, не те що мої, усі в задирках.

— Але хто міг це зробити? — не здавалась вона. — Звідки ця людина взагалі знає?

— Насправді про те, що сталося з Олівією, розповідали буквально в кожному випуску новин. Преса досі демонструє інтерес до цього випадку, ми навіть зробили кілька оголошень, про що, я впевнений, вам відомо.

— Чи ми колись дізнаємося, від кого ці гроші?

Мені раптом пригадались загадкові дзвінки: останнім часом хтось телефонував мені й мовчав у слухавку.

Адміністратор у рожевій краватці похитав головою.

— Не думаю. Інкогніто є інкогніто. Скажу одне. Якщо йому захочеться публічності, ви перша дізнаєтесь, хто це був.

Сара міцніше стиснула руку, зморшка на лобі виступила різкіше. Вона також помітила цю обмовку.

Адміністратор говорив про анонімного благодійника в чоловічому роді.

* * *

Увечері того ж дня Ентоні приніс два великих паперових пакети, від яких ширився п'янкий запах китайської кухні.

— Я не знаю ваших смаків, тому вирішив узяти всього потрошку, — пояснив він, одну за одною розпаковуючи білі коробочки.

Я дістала із шафи тарілки, і переді мною опинилися омлет з овочами, курка гунбао, яєчні рулетики та смажений рис. Запах стояв неймовірний, тож ми поспішили у вітальню.

— Як там ваша мама? — поцікавилась я.

— Дуже добре. Принаймні фізично. А от розумово... — Він зітхнув. — Гадаю, доведеться перевести її в якийсь заклад.

Він сказав це із невимовним сумом. Я торкнулась його руки.

— Мені шкода, Ентоні.

Я вже знала, як важко прощатися, навіть просто зі звичним середовищем.

— Дякую! — Він узяв паличками трохи рису, поклав до рота. — Розкажіть, як минула нарада? Як дитина?

— Дуже добре, — я всміхнулась. — Швидко росте.

Я показала Ентоні фото з УЗД і розповіла про таємниче пожертвування. Зізналась, що це в певному

сенсі велике полегшення, бо тепер принаймні не треба думати, чим заплатити за утримання Олівії.

— І ви не знаєте, хто це може бути? — поцікавився він.

— Гадки не маю. На жаль, а то б подякувала.

Ентоні поклав собі на тарілку трохи омлету.

— Я тут подумав, може, поговоримо сьогодні з Медісон?

Якусь хвилину я думала.

— Медісон не вчинила б так з Олівією. Вони найліпші подруги. Кендалл уважає, що в цьому замішаний Ґевін, і я з нею згодна.

— Наразі поспілкуватися з Кендалл у нас не вийде. Якщо спробуємо, умить опинимося за ґратами: Ґевін про це подбає. До того ж, наскільки я розбираюся в людях, цій дівчині краще не вірити. А ще ми маємо розпитати Медісон про те, що дізнались від Тайлера. Якщо вони з Олівією справді не розмовляли, треба з'ясувати, яка на це була причина.

27

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

Я надіслала Кендалл повідомлення, що ми з Дереком уже на місці зустрічі. Наступної миті розчинились вигадливі чорні ворота, і ми повільно рушили дорогою, яка перетинала випещений, зусібіч оточений живоплотом газон, до величезного триповерхового будинку.

Страх схопив мене за горло. Усе було мені чуже. Я відчувала: мені тут не місце. Хай би ким був мій батько, він мені не потрібен. У мене й без нього чудова родина. Адже в мене є мама, є тітка Сара. Краще просто взяти й поїхати додому, викинути це все з голови.

Та не встигла я отямитись, як Дерек вийшов із машини, розчинив переді мною двері. Передумувати було пізно. Обігнувши білий мікроавтобус із якимось написом на дальньому боці, ми піднялися сходами.

Я ще й руки не занесла, щоб постукати у двері, а Кендалл уже стояла на порозі. Очі в неї дивно блищали, а на лиці закарбувалася широчезна усмішка, ніби вона знала якийсь секрет і не хотіла сказати.

— Привіт! Заходьте! Прошу! Прошу!

Вона кожне слово вимовляла зі знаком оклику, і голос у неї був якийсь роблений. Мені стало моторошно. Я подивилась на неї уважно, але вона відвела погляд.

Ми опинились у просторому вестибюлі. Високі стіни прикрашали панелі червоного дерева, підлога була вистелена дорогими килимами. Я тільки в кіно бачила такі будинки.

Очі в Дерека стали великі, та на моєму обличчі не сіпнувся жоден мускул. Я не хотіла виказати свій страх. Адже головне — грати свою роль до кінця, чи не так?

— Почекаємо, доки повернеться ваша дружина, — заговорив жіночий голос із-за двостулкових дверей у дальній стіні, які, очевидно, вели в наступну кімнату.

Кендалл із силою захлопнула за нами двері. Я враз обернулась, налякана несподіваним галасом. Той самий рафінований голос поцікавився:

— Це, певно, вона?

— Зараз подивлюся. Зачекайте, будь ласка, — відповів другий, нижчий голос.

Наступної миті двері відчинилися, і перед нами постав чоловік, дуже засмаглий, з високим лобом, одягнений у бавовняні штани та ніжно-блакитну теніску. Кремового кольору светр із вишуканою недбалістю лежав на широких плечах. Густе біляве волосся виблискувало в променях вечірнього сонця.

— Кендалл?

Здавалось, він розгубився, аж раптом наші погляди зустрілись. Я одразу зрозуміла, що це — мій батько.

Мав такі самі темно-зелені очі, та видало його не це, а ямочка на підборідді трохи набік. Така була і в мене, і в Кендалл. Наша схожість цим не обмежувалась, вона відчувалась у всьому: у гострих вилицях, у формі носа. Усі риси мої, з поправкою на стать.

Гадаю, він теж це помітив, бо враз сполотнів. Він був шокований, це було видно, і все ж таки знайшов у собі сили всміхнутись, потиснув руку мені, потім Дереку.

— Доброго дня! А я й не знав, що в Кендалл гості. — Потім він обернувся до доньки. — Люба, я зараз маю дати інтерв'ю для KOMO-TV. Може, проведеш друзів в ігрову кімнату?

— Ти що, не познайомишся з ними? — подивилась вона лукаво.

Такого Ґевін, судячи з усього, не чекав.

— Олівіє, це мій тато, Ґевін Монтґомері, — відрекомендувала Кендалл, показуючи на нього театральним жестом. — Тату, знайомся, це мої друзі, Олівія й Дерек. Ми з Олівією випадково зустрілися у Вашингтонському університеті кілька місяців тому й одразу подумали: «Боже, ми такі схожі! Як таке можливо?» От я й вирішила її запросити.

Із цими словами вона обійняла мене за талію, як найліпшу подружку. Я глянула на неї, остаточно спантеличена. Що, *чорт забирай*, вона собі думає?

— Мені здалося, що *тобі* буде особливо цікаво з нею познайомитись, — вела далі Кендалл, глузливо дивлячись на Ґевіна.

Цієї миті усмішка, якої він не знімав з того моменту, як уперше побачив нас, зникла з його обличчя,

на щоках заходили жовна. Пальці стискалися в кулаки й знову розтискалися.

І тут я зрозуміла.

По-перше, Кендалл мене обманула. Її батько й гадки не мав про мій візит.

А по-друге, якби я звернула увагу на блакитну емблему телеканалу, що ми її бачили на мікроавтобусі, а не прокручувала в голові знайомство з батьком, то одразу б здогадалась, у чому річ.

Якщо репортерам стане відомо про незаконнонароджену дитину відомого політика, з цього вмить роздують сенсацію. Це очевидно.

Кендалл хоче зруйнувати батькову кар'єру. Я для неї тільки інструмент.

Ґевін грубо схопив доньку за лікоть, потягнув коридором. Куди й поділась люб'язна маска!

— Ідіть за мною, — рикнув через плече.

Ми послухались. Довгий коридор привів у грандіозну, по вінця забиту модною електронікою кухню. Все так і сяяло сталлю. Тут була скляна стеля й високі, на всю стіну вікна, які виходили на ідеально підстрижений смарагдовий газон. Далі, у низині, виблискувало озеро Вашингтон. Виднівся приватний пляж із пристанню, біля якої примостилась розкішна яхта.

Тут Ґевін відпустив доньку, обернувся на нас.

— Хіба тобі не цікаво, хто це така, тату? — глузувала Кендалл.

— Та мені...

— Це Олівія *Найт*, — перервала вона, навмисно наголошуючи на прізвищі.

Він подивився на мене. Дерек став поруч, міцно стиснув мою руку. Я тяжко глитнула, опустила очі. Зустрітись із Ґевіном поглядом я не могла: знала, що тоді миттю зіщулюся, стану такою маленькою, що й зовсім зникну, не довівши справи до кінця.

Ґевін мовчав. Коли я нарешті підвела очі, то побачила, що обличчя в нього дуже напружене, ніби він розв'язує подумки складну задачу з математики.

— Вибачте. Я не знала, що у вас журналісти, чесно! — не витримала я. Боляче було думати, що тепер він мене зненавидить. — Я не хотіла, щоб у вас були проблеми. Просто хотіла познайомитись.

У мене затремтів голос, щось стиснуло груди. Я розуміла, що ось-ось заплачу.

Кендалл зиркнула на мене з презирством, ніби я її зрадила.

Ґевін сунувся на нас. Ніздрі в нього так і роздувались. Я відчувала, як напружились у Дерека пальці, він ніби здерев'янів.

Тут я згадала мамину реакцію, коли вона побачила Ґевіна по телевізору, і страх крижаними лапами взяв мене за горло.

— А чому ми маємо знайомитись?

— Тату! — Кендалл закотила очі, ніби давно знудьгувалась. — Як це чому? Тому що вона думає, що ти — її рідний таточко.

Жар приниження кинувся мені в лице. Усередині розгоралася лють. Я ладна була її вдарити.

— Олівіє, ходімо, — тихо проговорив Дерек.

Він потягнув мене за руку, та я й не думала зрушити з місця.

Адже я нічим не завинила. Що він мені зробить, цей чолов'яга? Може, мама й боялась його грошей, сталевого блиску в очах, проте мене йому не залякати. То була не та Олівія, що тепер. Та, колишня, ладна була заплющити очі на вбивство, аби тільки ні з ким не сваритись.

Я подивилася Ґевіну в очі, схопила його погляд і не відпускала. Напруження між нами зростало, я вже відчула, як починає змінюватись баланс сил, аж раптом він зайшовся сміхом.

Цей звук заскочив мене зненацька.

— Це тобі Кендалл сказала? Що я — твій *батько*?

Він сказав це з таким здивуванням, з такою — це було найгірше — жалістю, що на якусь мить я й сама в собі засумнівалася.

Ґевін підійшов до холодильника, узяв кока-колу, рвонув кільце і добряче відпив. Потім поставив бляшанку на стіл, поряд із Кендалл. Нам пропонувати не став.

А тоді захитав головою, зацмокав язиком.

— Скільки тобі років? — поцікавився в мене, скинувши брову.

— Наступного тижня буде сімнадцять.

Його губи розпливлися в посмішці.

— Он воно що! Мене тоді навіть у країні не було. Ми з дружиною їздили в Італію. — Він знову ковтнув, коли похитав головою. — Вибач, гм, Олівіє, правильно? Мені шкода, що донька втягнула тебе у свою гру. Вона взагалі фантазерка. Любить собі щось надумати й удавати, що так і є. З останніх забаганок: дуже їй хочеться мати сестру. Певно, не слід було кидати лікування.

Лікування?..

— Що ти верзеш! — підскочила Кендалл. — Брехня це все! В Італію ви їздили вже пізніше. Дівчина шукає свого батька, і цілком імовірно, що це ти! Мабуть, потрахував її матір, доки був у Портедж-Пойнті!

— Добирай слова, Кендалл, — різко урвав Ґевін.

— Тебе тільки й цікавить, що твоя кар'єра! — верещала вона. На щоках у неї виступили червоні плями. — *Подивись* на неї! А тепер на мене. Ми схожі, наче сестри! Ми *всі троє* як викапані!

— Кендалл, годі вже! — рявкнув Ґевін. У нього роздувалися ніздрі. — У мене ще інтерв'ю, я *не дозволю* тобі все зіпсувати.

Він глибоко вдихнув, і, здавалося, йому вдалося опанувати себе. Повернулась приязна незворушна усмішка. Коли він поглянув на мене, в очах читався жаль.

— Мені справді шкода, що ти ніяк не знайдеш тата, — проговорив він. — Упевнений, Кендалл тобі не дуже допомогла. І все-таки я не твій батько. А тепер, думаю, тобі краще піти.

* * *

Я й не помічала, що тремчу, аж доки ми не виїхали на трасу.

Думки змінювались так швидко, що годі було за щось ухопитись. Я не могла зрозуміти, що сталося — і чому. Знала тільки, що Кендалл мене підставила. Мені було зле, душило почуття зради.

— Годі з мене, — вимовила нарешті. — Маєш слушність. Скажу мамі правду. Вона по стінках бігатиме,

та яка вже різниця? Не хочу марнувати ані хвилини з цим чоловіком.

Дерек позирнув на мене, очі хитрувато блиснули.

— Упевнена?

— Наче. А що?

Він дістав з-за пазухи порожню бляшанку з-під кока-коли.

— Ось, захопив із кухні, — і знову значущий погляд. — Він з неї пив. Можна віддати в лабораторію, тоді матимеш зразок його ДНК, щоб дізнатись напевно, чи він і справді твій тато. А коли дізнаєшся, коли матимеш докази, йому вже доведеться сказати правду. Про все.

28

АБІ

ЛИСТОПАД

Пішов дощ, тож ми з Ентоні вирішили поїхати до Стоуксів на автівці. Доки доїхали, уже майже стемніло. Дорога була оповита прохолодним оксамитовим туманом.

Припаркувалися через дорогу, вискнув мотор. Ентоні непевно почухав бороду.

— Ви не будете проти, якщо з Медісон спілкуватимусь я? Розумію, що ви її знаєте, скільки вона живе, та мені не раз доводилося допитувати людей. Я вмію здобувати потрібну інформацію. Довіритесь мені?

Я подивилась на нього, зауважила поглядом борозни, що їх життя лишило на його обличчі. То були шрами, як і в мене, відмітини, які залишає по собі втрата.

Хіба Ентоні не довів уже, що йому можна довіряти? До того ж у кожного мають бути приховані сторони. Хто знає, люди бувають, наче апейрогони — це такі нескінченнокутники, які на позір скидаються на круг, хоча насправді складаються з безлічі граней.

Я торкнулась самими кінчиками пальців його теплої руки, зазирнула в очі. Цієї миті ми стали трохи ближчі одне одному.

— Я вам вірю.

Ентоні всміхнувся невесело, іронічно:

— Моя дружина теж так казала.

— Ви одружені?..

Я відсахнулась, приголомшена цією новиною. Адже ніщо в його домі навіть не натякало на дружину, та й побут Ентоні, яким я його бачила, геть не свідчив про подружнє щастя. Я була переконана, що маю справу із закоренілим холостяком, який присвятив своє життя турботі про ближніх.

— Перепрошую, колишня дружина, — виправився він з утомленою усмішкою. Спробував засміятись, та вийшло ненатурально. — Тепер уже не моя. Вона не терпіла моєї роботи. Казала, що я занадто вкладаюся в клієнтів. А коли з нами стала жити мама... — Ентоні знизав плечима. — Вона вважала, що її треба здати в будинок для літніх людей. Може, так і справді було б ліпше.

Очі в нього стали сумні від спогадів.

— Ви просто дбали про маму. Про час, що провели разом, ви точно не шкодуватимете.

Тоді Ентоні усміхнувся до мене. Ця широка усмішка осяяла все його обличчя, і я помітила, що очі в нього зелені, як пляшкове скло чи як молоді бруньки на дереві. Він запустив руку у волосся, видихнув поволі.

— Дякую вам, Абі!

Ми вийшли з машини та попрямували через мокрий газон до ґанку. Було дуже холодно як на цю

пору року. Відчинила Джен, у чорних спортивних штанах і тісній рожевій футболці. Її лице змарніло, зблідло. Видно було, що вона здивована, але це вмить приховала непроникна, як у всіх лікарів, маска.

— Абі!

Її очі перебігали з мене на Ентоні й назад. Нарешті вона обійняла мене, коротко, однією рукою. Від неї пахнуло дитячою присипкою та чимось гострим, ніби цигарковим перегаром.

— Заходьте, чого стояти під дощем? — запросила вона, намагаючись удати гостинність, та я розуміла, що мені не раді.

Адже я принесла із собою горе.

Злість обпекла мені нутро кислотою, випалила весь страх. Сміливість, аж до зухвалості, заступила його. Уперше в житті мені було байдуже, що подумає якась Джен Стоукс.

— Доброго вечора, місис Стоукс, — привітався Ентоні. — Я Ентоні Браянт, працюю в поліційному відділку міста Сіетл. Ми хотіли б поставити кілька запитань вашим дітям.

Джен сполотніла.

— У поліційному відділку?.. — Брови її насупились.

— Так, ми розслідуємо справу Олівії.

— Олівії?..

— Ми маємо дещо уточнити, — пояснив Ентоні.

Тут озвалась Медісон:

— Мамо? Хто там?

Джен тяжко видихнула.

— Дерека немає вдома, а Медісон саме дивиться телевізор. — Тут вона так глянула на мене, що

я зрозуміла: кінець нашому приятелюванню. — Абі, я розумію, що тобі важко, але, прошу, не треба втягувати в це моїх дітей. Бракувало тільки, щоб і вони страждали.

Я відсахнулась, вражена до болю. Я не говорила з Медісон чи Дереком уже...

Тут плин думок ураз спинився.

Дерек.

Може, таємничий «Д.» у телефоні Олівії — це і є Дерек?

Не встигла я відповісти, як Джен, круто повернувшись на п'ятках, повела нас через вітальню в невеличку кімнату. Медісон дивилася повтор «Гри престолів», розвалившись на дивані. Очі дівчини були червоні, ніби вона кілька тижнів безупинно плакала. Темне волосся сплуталось у пташине гніздо. Вона підвела на мене сповнений відчаю погляд, закусила без того обгризену губу.

Ентоні присів на дивані поряд з нею. Я стала біля телевізора й спостерігала за ними, спершись на стіну.

— Привіт, Медісон, — почав він розмову. — Я хотів би поговорити про Олівію.

— Добре.

Медісон позирнула на матір, але взяла пульт і вимкнула телевізор.

— Скажи, може, поведінка Олівії напередодні падіння була не така, як завжди? У тебе не склалося враження, що вона чимось засмучена?

— Ні, в неї начебто все було гаразд.

— Зрозуміло. Вона тобі не розповідала про фотографії, які їй надсилали?

— Фотографії? Я тільки одну бачила, якусь просто ненормальну, і все.

— Коли це було?

— Не знаю. Десь у червні.

— Вона не казала, хто це може бути?

Медісон похитала головою.

— Ні. Просто це більше скидалося на якийсь жарт. Певно, хтось у школі вирішив повеселитись, та й по всьому. Вона більше про це не згадувала... — здавалось, дівчина не договорила.

— А як щодо Тайлера? Де він був тієї ночі, коли Олівія впала?

— На барбекю.

— Усю ніч?

— Ну так. Тобто прийшов він, може, не о десятій, але він там був.

— Чому ви з Олівією не розмовляли?

Медісон стиснула губи, смикнула задирку на великому пальці. З-під нігтя засочилася кров. Вона піднесла руку до рота, злизала краплю.

— Медісон, це дуже важливо. Якщо ти не скажеш, ми можемо подумати, що ти щось приховуєш.

Її обличчям промайнула якась тінь: жаль чи, може, смуток, проте вона не відповіла. Так і сиділа, учепившись у задирку, і дивилась, як кров обтікає ніготь.

Ентоні примружив очі та вдався до іншої тактики.

— Які в тебе відносини з Олівією?

У неї брови поповзли вгору. Здавалось, це запитання її налякало.

— Про що це ви? Ми подруги. Найліпші подруги.

— Більше ніж подруги?

— Господи! — скрикнула Джен і у два кроки опинилася просто перед Ентоні. Вона скидалася на розлюченого бика. — Моєму терпінню скоро настане кінець.

Медісон затремтіла.

— Ні, — видихнула вона. — Нічого такого у нас не було.

Ентоні не звертав на Джен уваги. Натомість квапливо змінив тему.

— Добре. А як щодо твого брата? Може, він з нею не просто дружив, як гадаєш?

Медісон поглянула на нього з викликом, виставивши підборіддя, та губи її ледь помітно тремтіли. Ентоні нахилився до неї, проговорив у саме обличчя:

— Це ти штовхнула Олівію з моста?

Очі в нього так і палали, голос був грубий, різкий.

— Годі! — проричала Джен. — Ідіть. Негайно!

Ентоні й тепер її не помічав. Він не зводив очей із Медісон. Обличчя дівчини зіщулилось, з очей потекли сльози. Вона й сама не дивилась на матір.

— Ні! — закричала. — Ні, я б *ніколи* так не вчинила. Олівія — моя найліпша подруга, розумієте! Добре! Так, ми посварилися, не розмовляли, але ж не назавжди! Ми б помирилися!

— Припиніть негайно! — рявкнула Джен. — Або я зателефоную своєму адвокатові.

— Мамо, не треба, усе гаразд, — схлипнула Медісон і похитала головою. — Якщо Олівію скинули з моста, я хочу допомогти.

Я вирішила зіграти доброго полісмена.

— Чому ви з Олівією посварилися?

— Тому. — В очах у Медісон стояли блискучі сльози, вони стікали болем. — Тому що вона мені брехала. Не сказала, що зустрічається з Дереком. Вона взагалі всім брехала. Навіть вам. — Дівчина подивилася на мене з відразою та водночас із жалем. — Ви думали, вона хороша дівчинка, ходить собі до школи, потім на тренування, а після тренування додому — робити уроки. От тільки вона вас надурила. Трахалась із моїм братом щодня просто у вас під носом.

— Про що ти говориш? — прошепотіла я.

Медісон зле засміялась.

— Її бісили ваші одвічні обмеження, просто духу бракувало сказати. Вона втомилася бути хорошою дівчинкою. Ви хоч знали, що вона пішла з плавання? І від волонтерства в будинку для літніх відмовилась, навіть не починала! Легше було збрехати. Я й сама була не проти, доки вона не почала брехати мені. Це була вже остання крапля.

— Чи ти знала, що вона вагітна? — поцікавився Ентоні.

— Ні. — Медісон захитала головою, біля лиця застрибали масні пасма. — Присягаюсь, я не знала. Знала тільки, що Дерек їй важливіший за мене, і це мене дратувало. Я думала, вона мене... зрадила. Та я нічого їй не робила, присягаюся! Коли я востаннє її бачила, вона йшла додому.

Тієї самої миті в Ентоні задзвонив телефон. Він квапливо підвівся.

— Перепрошую. Маю відповісти.

Коли він вийшов у коридор, Медісон утупила в мене стомлений погляд.

— Вона тобі не розповідала про Ґевіна? — запитала я.

— Про кого?

Судячи з усього, вона не розуміла, про що йдеться.

— Про свого батька.

— Ні, ви про що?!

Осягнути це було нелегко. Олівія навіть найліпшій подрузі не сказала, що знайшла батька. Може, вона не тільки від мене замкнулась останнім часом?

— Якщо ти щось пригадаєш...

Джен не дала мені договорити. Голос її звучав холодно, так само дивились очі.

— Абі, вона вже сказала тобі все, що знала. Гадаю, тобі краще піти.

— Абі? — покликав Ентоні від дверей. У його погляді читалося напруження. — Готові?

Сівши в машину, він пристебнувся, роздратовано стуливши губи.

— Телефонував начальник поліції з Сієтла, — пояснив тоді. — Просив зайти до нього завтра.

— Навіщо?

Ентоні різкіше, ніж треба, натиснув на педаль газу, повертаючи на дорогу, і машину трохи занесло на гравії. Я кинула погляд у дзеркало. У Стоуксів світилося. На мить на фіранці зависла чорна тінь.

Дерек був удома.

Я не вірила своїм очам. Та голос Ентоні, напнутий, наче струна, висмикнув мене з роздумів:

— До нього дійшов поголос, ніби я видаю себе за офіцера поліції.

— Ґевін, — вихопилося в мене стишено, наче лайка.

— От і я так подумав.

29

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

— Агов?

Я тихенько відчинила двері Стоуксів. Хоча Медісон мала бути на пляжі в компанії Пітера — ми домовилися зустрітися там дещо пізніше, — трохи обережності не завадить. Про всяк випадок.

— Сюди, — покликав Дерек зі своєї кімнати.

Я спустилася сходами. Він зустрів мене просто за рогом. На голові в нього косо сидів ковпачок із паперу. У руках рожевими свічками горів торт. Красиве обличчя так і сяяло дурнуватою посмішкою.

— З днем народження, люба Олівіє, з днем на-роджен-ня те-бе! — проспівав він.

Я аж у долоні заплескала від захвату.

— Ти пам'ятаєш! — Я кинулася йому на шию, і він поспішив прибрати торт на комод, від гріха подалі.

— Стривай-но, треба ж задути свічки! — промовив зі сміхом.

Загадавши бажання (щоб Дерек завжди був зі мною, що ж іще?!), я загасила свічки. Щоправда, з другої спроби, але яка різниця? Усе одно я в це не вірю.

Він нахилився до мене, накрив мої губи своїми.

— Як я міг забути про твій день народження? — пробурмотів нерозбірливо, не зупиняючи поцілунку.

Його губи спустилися нижче, від вуха аж до западинки внизу шиї, і від цього в мене по шкірі забігали мурашки.

— Ось, розгортай!

І він дав мені невеличкий пакунок.

Я зняла рожеву обгортку, зняла кришку з коробочки. Усередині була мініатюрна срібна підвіска у формі сердечка. З обох боків було гравіювання: мої ініціали та його.

— Я помітив, ти ніколи не знімаєш браслета, що тобі його подарувала мама. Подумав, носитимеш із ним.

— Мені дуже подобається!

Я почепила підвіску на браслет і накинулася на Дерека. Він відступив під моїм натиском. Ми рухнули просто на ліжко. Він укрив моє обличчя легкими, найніжнішими поцілунками, огорнув своїм теплим диханням. Я зазирнула йому в очі. Здавалось, це сон. Але я не спала. Я не в змозі була відвести від нього погляду.

З ним я почувалася цілою, наче більше мені нічого не треба.

Він пригорнув мене до грудей, притиснув міцно. Я знала, що Медісон чекає на пляжі, та йти не хотілось.

— Я кохаю тебе, — прошепотіла, схиливши голову, щоб побачити його очі.

Він поцілував мене в носа.

— А я тебе — більше.

Якусь мить ми просто лежали так, і щось промайнуло між нами, чого мені не забути.

Моє майбутнє.

* * *

Торт був забутий несправедливо. Це була чарівна конструкція з кількох поверхів шоколадного бісквіта, укрита ніжно-рожевою глазур'ю та прикрашена букетом із повітряних кульок у пастельних відтінках. Дерек приніс із ванної рулон туалетного паперу, щоб витиратися, і ми з'їли по добрячому шматку просто руками.

— Туалетний папір замість тарілок. Яка розкіш! — пожартувала я.

— Гей! — Він штовхнув мене легенько в плече й сам засміявся. — А що, мені бігти нагору за посудом? Як я можу лишити таку красуню саму! — Він помовчав трохи, облизнув крем із губ. — Ну що, як святкуватимеш?

— Та от іду зараз на пляж, зустрінуся з Пітером і Медісон, а ввечері мама хоче повезти мене в пафосний французький ресторан у Сієтлі.

— Непогано. Це ти сказала, що хочеш спробувати щось нове, так?

— Так, просто я трохи здивована, бо вона завжди боялась Сієтла. Ніби це якесь царство зла.

— То чому ж вона передумала?

Я знизала плечима.

— Гадки не маю. Але ж це ще не все. Вона нарешті дозволила мені здати на права. Я вже домовилась на

наступний тиждень! — Я аж пищала від щастя. — Можна я на твоїй машині повчуся?

— Звісно, тільки не розбий, — піддражнив Дерек.

Я пожбурила в нього подушку.

— Я ж не безрука!

Він засміявся, ухиляючись від удару.

І тут у мене задзвонив телефон.

— Олівіє?

Голос був мужній, справляв сильне враження. Я точно його вже чула, тільки не могла пригадати, де саме.

— Так?

— Це Ґевін Монтґомері.

— А, містер Монтґомері... Добрий день!

Я кинула на Дерека здивований погляд. Він посунувся ближче, і я відняла телефон від вуха, щоб йому було чути.

— Я хотів запросити тебе пообідати з нами сьогодні, будемо Кендалл і я. Хотів перепросити за свій різкий тон. Гадаю, ми могли б познайомитися ближче.

Я напружено думала. У Сіетл ми поїдемо не раніше, ніж мама звільниться з роботи. Доведеться, щоправда, вигадати причину, щоб не піти на пляж, але ж такий шанс просто не можна проґавити.

— Я не проти.

Ми домовилися зустрітись у Лорелвуді, у перекусній «Чорний кіт», на цьому попрощались.

— Ти це чув?! — заверещала я, щойно поклала слухавку. — Він хоче зі мною познайомитись! Може, скаже на цей раз правду!

Дерек кивнув і сунув до рота черговий шматок торта. Він не зводив з мене погляду.

— Що? — Я квапливо витерла губи.
Він похитав головою.
— Нічого.
Очі в нього блищали голодним блиском.
— Ти чув, що я сказала?
— Ага. У нас іще ціла година.
Він притягнув мене до себе, і я усміхнулась.

30

ОЛІВІЯ

ЧЕРВЕНЬ

Дерек поставив свій «мустанг» у самому кінці стоянки.

— Сходити з тобою?

Я повагалась трохи.

— Якщо ти не проти, я б хотіла поговорити з ним наодинці.

Він закусив губу. Було видно, що бореться з собою.

— Добре, — вимовив нарешті. — Покличеш у разі чого. Я буду тут.

Я кивнула, підставила губи для поцілунку. Вибралася з машини та з силою захлопнула двері.

Інтер'єр перекусної був у дусі п'ятдесятих: лінолеум у чорно-білу клітинку, натерті до блиску хромовані крани. По краях розставлені диванчики, а ближче до центру — хромовані столи з високими стільцями. Стіни прикрашали портрети Елвіса, Мерілін Монро, Кларка Ґейбла та інших знаменитостей тієї пори. З колонок лунала «I Get Around» у виконанні «Beach Boys». Я ледве втрималась, щоб не розсміятись.

Відвідувачів було небагато, вони здебільшого поглинали бургери, з яких скрапував соус, і заїдали чималими жменями картоплі фрі.

Ґевін уже чекав, згорбившись над чашкою гарячої кави за столиком у кутку. На ньому був чорний плащ із високим коміром, голову прикрашала низько насунута синя кепка з емблемою «Сієтл Марінерз». Вигляд він мав сміховинний.

Кендалл я не побачила.

У мене звело живіт. Я зупинилась у дверях. Раптом усе стало зрозуміло: Кендалл тут немає, більше того — ставлю всі свої медалі, — вона гадки не має про нашу зустріч.

Я кинула на диванчик сумку та всілась навпроти Ґевіна. Він позирнув на мене. Губи його розтягнулись у страшнуватій, аж надто широкій усмішці. Заговорити не встиг, бо підійшла офіціантка, прищава дівчина з брекетами і чорним масним волоссям, у чорній футболці, на кілька розмірів завеликій, під чорним, не першої свіжості фартухом. У Ґевіна на обличчі проступила відраза, та він швидко відвів погляд.

— Мені тільки колу. — Я усміхнулась до офіціантки, сподіваючись, що вона не помітила, як дивився на неї Ґевін.

За якусь хвилину вона повернулася зі склянкою, повною піни.

— Що ж... — почав був Ґевін.

— Кендалл тут немає, так? — урвала я.

Він позирнув на мене з-понад чашки, ніби віри не йняв, що знайшлася людина з кількома сірими клітинами, так він звик до загальної тупості.

— Так.

— Ви мене обманули.

Ґевін засміявся сухим смішком, як іржуть коні.

— Треба звикати. Брешуть усі. Просто хтось більше, хтось менше.

— Брешуть боягузи та крадії, а я не боягузка і не крадійка. Тож мерщій до справи. Ви мій батько?

Мені набридло бути хорошою дівчинкою. Досі це нічого мені не давало, а тепер я хотіла дізнатися правду, щоб якось жити далі. Мала знати, чому мама мене обманула.

Ґевін закашлявся, поперхнувшись кавою. Постукав себе делікатно по підборіддю.

— Що ж, добре. — Він швидко опанував себе. — Ні, звісно, ні. І якщо вже ми вирішили обійтися без церемоній, скажу тобі ось що. Тримайся якнайдалі від моєї доньки. У неї зараз непростий період, їй треба одужати. Це дуже вразливий стан, і я не хочу, щоб ти її засмучувала.

Він подивився на мене уважно, схиливши голову.

— Кендалл — дуже непроста дівчина. Минулого року в неї був зрив, хотіла проковтнути за раз повний флакон оксикодону[1]. Нам довелося помістити її в лікарню заради її ж безпеки. Я правильно розумію, що вона тобі про це не розповідала?

Я відчайдушно намагалася не виказати своїх емоцій. Чи він каже правду? Уявити язикату, упевнену в собі Кендалл у психіатричній лікарні було нелегко, і все ж таки в ній була якась... неврівноваженість. За

---

[1] Лікарський засіб, що належить до групи опіоїдних анальгетиків.

такими людьми тільки дивись, щоб не встромили тобі ножа в спину.

— Але так воно і є, — повів далі Ґевін. — Потім було лікування наркотичної залежності, кілька місяців терапії. Тож драми їй не на користь. Я боюсь, як би це все не загнало її знову в лікарню.

Він витягнув з кишені плаща ручку й чекову книжку, почав писати, а тим часом пояснював:

— Кендалл поставила собі за мету мене знищити. — Він похитав головою. — Може, їй бракує уваги, а може, навпаки, трохи суворості — не знаю. Та хай там як, а ми з дружиною маємо про неї подбати.

Він посунув до мене чек, та я навіть не подивилась.

— Ви що, хочете мені *заплатити*, щоб я не спілкувалася з Кендалл?

У це важко було повірити.

— Так, якщо завгодно. Це піде їй на користь. І тобі також.

Я шумно видихнула, поправила розтріпаний вузол на голові та, схрестивши руки на грудях, поглянула на Ґевіна так, ніби оцінювала.

— Тобто фактично ви платите мені за те, щоб я зникла з вашого поля зору й ніхто ніколи не дізнався, що я, можливо, ваша донька.

Замість відповіді Ґевін підсунув чек іще ближче. Я подивилась. Від кількості нулів аж слина застрягла в горлі. На коледж вистачить з головою. Мама зможе не перейматися моїм майбутнім, в усьому собі відмовляючи.

— Ну ж бо, бери, — умовляв він. — Я знаю, твоє рішення буде правильне. По тобі видно, що маєш голову на плечах.

Я зиркнула на нього сердито. Голова-то в мене є, але навряд чи я завдячую цим йому.

І тут я збагнула. Хай там що в них з мамою сталося, певно, Ґевін дуже погано вчинив з нею. От вона й не казала правди: боялась мені нашкодити.

Не звертаючи на чек жодної уваги, я відкинулась на диванчик. Вишнево-червоний вініл холодив шию.

— Ти й з мамою так учинив, коли вона завагітніла, так? Дав їй грошей, щоб вона «розібралася»?

— Ти сама не знаєш, що кажеш. Забирай чек, і облишимо це.

— Та пішов ти, — виплюнула я, раптом кинувшись до нього.

Незвичні слова здавались отруйними, шипіли на язику, наче один із тих засобів, що їх тримають під мийкою.

Ґевін був неабияк здивований, але знаку майже не подав.

— Пам'ятаєш, минулого разу ти пив колу з бляшанки? Так от, ту бляшанку я забрала із собою, і ти знаєш, де вона тепер? — Побачивши, що він не розуміє, до чого я веду, випалила: — У лабораторії, ось де, разом із мазком з мого рота. Тож можеш сказати правду. А інакше, коли я отримаю результати аналізу ДНК, де значитиметься, що ти мій батько, — а інакше й бути не може, — я надішлю їх прямісінько до KOMO-TV. Що тоді лишиться від твоєї дорогоцінної репутації? Тим більше, що цього року вибори!

Губи в нього стиснулися в нитку.

— Чи, може, ти через дружину непокоїшся? — знущалася я, сама не знаючи, хто ця дівчина й звідки

вона взялася: так, це було на мене не схоже. — Бо Кендалл думає, що річ у цьому. Каже, ти боїшся, що вона залишить тебе без грошей. Хоча яка різниця? Вона все одно дізнається. Тому годі брехати. Кажи як є.

Очі в Ґевіна стали вузькі, ніздрі роздулися. Єлейна усмішка зникла, і я зрозуміла, що це не що інше, як маска, за якою ховається справжній Ґевін Монтґомері, далеко не такий харизматичний і впливовий, як йому хотілось би думати.

— Добре. Хочеш знати правду? — Кутики губ поповзли вгору. — Так, ти моя донька. Тільки це ні на що не впливає.

Несподівано розчарована, я відкинулась на сидіння. Краще б він не зізнавався. Любити батька, якого сама собі вигадала, неважко. Чоловіка ж, який сидів переді мною, не було за що любити.

— Послухай, — говорив він, ніби не перетворив одним словом усі мої дитячі мрії та сподівання на купу радіоактивних відходів. — У мене й справді був роман з твоєю мамою, незадовго до весілля. Я не хотів, щоб моя наречена про це дізналась. От і дав твоїй матері грошей, щоб вона зробила аборт.

Я тупо дивилася на нього. Усередині було порожньо. Я шукала тата, хотіла заповнити діру в серці, а знайшла оце. Він ураз зруйнував той батьківський образ, що я його плекала з дитинства: героя, який мене полюбить. Ця людина була надто далека від ідеалу.

— А потім? — запитала я. — Що ти робив?

Він знизав плечима.

— Нічого. Вона сказала, що все владнала. Сказала, що зробила аборт, і я повернувся в Сіетл. Відтоді

про неї нічого не чув, аж доки не побачив тебе у своєму домі.

Тепер шматочки мозаїки склалися в цілісну картину. Напевно, мама пообіцяла йому зробити аборт, а потім, на моє щастя, передумала.

Він її недооцінив. Її взагалі часто недооцінювали. Та мама сильна, сильніша, ніж здається на перший погляд.

Вона *непересічна*. Адже пересічній людині було б не під силу виростити мене самотужки. А ще вона завжди давала мені все, чого сама була позбавлена. Просто тому, що любить мене. Жодного дня я не сумнівалась, що вона пишається мною і що я можу порядкувати своїм життям так, як захочу.

— Ти надіслав їй листівку з проханням *вибачити*. Навіщо?

— Після того як вона, як я думав, зробила аборт, я замовив їй квіти. Я ж знав, що вона цього не хоче, та, якби ця дитина народилась, це було б занадто ризиковано. Усе могло б піти прахом. Моя кар'єра, майбутнє, стосунки з нареченою. Мені було неприємно це робити, але... — Він знизав плечима, ніби запитуючи: «А який у мене був вибір?»

Як же треба себе любити, щоб думати, що ці п'ять літер, «вибач», можуть спокутувати його провину! Мене охопила відраза.

— Мене від тебе нудить.

Я навіть відтворила такий звук горлом, ніби й справді блюватиму.

— Послухай, я перепросив тоді й перепрошую знову. Я не можу бути тобі батьком. Я пропоную тобі велику суму, Олівіє. Бери гроші та йди!

Ґевін знову підсунув до мене чек. На його лиці знову заклякла фірмова усмішка, яка, певно, здавалась йому чарівною. Він говорив солодким, несправжнім голосом, таким само несправжнім, як його засмага. Я не зводила з нього очей. Він був мені гидкий.

— Що ти таке їй сказав, що вона тобі збрехала, наче зробила аборт? Вона б тебе просто так не обманювала! Сказав, що забереш гроші? Що щось *їй* заподієш? Чи *мені*?! — з того, як блиснули його очі, я одразу зрозуміла, що влучила в ціль. — Моя правда, так?! — Я похитала головою, не в змозі це осягнути. — Ти сказав, що вб'єш мене, *свою* ненароджену дитину, якщо про мене дізнається твоя наречена. Тому мама й запевнила тебе, що зробила аборт, а потім усе життя переховувалась, адже боялась, що ти щось утнеш. Вона, до речі, ніколи мені про тебе не розповідала. Сказала, що тато розбився в автокатастрофі, коли вона була вагітна. Я в це вірила, аж доки не зустріла Кендалл. Мама хотіла мене захистити від *тебе*, щоб ти не завдав мені шкоди!

Я зневажливо відштовхнула чек, відчуваючи в горлі гіркий присмак металу: то в мені збурювалася ненависть.

— Мені не потрібні твої гроші.

Зусиллям волі я придушила емоції. Мені раптом захотілось розповісти про все мамі. Розказати, яких я наробила дурниць і як, шукаючи правди, знайшла це непорозуміння, що його навіть людиною назвати не можна. Дарма я взагалі від неї крилася.

— Ти й мізинця маминого не вартий.

Я вискочила з-за столу, кинула на нього гнівний погляд.

Він раптом ніби поменшав, став дуже звичайний. Здавалось, не вірить своїм очам. Цікаво, чи багато людей наважилися піти проти нього?

— Не хвилюйся: ні твоя дружина, ні преса ні про що не дізнаються. Бракувало тільки, щоб усім стало відомо, що ми родичі. Бідна Кендалл, це ж треба, мати такого батька. Не дивно, що в неї не все добре з головою. Ти чудовисько!

Зробивши цей контрольний постріл, я схопила свою сумку та швидким кроком вийшла з перекусної.

* * *

Говорити про це з Дереком я не стала. Хотіла спочатку дати лад своїм думкам. Я сердилась, так, але, крім цього, мені було дуже, дуже сумно. Тепер у мене вже не буде батька, принаймні такого, як я хотіла. Сьогодні я втратила щось дороге, нехай це була тільки мрія.

На щастя, Дерек мене зрозумів і не став розпитувати, а просто відвіз додому. Я пообіцяла, що зателефоную пізніше.

Не встигла я поринути в роздуми, як прийшла мама, і ми поквапились, щоб не спізнитись, бо замовили столик заздалегідь.

«Marché Marché» був відомий на весь Сіетл своєю французькою кухнею. Мама не стала зупинятися біля самого ресторану, щоб не платити за послуги паркувальника. Натомість поставила машину через дорогу. Зупинившись, попросила мене не виходити й сама відчинила двері.

— Мадемуазель...

Вона піднесла уявного капелюха, поклонилася мало не до землі. Я засміялась і відповіла жартівливим кніксеном:

— Дякую вам!

Ми перетнули дорогу та вирушили високими сходами, що вели до входу. Ресторан розмістився в прекрасному кам'яному будинку в ближньому передмісті Сієтла. Звідси розгортався краєвид на затоку Паджет-Саунд, а вдалині виблискували, наче перли, вогні острова Бейнбридж.

— Мамо, тут так добре! — прошепотіла я.

— Мені подобається, що в них назва з двох однакових слів. Просто як у тій пісні: «Нью-Йорк, Нью-Йорк!»

Двері відчинили двоє чоловіків у формі з кумедними чорними беретами на головах. Усередині нас зустріла адміністраторка, мініатюрна жінка з копицею білявого волосся, укладеного на потилиці в елегантний шиньйон. Мама повідомила їй наше прізвище, а я тим часом роздивлялася інтер'єр.

Праворуч був коридор, у кінці якого, судячи з усього, розташувалася приватна зала. Туди показувала стрілочка, підписана: «Збір коштів для ComCore Tech».

Кинувши погляд ліворуч, я мало не скрикнула. Обстановка головної зали вражала розкішшю. Під високою, прикрашеною вигадливими кесонами стелею виблискувала мозаїчна плитка. Стіни скрізь розписані фресками в стилі епохи Відродження. Велетенські кришталеві люстри сіяли м'яке світло на відполіровані до блиску столи з червоного дерева,

укриті кремовими скатертинами. Я почувалася ніби на художній виставці, присвяченій дев'ятнадцятому сторіччю.

Адміністраторка провела нас за тихий столик у кутку головної зали. За кілька кроків стояв камін зі світлого каменю, у якому весело потріскував вогонь.

— Як же тут круто! — видихнула я, щойно ми сіли.

— Так, інтер'єр вражає, — роззираючись, підтвердила мама.

— Знаєш, я не думала, що ми все-таки поїдемо в Сіетл, — зізналась я.

— Ти ж сказала, що хочеш відсвяткувати день народження в якомусь новому місці.

— Так, але ти завжди... Ніби боялася Сіетла.

— Справді?

Вона видавалася спантеличеною.

— Так.

Я закусила губу, злякавшись, що завдала їй болю.

Вона піднесла руку до шиї, потім до рота.

— Вибач мені, будь ласка.

— За що?

— За все. — Мокрі очі її блищали, підборіддя дрібно тремтіло. — За все, у чому я помилилась. Уся суть материнства в тому, щоб насмілитись випустити поводдя, та це нелегко. Я нібито інстинктивно прагну завжди мати тебе в полі зору. Та я знаю, що мушу виростити тебе впевненою в собі, самостійною людиною. Іноді здається, що тримати баланс просто неможливо. Мені це не дуже вдається.

— Мамо, не кажи так! — Я потягнулася через столик, схопила її за руку.

Не знаю, що засмутило мене більше: почуте чи самий прояв емоцій. Я й не чекала колись побачити мамині сльози. Вона взагалі була не надто емоційна людина. Тому я й не казала їй про Дерека і Тайлера, як у нас усе заплуталось. Думала, вона не зрозуміє.

— Просто, коли в тебе є дитина... — Вона глитнула, втупила погляд у наші сплетені руки. — Хочеться все зробити як треба.

Ці слова ніби обвились мені навколо серця, стиснули так, що годі було вдихнути.

— Ти чудово даєш собі раду. Чесно. Ти все робиш як належить.

Я спробувала усміхнутись, та горло стиснуло. Щокою покотилася сльоза. Мама змахнула її великим пальцем. Відтак глибоко вдихнула й сказала:

— Окей, маю щось хороше.

Я шмигнула носом:

— Тоді продовжуй.

— Стук-стук.

— Хто там?

— Брітні Спірс.

— Яка Брітні Спірс?

— Упс! Знов сюрприз![1]

Я так і пирснула. На нас заозирались.

— Цс-с-с, — прохихотіла мама, міцніше стискаючи мою руку. — Моя дівчинка. Навіть не віриться, що ти тепер майже студентка. Скоро в університет, поїдеш від мене... Подумати тільки!

---

[1] В оригіналі тут алюзія на пісню Брітні Спірс «Oops! I Did It Again» — «Упс! Я зробила це знову».

— Я ж недалеко. Ти впораєшся, еге ж?

— Так, звісно. Просто дуже за тобою сумуватиму.

— Може, почнеш зустрічатись із кимось.

Вона засміялась.

— Та ну, це вже навряд!

— Чому? Ти могла б собі когось знайти. Ти ще молода. Гарна. Навіть Тайлер каже.

— Це типу «симпатична мілфа»[1]? — пожартувала вона.

— Фу, мам! Де ти таких слів набралась?

— А що, я й по-вашому вмію!

— Господи, який жах, — простогнала я крізь сміх. — Ну, хоч удома буде чисто. Тобі сподобається. Ніхто не розкидатиме брудних кросівок, не лишатиме на столі кришечок з-під молока. Просто рай для педанта!

Вона засміялась, і той клубок, що стояв у мене в горлі, трохи послабнув. Вона впорається.

— Ти цілком заслуговуєш на те, щоб бути щасливою.

— Дякую, люба! — вона торкнулась пальцями моєї долоні. — Ти також.

Може, тут відіграли роль Ґевін і правда, яку я дізналась, та я раптом сповнилась вдячності. Тепер, знаючи, як усе було, я цінувала маму ще більше. Говорити про цього придурка зовсім не хотілось: ще не вистачало зіпсувати такий вечір!

Ми балакали до пізньої години. Освітлення поволі змінило відтінок, і ресторан поринув у лілувату напівтемряву.

---

[1] Це слово вживається на позначення привабливих жінок зрілого віку, переважно в контексті порнографії.

Снували туди й назад офіціанти, запалювали свічки в кришталевих свічниках, розносили відерця з льодом, що в них охолоджувалось шампанське, розважали гостей невимушеною бесідою.

— Прошу! Одне крем-брюле з м'якоттю маракуї та дві ложечки, — оголосив чоловік, який нас обслуговував, і поставив у центрі стола аж надто апетитний десерт.

— Вау! — не втрималась я. — Дивись, мам, тут квіточка!

Я взяла екзотичний, пурпурного кольору пуп'янок, хотіла показати, та її погляд застиг. Здавалось, вона дивиться на двері. Обличчя її побіліло, наче знекровилося.

— Мамо? — Я озирнулася через плече. — З тобою все гаразд?

Я не одразу зрозуміла, що привернуло її увагу.

Ґевін.

Він був у супроводі високої гарної білявки в яскраво-червоному діловому костюмі, вочевидь пошитому на замовлення, з вузькою спідницею до коліна. Мала білосніжні зуби, молочну шкіру й мигдалеподібні очі над прямим, як у грекині, носом. Така могла б керувати корпорацією, виступати в тріатлоні, завойовувати держави. Не могло бути жодного сумніву: це його дружина.

Жінка усміхнулась, сказала щось Ґевінові на вухо, узяла під лікоть, і адміністраторка провела їх у приватну залу в дальньому кінці ресторану, що на неї показувала стрілочка.

У мене звело живіт. Яка була ймовірність того, що ми тут зустрінемось?! Сміховинна! Це просто абсурд.

Може, він навмисне прийшов сюди, знаючи, де я буду? Але навіщо? Ні, навряд. Сіетл — місто невелике, мабуть, у нього запланована зустріч із людиною, яка відповідає за збір коштів, та й по всьому. Просто збіг.

Може, цього мама й боялася весь цей час? Може, не Сіетл її лякав, а ймовірна зустріч із Ґевіном? Адже він тут на своїй території.

Вона знала, що обман може оприявнитися, і ніколи б не наважилась сюди поїхати, якби я не скиглила, наче мала дитина, що не хочу проводити день народження в Портедж-Пойнті.

Мене охопило почуття провини, думки крутилися в голові, як білизна в пральній машинці.

— Знаєш, я хочу порвати з Тайлером, — ляпнула я, намагаючись відвернути її увагу. — Просто, розумієш, що буде, коли закінчиться школа? Навіть не факт, що ми потрапимо до одного коледжу. До того ж він просто-такй здурів через батьків. Так злиться на них — страшно дивитися.

Це, судячи з усього, подіяло, бо мама поглянула мені в очі своїм найсуворішим поглядом.

— Стривай. — Вона похитала головою. — Він тебе лякає? Чим?

— Ну, не те щоб лякає, — виправилась я. — Просто мені вже не так цікаво з ним, як раніше, він став якийсь скутий.

Умовляти не довелось, мама вмить осідлала улюбленого коника. Почалася довга розмова про плюси й мінуси Тайлера — здебільшого мінуси — і те, як важливо вчасно подбати про своє майбутнє та не обмежуватися бажанням догодити хлопцеві.

Я все це чула не раз, але слухала, наче вперше. Здавалось, вона й думати забула про Ґевіна, та мені він не йшов з голови.

Раптом я усвідомила, що просто не можу розповісти їй про це. Вона завжди мене підтримувала, навіть коли справи були справді кепські. Кричала з трибун на змаганнях із плавання, прала мої шкарпетки, перевіряла, чи я зробила домашнє завдання, відмовляла собі в усьому, аби тільки я могла здобути гарну освіту. Завжди сама возила мене до друзів, щоб зі мною нічого не сталося дорогою, і ніколи, ніколи не засуджувала мене.

І за цю любов і безмежну відданість я відплатила тим, що взялася шукати батька. Ні, цього я їй сказати не можу. Вона подумає, що її мені мало. Настала й моя черга про неї подбати.

Я подивилась на її обличчя. Ці риси були мені знайомі, наче свої власні. *Вона* була моєю сім'єю.

Сім'я — це ніби дитяча мозаїка, купка деталей з виступами в потрібних місцях, які доповнюють тебе, і ти стаєш цілим. Батько мені для цього не потрібен.

Тепер, коли я це зрозуміла, мені не лишалось нічого, окрім як сховати правду глибоко в серці, туди, звідки її ніхто не дістане. Зрештою, ми самі вирішуємо, чи варто вірити в таку правду.

31

АБІ

ЛИСТОПАД

Шини захрустіли на гравії: ми під'їхали до мого будинку. Відтоді як Ентоні розповів про звинувачення на його адресу в тому, що він удає з себе офіцера поліції, ми не обмінялись ані словом. Кожний поринув у свій власний світ.

— Я до Стоуксів, — повідомила я, щойно машина зупинилась.

— Нащо?

— Джен нас обманула. У Дерека світилося, я маю з ним поговорити.

Ентоні шумно видихнув, потер лоба.

— Маю їхати додому, подивитися, як там мама. І зателефонувати начальнику поліції. Це може почекати до завтра?

Я похитала головою.

— Не знаю, що тепер буде. Ґевін уже до всіх дістався. Маю його зупинити.

— Усе буде добре. Я допоможу.

— Усім не допоможеш, Ентоні.

Я хотіла вже вийти з автівки, та він торкнувся мого ліктя.

— Ви точно не хочете, щоб я поїхав з вами?

Його очі уважно, стривожено дивилися на мене.

— Абсолютно. Вам же треба зателефонувати начальникові. Я впораюсь.

Я вийшла, зачинила дверцята й попрямувала до власної машини. Ентоні й так довелося зі мною повозитись. Упораюся сама.

Ніч поступово огортала землю чорнильними шатами. Дорога була порожня, тільки іноді проїде якась автівка, на мить осявши темне небо променями фар. По боках тягнувся нерівний ряд дерев, і тільки помаранчеві ореоли ліхтарів розривали густу тінь.

На вулиці, де жили Стоукси, я вимкнула переднє світло. Машину поставила віддалік, за кілька будинків. Тихенько зачинила двері та пірнула в темінь, що огортала будівлю.

Знайшла навпомацки засув на воротах — він одразу піддався — і, огинаючи подвір'я, шльопаючи підошвами по мокрій траві, попрямувала до чорного входу.

Легенько постукала.

Відчинив Дерек. Виглядав жахливо. Обличчя біле, тільки під почервонілими очима виступили темні кола. Одяг так і висить на висохлому тілі. Від нього тхнуло кислим, ніби він кілька тижнів не мився.

— Доброї ночі, — промовив він зовсім без емоцій і обернувся.

Я пішла за ним.

Він саме грав у відеогру на величезному телевізорі. Це була одна з тих ігор, де героя показують

від першої особи, ніби його ж очима. У руках персонажа була снайперська гвинтівка. Він сидів на краю скелі, наставивши приціл униз, на купку зомбі, що ричали.

— Дереку, — почала я. — Нам треба поговорити про Олівію.

Відповіді не було. Він не зводив очей з екрана.

— Я знаю, що ти батько дитини.

Насправді це була тільки здогадка, та Дерек натиснув на паузу і якусь мить просто сидів. Голова повисла, ніби заважка для шиї. Ніщо не порушувало тиші, окрім його уривчастого дихання.

— Чого ви хочете? — прохрипів він.

— Це ти штовхнув Олівію?

Дерек ураз обернувся, втупився в мене величезними очима, і я побачила, що в них стоять сльози.

— Що?! Ні! Я *кохаю* її! — Він захитав головою, закліпав очима. — *Кохав*.

— Але ж дитина від тебе, правильно?

Він кивнув.

— Ти знав, що вона вагітна?

Я сіла поруч на крісло, оббите коричневою шкірою, — таке саме, як і в Дерека. Сіла впівоберта, щоб бачити його обличчя.

Він опустив джойстик на консоль, що стояла між двома кріслами.

— Так. Вона мене повідомила тоді, на барбекю. Я не знав, що й казати. Я тоді випив трохи пива, тож, мабуть, у голові помутилось. Це був... шок. Просто ми були обережні, розумієте?..

— А Тайлер знав?

— Я не в курсі. Вона так і не сказала. Вони вже розсталися тоді.

— Вона пішла від нього?

— Начебто так.

Я так і заклякла на місці. Тайлер не казав, що вони розійшлися. Або казав? Я похитала головою. Пам'ять підводила.

— Чому вона нікому не казала, що ви разом?

— По-перше, через Тайлера: не хотіла завдавати йому болю. Та й Медісон... Я все чіплявся до неї. Розумієте, мені дуже не подобалось, що з цього треба робити секрет. А коли вона сказала, що вагітна, я... — Він зронив голову на руки та заплакав беззвучно, тільки видно було, як здіймаються й опускаються судомно плечі. Я дивилась на нього й відчувала, що розчарована. Мені хотілось побачити в ньому вбивцю. Та хіба можна запідозрити людину, зламану горем?

— Ти ж знав, що вона шукає свого батька? Чому не зупинив її?

Він витер очі.

— Це була не моя справа — її. Та й не став би я казати їй, як жити.

Не знаю, чи він натякав на мене, проте ці слова стрілою ввійшли в серце. Біль проштрикнув мене, я затремтіла всім тілом.

Помовчавши хвилину, спитала:

— Чому ти нічого не розповів поліції?

— Я дав свідчення.

— Але не сказав, що це твоя дитина!

— Це нічого не змінило б! — На тлі яскравих кольорів екрана лице в нього було майже сіре. — І я дивився

«CSI»[1]. Я ж не тупий. Вони б подумали, що це я на неї напав, а це не так.

Я не зводила очей з телевізора, де так і завмер гвинтівочний приціл.

— Як вона взагалі дізналася про Ґевіна? — спиталась нарешті.

— Познайомилась із цією дівчиною на виїзді, Кендалл. Вони схожі як дві краплі води, тільки Кендалл несповна розуму. Просто ку-ку. Так от, вона запросила Олівію до себе, сказала, що Ґевін хоче з нею познайомитись. От тільки виявилось, що вона сама все влаштувала. Може, хотіла підставити Ґевіна. Я ж кажу, несповна розуму. Постійно інтригувала, ховалася від усіх. Ми тоді приїхали, а в них журналісти! Це якось дивно.

Я згадала про напруження, яке відчула між Кендалл і Ґевіном. Що й казати, стосунки з батьком у дівчини не склалися.

— А за тиждень Ґевін сам зателефонував Олівії, запропонував пообідати. Я відвіз її в Лорелвуд — вони мали зустрітися там у перекусній — і лишився чекати в машині. А тоді побачив Кендалл. Вона тихенько підійшла до вікна й дивилась собі, як вони розмовляють. Потім повернулася в машину і так і сиділа там, дивилась на ту перекусну. Кілька хвилин посиділа й поїхала.

— Отже, вона приїхала слідом за Ґевіном?

Дерек кивнув.

— Ти сказав Олівії?

---

[1] Детективний серіал.

— Так. Пізніше.

— І як вона відреагувала?

— Розповіла, що Кендалл якийсь час лежала в лікарні, бо хотіла накласти на себе руки. А ще лікувалася від наркозалежності. Кажу ж, ку-ку.

— Поліції ти про це казав?

— Звісно. — Здавалось, його дратує, що я про таке питаю. — Сказав, щоб поговорили з Кендалл. Подумав, може, це *вона* штовхнула Олівію, розумієте? Чолов'яга, який мене допитував, сказав, що мені зателефонують, але ніхто так і не подзвонив.

Ця думка розплавленою ртуттю затікала мені у свідомість. Може, це Кендалл надіслала ті фотографії? Тинейджерка з нестабільною психікою приревнувала батька до іншої доньки. Ті написи виведені наче дитячою рукою, та й слова скрізь ті самі: «помри», «убити», «стерво». У цьому є певна логіка, якщо можна так сказати.

Я підвелася, підвівся й Дерек.

— Вона... Вона справді вже не прокинеться?

Голос у нього був стомлений, слабкий. Мене аж зсудомило. Я похитала головою.

— Так. Її мозок уже не працює. — Ці слова сотнею ножів роздирали горло. Я вперше вимовила це вголос. Уперше впустила в душу правду. — Лікарі підтримують у ній життя заради дитини. Тепер усі зусилля зосереджені на цьому.

Дерек схлипнув, і я кинулась до нього, обійняла.

— Вона... буде?..

— З дитиною все добре, — запевнила я. — Це дівчинка. Вона абсолютно здорова й дуже швидко росте.

Він відвернувся від мене, підійшов до крісла та враз осів безвільно, наче купа білизни. Його риси ніби оголилися, лице стало кутасте.

У запалих очах був біль.

— Можна мені її побачити?

— Дереку, це твоя донька. Можеш не питати.

Страшно було розуміти, що і її в мене забирають: знову тяжка втрата. Але ж у дитини має бути батько. Хто-хто, а я це знала.

Я вже взялася за ручку, готова піти, аж раптом погляд упав на комод, і серце пропустило удар. На самому краєчку лежало щось срібне, таке знайоме.

Не одразу я збагнула, на що дивлюся.

Браслет Олівії.

У пам'яті постав той останній день, барбекю в Стоуксів. Пригадалось, як вона поправила підстрижене волосся, блиснувши сріблом на зап'ястку. Детектив Семсон казала, що браслет так і не знайшли. Я тоді подумала, що замочок, певно, якимось чином розкрився під час падіння й прикраса злетіла.

На ватяних ногах я підійшла до комода, узяла браслет. Провела пальцями по слизькій металевій поверхні, перевірила замок. Він був цілий. Отже, хтось зняв його в Олівії з руки. Мене морозом обсипало, шкірою побігли мурашки.

Я обернулась.

— Звідки в тебе ця річ?

Страшна думка звивалась у голові, мов змія. Язик був готовий ужалити.

— Як він опинився в тебе в кімнаті? Ти забрав його в неї?

Очі в Дерека сповнились жахом, стали великі. Він скинув руки вгору.

— Ні! Ні, присягаюся, я не брав! Це мама мені дала. Наступного дня після того, як Олівія впала. Сказала, що він, мабуть, зіскочив у неї з руки ще на барбекю. Попросила кудись покласти.

— Він не міг *зіскочити*! Подивись! Замок не зламаний! — Я струснула браслетом. — А Олівія його *ніколи* не знімала!

На барбекю браслет був у неї на руці, проте в лікарні я його вже не бачила.

Мені раптом згадалася Джен у палаті, її стиснуті кулаки, що вона їх тримала на животі.

Лють ножем урізалася в нутро. Навіть дивно, чому я так розлютилася. Може, то спрацював такий собі захисний механізм. Емоції захоплювали не одразу, а хвилями, закручували мене, ніби ураган, а тоді відпускали. Бо я цього просто не витримала б.

Я кинулася нагору, перестрибуючи через сходинку.

— Джен! — покликала я.

Умить перетнувши кухню з її натертим до блиску паркетом й охайну їдальню, я опинилась у тій самій кімнаті в затильній частині будинку, де бесідувала з Медісон. Джен з книжкою в руці згорнулася клубочком на оббитому бежевою шкірою дивані, а Марк втупився в телевізор, простягнувши ноги.

— Ах ти стерво, змовниця! — закричала я, відчуваючи, як гнів проникає в кожну клітинку, як я ним повнюся, набираю сили, ваги.

Куди й поділась та забита, скромна жіночка, яка тремтіла перед їхніми грошима, перед зарозумілістю

цих людей! Шалена лють спалила її дотла, а попіл розвіяло вітром.

Джен і Марк схопилися на ноги, дивилися спантеличено.

— Абі... — почала була Джен, дивлячись на щось позаду мене.

— Це ти в неї забрала, так? — Кількома величезними кроками подолавши всю відстань, я опинилася просто перед нею. — Це ти? Це *ти* її штовхнула? Тобі нестерпно було думати, що у твого сина інша жінка? Чи, може, ти просто злякалась, що вона зламає йому життя? Вона ж була вагітна! От ти й вирішила її позбутись!

Мене так і трусило від гніву. Ніхто не міг би сказати, на що я зараз здатна, я — тим більше.

Вона сполотніла, зіщулилася, намагаючись уклонитись. Тоді заговорив Марк. Він обійняв дружину, ніби бажаючи захистити.

— Абі, що ти таке кажеш? Джен аж ніяк не винна в тому, що сталося з Олівією.

Я затрусила браслетом у нього перед очима.

— Цей браслет належить Олівії. З того самого дня, коли я його для неї купила, вона його не знімала. От тільки в лікарні його вже не було й ніхто не знав, куди він подівся. А знайшла я його у вас удома! Дерек каже, Джен віддала йому цей браслет після того, як Олівія впала.

Я показала на хлопця, який прийшов за мною і стояв тепер, спершись на одвірок, змучений, блідий. Поряд кліпала заспаними очима розтріпана Медісон.

— Джен?.. — проговорив Марк, дивлячись на дружину.

Вона заплакала, затуливши обличчя руками.

— Пробач мені, Абі, — вимовила крізь сльози. — Браслет зняли, щоб зробити МРТ. Один із лікарів віддав його мені, сказав, щоб повернула тобі. Я знаю, так і треба було вчинити, проте я не змогла.

— Чому?

— Бо за кілька днів до того бачила в кімнаті Дерека підвіску до нього.

Силуючись зрозуміти, про що йдеться, я подивилася на браслет. І справді, на ньому з'явилась невеличка підвіска у формі серця. З кожного боку стояли ініціали: «Д. С.» і «О. Н.».

— Я одразу зрозуміла, що це подарунок від Дерека. Та тоді б про це дізналась поліція. Подумали б на нього. Стали б його звинувачувати. Ти знаєш мого сина. Він не вбивця! От я й віддала йому браслет, попросила покласти кудись, поки все владнається.

— Мамо! — видихнув Дерек.

Медісон заклякла з роззявленим ротом. Марк випустив дружину з обіймів, відступив на крок, ніби вона була нечиста.

Найрізноманітніші почуття переповнювали мене. Шкіру пекло, щоки пашіли, лоскотала між ребрами тривога. Усі ті емоції, що їх я з юності вміла тримати в собі, зринули раптом, наче оголений нерв.

— Ти мені брехала, — прошипіла я. — Зрадила мене.

— Ні! — Вона похитала головою, тільки стрибали кучеряві пасма. — Я... я тебе не зраджувала.

— Гадаєш, не сказати правди — не зрада?

— Я просто хотіла захистити свою дитину!

— А я що, на твою думку, намагаюся зробити?!

Розпалена люттю, я хотіла завдати їй болю. Уявляла, як візьму за шию, стисну пальці... А потім злість раптом зникла так само несподівано, як і накотила, не лишивши по собі нічого, крім смутку й порожнечі, що стиснули серце, неначе чиясь рука. Я дивилась на цих людей, яким іще нещодавно довіряла, і на душі в мене було те саме, що відчуваєш, коли зазирнеш у калюжу й побачиш у ній небо — і не знаєш, що реально, а що ні.

Я хотіла заговорити, але тієї самої миті задзвонив телефон, ніби заплакав у тиші.

— Алло?! — озвалась я, виставивши вільну руку вперед.

— Міс Найт? — Це була докторка Меддокс. — Вам треба їхати в лікарню, просто зараз. Дитина...

32

АБІ

ЛИСТОПАД

Я рухалася на захід від дому Стоуксів, через старе місто, аж доки не опинилася біля моря. Тоді повернула ліворуч і помчала вздовж води. Хвилі бились у каменястий берег, простягали до мене свої зсудомлені долоні.

Біля лікарні я вдарила по гальмах і, припаркувавши машину, поспішила всередину. Дерева, що відділяли будівлю від пляжу, дрижали, згинаючись під натиском чорнильних хвиль. Свистів у гіллі вітер.

Сара вже чекала: це я їй зателефонувала, та вона все одно приїхала раніше. З-за обертача вийшла докторка Меддокс — несподівано, як чаклунка. З-під халата виднілися джинси та білі кросівки. Стетоскоп вона закинула на лікоть, у другій руці тримала якусь табличку. Дивилася спокійно — сама стриманість.

Вона повела нас у двері, і ми опинилися в кімнаті позаду стійки реєстрації, дуже схожій на ту, де я вперше дізналась, що сталося з Олівією. Докторка Меддокс зачинила двері, і цей звук ураз озвався в мені спогадами. Я глибоко вдихнула.

— Скажу одразу: з дитиною все добре.

Вона насупила брови, та очі дивилася по-доброму, ніби хотіли заспокоїти.

Сара видихнула, узяла мене за руку. Сльози полегшення закипали в мене в горлі. Я не стала їх стримувати.

— Що сталося? — спитала в докторки.

— В Олівії різко знизився тиск через те, що матка передавила порожнисту вену. Адже вона лежала на спині. Отже, уся її вага тиснула на цю вену, яка дуже важлива для серця. У якусь мить підведення насиченої киснем крові до плаценти й, відповідно, дитини припинилося. Зазвичай таке трапляється на пізнішому терміні, тому ми не одразу помітили. — Тут вона торкнулась мого ліктя, усміхнулась лагідно. — А тепер тільки й треба, що її посадити або покласти набік — і все буде добре.

Я витерла очі.

— А з дитиною все гаразд?

Власні слова обпекли мене новою порожнечею: я навіть не подумала спитати про Олівію. Останнім часом пріоритети змінились, і в центрі моєї уваги опинилась уже не донька — її дитина. Ураз усвідомивши це, я стулила повіки. Боляче було розуміти, що в глибині душі я вже відпустила Олівію.

— Дитині нічого не загрожує, — запевнила докторка Меддокс. — Якщо хочете, можемо навіть зробити УЗД.

— Так, так, будь ласка, — видихнула я.

Вона повела нас лабіринтом коридорів до приватної палати, що її забезпечив Олівії таємничий

благодійник. Повітря всередині було тепле й вологе. Ми з Сарою зняли пальта й повісили на дверях, а тоді стали мовчки й дивилися, обливаючись потом.

Олівія не рухалась. Я підійшла, торкнулась її волосся. Раптом у пам'яті постав спогад.

Якось мене розбудив її плач. Їй тоді було років шість або сім. Я побігла до неї, обійняла міцно та гладила шовковисті пасма.

Тіло її поволі розслабилось, ридання змінилися схлипуванням. Виявилось, що їй наснилося, ніби вона померла. Її поховали під Ейфелевою вежею, і було видно, як нагорі ходять люди, бігають у своїх справах, наче знати не знають, що вона лежить у них під ногами.

— Це було так страшно, — розповідала Олівія. — Бо я померла, а всі ходили собі далі, ніби їм байдуже, що мене більше немає. — Вона поклала голову мені на плече. — Не лишай мене, матусю.

— Люба...

Я притягнула її до себе, серцем до серця, та вдихала полуничний запах її шкіри.

Мені тоді чомусь пригадалися материні слова, відлуння давно забутої обіцянки: «Літом і зимою — я завжди з тобою».

Ці спогади були такі реальні, що, тільки розплющивши очі, я з болем усвідомила, де перебуваю. Як би мені хотілося повернутися в ту мить, сказати Олівії, що боятись не треба, що її не забудуть. Хай би що сталося, вона завжди буде поряд. Я чутиму її в садочку, що розквітне навесні. Бачитиму в морозному повітрі, коли з рота йтиме пара. Чутиму її запах, вдихаючи ніжний дитячий аромат її доньки.

Мені не байдуже і ніколи *не буде* байдуже.

Докторка Меддокс підсунула до ліжка громіздкий апарат. Узголів'я підняли так, що Олівія напівсиділа. Під простирадлом проступав уже круглий живіт. За кілька секунд було чути знайоме «стук-стук»: то билося дитяче серце. Поволі на екрані з'явилась маленька фігурка, і мене захлеснула чиста любов. Я знала: це подарунок мені від Олівії.

— Погляньте! — промовила докторка Меддокс, показуючи на екран. — Ми вже перевертаємось.

І справді, дитина крутилась на місці. Тієї ж миті в лікарки спрацював пейджер.

— Вибачте, я скоро.

Вона квапливо вийшла з палати.

Якусь хвилину я дивилась їй навздогін, потім обернулася до Сари.

— Дитина від Дерека, сина Джен. Я нещодавно з ним говорила.

Здавалося, вона не йме віри.

— Ти що, жартуєш?!

— Навіть не збиралася. — Я занурила руки у волосся. У мене вирвався стогін, тихий рик, повний болю та смутку. — Що далі, не знаю. Може, він захоче ростити дитину, а може, залишить мені. Чесно кажучи, я боюся знов опинитися з немовлям на руках. Пам'ятаєш, коли Олівія?..

Емоції знову захлеснули мене, а з ними — спогади про перші, найскладніші місяці. За кілька тижнів материнства, повних безсонних ночей, коли дитина страждала на кольки, я сама собі стала чужа. Я любила доньку всією душею, і все ж таки це було важко.

Якось я запізнювалась до Сари. Мала лишити їй Олівію, а сама — їхати в коледж. Нарешті опинившись на місці, я мерщій кинулася до дитини, хотіла розстібнути паски на кріслі. У ніс ударив бридкий запах. Коли я потягнула малу до себе, щось хлюпнуло.

Я забула вдягнути Олівії підгузок. Лайно було скрізь: на гладеньких ніжках, на подолі рожевої суконьки, на спині, стікало з сидіння просто на підлогу.

Уперше в житті — і востаннє — я пошкодувала, що не послухала Ґевіна. Що дала народитися власній доньці.

Як можна про таке думати? Мати з мене ніяка, мені взагалі нічого не вдається. Не треба було стрибати вище від голови.

Ще під час вагітності я пообіцяла собі, що ніколи не кину Олівію напризволяще, стану їй такою мамою, про яку завжди мріяла. Буду носити її на руках, лоскотати їй шийку своїми віями. Ми з нею будемо тертися носами. Я казатиму, що її ДНК у мене в крові, що ми одне ціле і в нас навіть серце одне на двох.

Та коли вона народилась, я опинилася сам на сам із цим крихітним тільцем, і мені здавалося, що в моїх руках цілий світ — так це було невимовно важко. А тому того дня я просто сунула перемазану, зарюмсану дитину Сарі в руки, сіла в машину й поїхала.

Цієї ганебної таємниці Олівія ніколи не мала дізнатися. Адже не тільки батько покинув її — мати виявилася не краща.

От тільки з нього нема чого взяти, а я могла б і подумати двічі.

Я подивилась на Сару й одразу зрозуміла: вона теж це згадала.

— Скількох помилок я припустилася. Певно, не менше за маму.

— Абі, — м'яко промовила сестра. — Ти повернулась. Це найголовніше. Ти не покинула Олівії, тобі просто треба було відпочити. І це пішло тобі на користь. Для тебе все або чорне, або біле, але ж світ не такий. Може, ідеальною мамою ти й не стала, але *чудовою* — безсумнівно. Ти ж не стала її менше любити.

Я раптом підвелася, схопила з шухляди, що стояла поряд із ліжком, флакончик лосьйону. Узяла руку Олівії у свою, стала розтирати холодну, суху шкіру, не зводячи очей з монітора. Я вже встигла закохатися в цю дитину, а вона ж може померти. Так само, як помре Олівія, коли її відключать від апаратів. Як померла мама. Або Дерек її забере. Любов — це ризик. Що більше любиш, то більше втрачаєш.

І все-таки я любила це крихітне створіння тією шаленою любов'ю, що проростає в глибині душі та міняє людину зсередини. Любов'ю, що вчить нас казати «так». Такою любов'ю, що хочеться загадати бажання, коли падає зірка, бо знаєш: воно обов'язково здійсниться.

33

ОЛІВІЯ

СЕРПЕНЬ

За тиждень до школи Медісон нарешті знайшла час і на мене. З одного боку, я сердилась, що опинилася для неї на останньому місці, з другого — була вдячна, бо мала нагоду побути з Дереком.

Зрештою, це я останньої миті відмовилася йти з ними на пляж у свій день народження, тож ображатися нема чого.

Прокинулась я пізно, з важкою головою. Позаяк на сніданок часу не лишилось, закинула в пляжну сумку банан. Написала мамі коротеньке повідомлення, щоб вона знала, де я буду.

Дорогою до «Джави» я обливалась потом, час від часу витирала лоба. Стояла така спека, що повітря аж розпирало легені.

У кафе було повно галасливої молоді, усі щебетали про щось. Я поглянула на величезну дошку, що на ній крейдою було виведено меню дня, подивилась на ящики з фруктами.

Ми з Медісон одночасно побачили одна одну. Вона підстрибнула, замахала руками. Сховала айфон

у величезну чорну пляжну сумку й побігла до мене, згребла в обійми.

— Лів! Як же я рада тебе бачити! Років сто не гуляли! Уже й літо минуло, а все якось не виходило. Скажи?

Я обійняла її у відповідь. На ній були білі босоніжки на платформі, білі вкорочені легінси та мішкувата футболка з емблемою «Van Halen»[1], яка постійно зісковзувала з плеча, показуючи краєчок чорно-білого купальника. Волосся втримувала на лобі широка чорна стрічка. Вона мала дуже дорослий вигляд. Я у своїх затісних шортах «Адідас», рожевій безрукавці та пласких сандаліях почувалась на її тлі дитиною.

— Це точно. Просто жах! Оце в тебе насичене літо вийшло. Уже не дочекаєшся прем'єри? Якихось кілька тижнів лишилось.

Медісон по-театральному закотила очі.

— Господи, я так хвилююся!

— Усе буде добре. Тобі завжди все вдається.

Я добре знала свою роль.

Вона знизала плечима, трохи заспокоєна, і ми попрямували до каси.

За прилавком стояли на шафах ящики, повні розкішних, на будь-який смак фруктів. У мене потекла слина, але я згадала про банан у сумці. Що мені точно не завадить, то це кава.

— Вау, ківі! — заверещала Медісон, показуючи пальцем. — Обожнюю! Мені, будь ласка, смузі «полуниця-ківі».

---

[1] Американський рок-гурт.

— Мені холодний лате, — замовила я.

— Лате? — Голос у Медісон миттю став хитрувати. — Ти ж не п'єш кави.

Я грайливо перекинула хвостик через плече.

— Ой, я тепер така доросла!

Вона захихотіла. Ми взяли напої та попрямували до набережної. Попри ранню годину, на піску не було де голці впасти. В останній тиждень літа від відпочивальників не було порятунку. Усі хотіли насолодитися пляжем, доки не почалися заняття та не стало холодно.

Зараз, утім, про похолодання годі було думати. Стояла страшенна спека. Я посмикала просякнуту потом майку, намагаючись впустити трохи повітря.

Побачивши вдалині два незайнятих шезлонги, ми кинулися навскоси. Нам кортіло звільнитися від рушників і сумок. У ніс ударив дражливо-солодкий запах лосьйону для засмаги, до якого домішувався пряний, солонуватий морський аромат.

Жар пробився поволі мені крізь волосся, і краплі поту ліниво покотилися шкірою, запекли на потилиці.

— Така спе-е-ека, — нарозтяг сказала я.

Медісон подивилась на мене якось дивно.

— Та не так уже й спекотно.

Я відпила трохи лате. Кава була гірка й така міцна, що я скривилася. Треба було додати цукру.

— Ну що?

Медісон розгладила рушник, сіла й узялася мастити олією руки. Вона могла годинами маринуватися на сонці, доводячи шкіру до ідеального кольору —

золотавого, наче іриска. Я тим часом натерлась лосьйоном, бо знала, що вмить дістану опіки, якщо не подбаю про захист.

— Краще зніми браслет, — порадила Медісон. — А то буде смужка.

Я вагалась. Знала, що їй той браслет не подобається, бо надто дитячий на вигляд.

— Та ні, хай буде смужка, нічого страшного.

Вона знизала плечима.

— Ну, то як *у тебе* справи? Усе гаразд?

— Цілком, — усміхнулась я.

Та Медісон не відвела погляду, ніби хотіла ще щось почути.

— Справді?

— Ага.

Якусь мить вона роздивлялась мене, потім узялась мастити собі ноги. Від флакончика з олією пахло кокосом і сонцем. Я почистила банан, відкусила шматочок. Мовчання між нами розросталось. Уперше в житті я не знала, про що говорити з найліпшою подругою. Може, це моя брехня розділила нас, громіздка, нав'язлива?

Перед нами з'явився майже голий карапуз. Підтримуючи підгузок обліпленим піском кулачком, дитина що було духу неслася пляжем з виразом невимовного щастя на личку, судячи з усього, радіючи неочікуваній волі. За ним із криками гналася змучена мати.

Ми з Медісон перезирнулись і раптом вибухнули сміхом, умить забувши про всю незручність.

— От лайно, скажи? — прохихотіла вона.

— У прямому сенсі!

Кілька хвилин ми мовчали, потім Медісон знову заговорила:

— Дивно, еге ж? Ми ж зазвичай мало не щодня бачимось, а за всі канікули до ладу не зустрілися. Що в тебе нового?

— Та нічого такого. — Я вимушено засміялась. Не хотілось псувати день, пояснюючи, що більшість літа я провела з її братом. — Час так і пролетів, знаєш? Я все валялась у гамаку, читала. Плавала трохи, косила газон. У саду копирсалася, готувалась до іспитів.

Вона подивилась на мене зверхньо, і я поспішила додати:

— Знаю, знаю, я зануда. Просто мені дуже хочеться потрапити у Вашингтонський університет. Там є програма навчання за обміном, дуже цікава. Та й стипендія мені потрібна, ти ж знаєш.

— Ти які предмети береш?

— У принципі, ті самі, що й минулого року. Поглиблений курс з історії, поглиблений курс з англійської, поглиблений з математики.

— Математики?! Бр-р-р-р. І нащо так над собою знущатись?

— Мама каже, це може стати додатковою перевагою під час вступу. А ще волонтерство. Тож я працюватиму в будинку для літніх. За кілька тижнів початок.

— Фу, гидота яка! — Вона наморщила носа. — Там же старі, від них тхне сечею!

Я засміялась, замахнулася жартома.

— Злюка! Між іншим, у них там є лікувальний сад і теплиця, Тож я займатимуся рослинами, а не підгузки мінятиму. Та й мамі так спокійніше...

— Це точно, інакше ж вона тобі життя не дасть.

— Ні, просто...

Це вже перетворилось на звичку, та сьогодні мені не хотілось підтакувати. Я чимало дізналася за літо, от хоча б правду про батька. Зрештою, тепер було зрозуміло, чому мама мене обманула. До мене дійшло нарешті, що любов, і турбота, і бажання контролювати — це все нерозривно пов'язано. Інколи важко навіть сказати, з чим насправді маєш справу.

Та як пояснити це Медісон, я й гадки не мала. До того ж не була впевнена, що хочу цього.

— Медісон! — окликнув хтось.

Вона піднесла долоню до очей, ховаючись від сонця. Пітер біг до нас підтюпцем, червоний від спеки.

— Привіт, красуне!

Він схилився над Медісон, поцілував у глянцеві губи. При цьому простора майка трохи зсунулася, виставляючи засмаглий мускулистий торс.

— Привіт, Олівіє! Як справи?

Він сказав це таким самим тоном, яким щойно говорила зі мною Медісон.

— Усе гаразд, — відказала я, відчуваючи, як збурюється всередині роздратування.

— Я саме йшов на футбол, аж тут ви, дівчатка.

У мене зовсім випало з голови, що на цьому тижні починаються тренування. Значить, Тайлер уже повернувся. От тільки він мені навіть не написав, а це дивно. Хоча, зрештою, ми все літо майже не спіл-

кувалися. Може, нічого дивного тут немає? Може, це навіть на краще, що ми так поступово віддалилися? Легше буде з ним порвати — якщо це взагалі знадобиться.

Пітер уже збирався піти, та останньої миті я озвалась:

— Передавай вітання Тайлерові!

Він кинув на мене дивний погляд, перезирнувся з Медісон, а тоді розвернувся й побіг собі далі.

— Що це було?

— Що?

— Сама знаєш. Ви перезирнулись.

— Не розумію, про що ти.

Телефон загудів. Дерек писав, що ввечері Медісон буде на репетиції, тож ми можемо зустрітись. Я набрала коротку відповідь.

— А там хто? — грайливим тоном поцікавилась Медісон. — Якийсь таємний кавалер?

— Що?.. Ні-і, ти чого?

Жар кинувся мені в лице, аж запекло шкіру.

— Ти вся червона!

— Та це... Тайлер.

Не дочекавшись відповіді, я підвела очі. Медісон сиділа насуплена, закусивши губу.

— Що таке? — спитала я.

— Просто... Я думала...

Я поклала телефон на шезлонг, щоб був напохваті.

— Так. У чому річ?

— Я думала, ви розійшлися.

Я спробувала засміятись, та вийшло не надто переконливо.

— Начебто ні. Принаймні мені про це не відомо. А звідки така думка?

Медісон зібрала волосся, почала обмахуватись, ніби їй напекло шию.

— Не хочеш пройтися? Твоя правда: день спекотний.

Вона підвелася, хотіла йти.

— Стривай. — Я сіла боком, схопила її за руку. — Що таке, Мед? Чому ти мені не скажеш?

— Олівіє, вибач! Я думала, тобі просто соромно, тому ти не розповідаєш.

— Про що не розповідаю?

— Тайлер сказав Пітеру, що хоче з тобою порвати.

— Ого...

Я замовкла, не знаючи, що сказати. Схопилася за живіт. Мене мало не знудило.

— Отже, іще не порвав?

Я похитала головою. Виявляється, мені перебило дух. Нарешті я з шумом видихнула. Тепер зрозуміло, чому вони так дивились на мене. Просто їм було відомо щось, чого я не знала. Тайлер також мене обманював. Може, не брехав напряму, та й він збирався не сьогодні-завтра піти від мене. Отже, не я одна хотіла розстатись.

— Олівіє, мені так шкода, чесно, вибач! Будь ласка, не кажи Пітерові, що я тобі сказала! Ти ж знаєш, який він буває.

Я тяжко глитнула.

— Звісно. Усе гаразд. Гадаю, нам треба поговорити. Усе-таки дивне в нас літо... Чесно кажучи, ми майже не спілкувалися. Просто, розумієш, він у Сіетлі, а я тут, і...

— З тобою все гаразд?

— Так, усе добре, — пробурмотіла я.

Спробувала дихати через носа, та повітря було таке густе від задухи, що всі нутрощі заходили ходуном, ніби в хитавиці.

— Точно? А то ти щось...

Останнє слово так і повиснуло поміж нами. Тієї ж секунди мене знудило бананом і гірким лате.

34

АБІ

ЛИСТОПАД

Наступного ранку я сиділа в машині, зіщулена від холоду, незграбно тримаючи запнутими в рукавиці пальцями стаканчик із ледь теплою кавою, і не зводила очей з вигадливих чорних воріт через дорогу, за якими ховався будинок Монтґомері.

Ранок після нічної зливи був кришталево ясний, як рішення, що само визрівало в мене. Хай там як, а я хочу з чистим сумлінням сказати онучці, що доклала всіх зусиль, аби з'ясувати, що сталося з її мамою.

Кендалл не все мені розповіла, у цьому я не сумнівалася. Ґевін поїхав п'ятнадцять хвилин тому. Дочекаюсь, доки вона збереться до школи, і вийду їй назустріч.

Телефон загудів: Малкольм, мій бос. Він цілий ранок тероризував мене дзвінками й повідомленнями. Я розуміла, що рано чи пізно відповісти доведеться, далі відкладати не можна. Від моєї відпустки лишилися лічені дні, тож начальник має знати, чи можна на мене розраховувати.

Але ж правда була так близько. Я відчувала це шкірою.

Саме цієї миті ворота з лязкотом розчинились, і на дорозі показалась синя «BMW Z4» з відкидним дахом. Я вискочила з автівки, замахала руками.

— Кендалл!

Побачивши, що вона помахала у відповідь і зупинилась, я відчула полегшення. Підійшла до неї. Вона опустила вікно.

— Привіт, що таке?

— З'явилась нова інформація щодо твого батька у зв'язку зі справою Олівії. Маєш хвилинку?

— Звісно, — кивнула вона. — Буду рада допомогти. Може, сядете? На вулиці холодно.

Я сіла в машину, і дівчина ввімкнула обігрів на максимум. Була без куртки, у самій лише формі католицької академії, і та не справляла належного враження: зелена картата спідничка короткувата, замість панчіх ноги обтискають довгі, вище від коліна, гольфи. Черевики масивні, на високих підборах.

— Це він зробив? — Очі в Кендалл дивно світились.

Я одразу зрозуміла: вона клюнула. Ця дівчина залюбки б штовхнула батька під автобус, якби їй випала така нагода.

— Важко сказати напевно. Саме це я й намагаюся з'ясувати. Ти не чула, щоб твій тато погрожував Олівії? Може, вона тобі розповідала?

— Та начебто ні. Не було такого.

— Але він знав, хто вона така, правильно? Вони ж бачились?

— Так, здається, один раз.

Я вдивлялась у її обличчя, шукала слабкі місця в її вигадці. У тому, що вона все вигадала, у мене вже не було жодного сумніву. Кендалл водила мене за ніс, хотіла нав'язати свою власну правду. От тільки чому? І *що* то була за правда? Треба дізнатись, чи вона таки вірить, що Олівію вбив Ґевін, чи хоче відвести підозри від себе.

Бухгалтерія навчила мене, що інколи треба відступити на крок, подивитись на картину загалом. І тоді, побачивши всі цифри з нового ракурсу, ти вловлюєш закономірність. От і зараз це вміння стане мені в пригоді.

— А як же той випадок, коли ти поїхала за ними в «Чорного кота»? — запитала я між іншим. — Отже, вони зустрічалися щонайменше двічі. Може, були й інші рази?

Кендалл стиснула зуби, готова до оборони.

— Хто вам сказав, що я там була?

— Це не має значення. Має значення лише одне: кажеш ти правду чи брешеш. Хто погрожував Олівії: твій батько чи ти сама?

— Я їй не погрожувала!

Вона ображено заскиглила, як дитина, яка звикла, що їй в усьому потакають. Руки схрестила на грудях, ніби для захисту.

Я зітхнула, відчуваючи, що втрачаю терпіння.

— Розумієш, Кендалл, я вже не знаю, чи можна тобі взагалі вірити. Ти заманила Олівію в дім, коли у вас були журналісти, тобто преса могла посеред виборчої кампанії дізнатись, що у твого батька є інша дитина. Стежила за ними в перекусній. А тепер кажеш

мені, що вони бачились лише раз, хоча я точно знаю, що було щонайменше дві зустрічі. У чому ще ти мене обманюєш?

Кендалл глянула на мене з викликом.

— Я не зобов'язана це вислуховувати.

— Ти хотіла за щось помститись Олівії?

— Ні, ви що! Я її не чіпала. Навпаки, хотіла їй допомогти, я ж казала!

— Але не сказала, що поїхала за батьком у ту перекусну.

— Ну то й що?! — У неї на щоках виступили плями. — Я думала, це не має значення. Ладно! Хочете знати, як усе було? Так, я заманила Олівію в дім спеціально, щоб про неї стало відомо пресі. Щоб завдати татові клопоту. — Вона занурила пальці в біляве, по плечі волосся. — І в ту зашарпану перекусну їздила, це правда. А що тут такого? Я просто підслухала, як він уранці говорив з нею по телефону, і мене це роздратувало. Скільки себе пам'ятаю, він або взагалі не звертає на мене уваги, або в нього все через одне місце. Тільки й думає, що про гроші та кар'єру, саме в такому порядку. Мої бажання не мають значення, головне — ця його ідіотська кар'єра, от він і тягає мене по всіляких добровольчих заходах, хай би їм грець. Я й у цій ідіотській школі опинилася тільки тому, що це може піти на користь його кампанії. — Вона показала на картату спідничку. — Я йому сказала, що нізащо в житті там не навчатимусь, бо хотіла займатись музикою в іншій школі. Знаєте, що він тоді зробив? Підкинув мені флакон оксикодону та сказав мамі, ніби я хотіла проковтнути все

за раз. І привіт, психлікарня. Розумієте? Він ненормальний!

Вона відкинулась на сидіння. Вираз її обличчя перемінився: замість юної бунтарки зі мною говорила жертва. А я знала, що це таке — бути пішаком у грі, що її затіяв Ґевін.

— Я тебе прекрасно розумію, Кендалл. Справді. Мені добре відомо, на що він здатний. Але чому ти переслідувала Олівію? Навряд чи з ревнощів.

Вона засміялась різким сміхом.

— Як ви не розумієте?! Саме з ревнощів, тільки я не його ревнувала — *її*. Уперше в житті я мала сестру, яка була до всього на *моєму* боці, не його, а він втрутився. Звісно, я не хотіла, щоб вони здружились, бо знала, що тоді він одразу накрутить її проти мене, тільки-но матиме можливість. А мені хотілось, щоб вона була моя! Він *усе* в мене забирає, і Олівію хотів забрати!

— Це ти штовхнула Олівію? — тихо промовила я.

— Ні! Вона була така добра до мене. Я засмутилася, коли з нею це сталося. Тому й потелефонувала вам.

— *Ти* телефонувала?

Вона відвела погляд.

— Вибачте! Дарма я кидала слухавку. Просто... Мені хотілось поговорити про неї, а я не знала, що сказати.

— Нічого.

Я схрестила руки на животі, там, де боліло.

— Мені й самій іноді хочеться про неї поговорити.

Довгу хвилину ми сиділи мовчки, дивлячись з вікна, як вітер несе по тротуару купку листя.

— Де був твій тато тієї ночі, коли Олівія впала? — запитала я.

Кендалл позирнула на мене й знову сховала очі.

— Не знаю.

І тут позаду нас заревів мотор, ворота грюкнули й відчинилися. Обернувшись, я побачила сріблястий «ягуар». То був Ґевін.

— Це він, — промовила вона, і погляд у неї став мертвий, порожній.

* * *

«Ягуар» зупинився поряд, і ми з Кендалл вийшли з машини. Вона стала поруч зі мною. Ми чекали вкупочці, як двійко винуватих дітей.

Ґевін кинувся до нас, хрупаючи гравієм. Лице в нього було, наче грозова хмара.

— Абі, що... Кендалл, у чому річ?

— Чому ти не на роботі?! — рявкнула Кендалл.

Вона скоцюрбилась, пальці розтирали голі лікті.

— Портфель забув, — рикнув він.

Від страху мені звело живіт, нудотно запаморочилося в голові. Внутрішній голос — голос параноїка — кричав: «Тікай звідси!» Аж раптом наші погляди зустрілись, і я побачила — ясно як день — у кожній рисі: страх.

Він боявся *мене*.

Це було таке полегшення, що я засміялась уголос. Постава моя враз виправилась.

— Я саме питала в Кендалл, де ви були тієї ночі, коли Олівія впала.

— Якого?.. — Він навіть руки здійняв угору, ніби не вірив у почуте. — Ти що, *переслідуєш* мою доньку? Мені тебе шкода!

Кров прилила мені до обличчя, руки самі стиснулись у кулаки. Я повторила запитання:

— Де ви були тієї ночі?

Ґевін похитав головою, зверхньо, ніби розмовляв із нетямущою дитиною.

— Ну що, скажемо? — він подивився на Кендалл. — Що ми робили тієї ночі, люба?

Та люто подивилась на нього. Її очі так і випромінювали ненависть.

— Не знаю. Я навіть не знаю, коли це було.

— Перша субота жовтня, — пояснила я.

— Я ж не веду щоденника, щоб пам'ятати кожний чих, — відрубала Кендалл. — Мені наче не вісім рочків.

— Щоденник! — Ґевін фальшивим жестом ляснув рукою по коліну, ніби зрадівши. — Це ти, дорогенька, добре придумала.

І він витягнув із кишені пальта телефон, засовав пальцем по екрану. Подув вітерець, і я раптом помітила, як поріділо його волосся.

— Ага, згадав. — Він показав щось у телефоні, поглянув на Кендалл. — У нас була вечеря в готелі «Fairmont», досить непогана. Пам'ятаєш, люба?

Кендалл дивилась на нього як баран на нові ворота.

— Ной Гарріс, директор «ComCore Tech». Улаштував від імені фірми вечерю з представниками Республіканського інституту майбутнього з метою зібрати

кошти для моєї кампанії. Ти, здається, дуже сподобалась його синові, пригадуєш?

Він поклав телефон у кишеню.

Гарріс. Чи я десь чула це прізвище? Пам'ять мовчала. Зрештою, воно досить поширене.

— Коли це було? — уточнила я.

— О сьомій, але ми затримались аж до пізнього вечора, еге ж, доню?

Від його тону — батько року! — мені стало бридко. Кендалл, судячи з усього, була тієї самої думки, бо страшно зблідла.

— Так, — пробурмотіла вона.

Я відчувала, що дівчина ось-ось вислизне з рук, та й Ґевін ладен був дзвонити в поліцію. Та я знала: Кендалл щось приховує. Батько збив її з пантелику, і вона нервувала.

Лють підступила до горла, тверда, наче камінь.

— О сьомій!? — вибухнула я, різко обернувшись до Кендалл. — Будь ласка, у тебе було достатньо часу, щоб заїхати до Олівії. То це ти, Кендалл? Ти штовхнула її з моста?

Вона скинула голову.

— Ні! Я ж казала...

Ґевін підступив до мене. Повітря між нами буквально вібрувало від напруження, здавалося, зашепотіла в напівзогнилому листі несказана правда.

— Годі! Я викликаю адвоката.

Він схопив телефон. Пальці його не слухались.

— Ні! — Кендалл це вимовила так, ніби відкусила від гіркої цукерки. — Я хочу відповісти.

— Ні слова більше, Кендалл.

Вона обернулась до нього, обпекла поглядом.

— Який же ти козел, — прошипіла вона. — Корчиш із себе люблячого тата. Тільки тобі начхати. На мене начхати, на Олівію теж. Вона для тебе була проблемою, яку треба вирішити. Я знаю, це ти її скинув. Не хотів, щоб усім стало відомо про твою позашлюбну доньку.

Тепер вона дивилась на мене.

— Того вечора він раніше пішов з вечері. Близько дев'ятої.

Вона випалила це одним духом: певно, боялась, що Ґевін не дасть їй договорити.

— Досить! — проревів той.

Очі в Кендалл стали великі, і вперше за весь час я побачила в ній дитину, беззахисну й зіщулену перед лицем нарциса й тирана.

— Сідай у машину та їдь до школи! Це наказ, Кендалл!

Тепер дівчина примружила очі так, що вони перетворились на блискучі шпаринки, проте сперечатись не стала — просто кинулась до машини. За якусь секунду я почула вереск шин. Кендалл лишила мене сам на сам із Ґевіном.

35

АБІ

ЛИСТОПАД

За хвилину Ґевін спопеляв мене поглядом, аж раптом з ним сталася несподівана зміна. Плечі згорбились, пальці потягнулись до лоба. Здавалось, сили покинули його.

— Ходімо всередину, Абі, — уже спокійно промовив він. — Можеш ставити мені будь-які запитання, тільки не тут, бо люди побачать.

Я вагалась, боячись лишитися з ним віч-на-віч. Адже знала, на що він здатний. І все ж таки цей новий, незнаний Ґевін дражнив мою цікавість. Був геть не схожий на того самовпевненого тирана, яким мені запам'ятався. До того ж, якщо в нього є якісь здогадки щодо того, що сталося з Олівією, я маю їх почути.

Тож я сіла в машину й слідом за ним заїхала у ворота.

* * *

Ґевін провів мене у вишуканий кабінет у дальній частині будинку. Інтер'єр був суто чоловічий: темні, оббиті шкірою меблі, розкішний письмовий стіл

із червоного дерева з лампою в зеленому абажурі, поряд — полиці з книжками на всю стіну. Зачинивши двері, хазяїн оселі зняв чорне вовняне пальто, повісив охайно на двері та всівся в шкіряне крісло біля стола.

«Удавати, що все добре. Не плакати. Не блювати», — наставляла я сама себе. Думки ще піддавались контролю, а от тіло слухатись відмовлялося: руки й ноги тремтіли, а в голові паморочилось від страху. У животі похололо.

— Сідай!

Я не ворухнулась. Відтепер він не матиме наді мною влади. Годі з мене!

Він відкинувся на оббиту шкірою спинку, подивився на мене уважно, немов оцінював.

— Чого ти хочеш? Знову грошей? То знай, цього не буде. Минулого разу ти мене обібрала й навіть не позбулася дитини. По-хорошому слід би подати на тебе в суд за крадіжку. — Він похитав головою, наче батько, що відчитує малого бешкетника. — Тобі ще пощастило, що дружини сьогодні немає вдома.

Страх, що сидів у мене в животі, ураз розбурхався, поліз до рота, скував язик, запульсував у шиї. Я підійшла до стола, сіла на край. Ґевін такого точно не чекав, та знаку старався не подавати.

— Отже, ти *знав* Олівію.

— Так, ми були знайомі. Іронія долі: наші доньки зустрілись і якимось чином навіть здружилися. Я одразу все зрозумів, це було неважко.

— Ти надсилав їй повідомлення з погрозами?

Він коротко засміявся, наче залаяв собака.

— Ти сама чуєш, що кажеш? Абі, я доросла людина. Політик, а не якийсь там закоханий невдаха.

— Ґевіне, це ти штовхнув Олівію з моста?

— Не мели дурниць, — відрубав він, насупивши брови. Глибока зморшка прорізала йому лоба. — Нащо мені таке робити? Тим більше напередодні виборів?

— Щоб позбутись її. Це ж очевидно. Адже ти не хотів би, щоб твоїй дружині чи, скажімо, виборцям стало відомо про позашлюбну доньку.

— Слухай. — Він скинув руки вгору. — Я розумію, що ти мені все одно не повіриш, але я їй нічого не заподіяв. Вона була мила дівчина. Я засмутився, коли дізнався з новин.

Я рвучко підвелася, підійшла до нього.

— Я хочу знати, що сталося з моєю донькою, і, думаю, тобі це добре відомо. Не забувай, Ґевіне, я тебе знаю. Знаю, на що ти здатний заради своєї користі. — Я дивилась йому просто в обличчя, ніби хотіла випалити поглядом ті очі, темно-зелені, як в Олівії.

— Я не думаю...

Він хотів виважити свій наступний крок, вийти переможцем. Та цього разу я краще володіла ситуацією.

Почуття влади п'янило. Яке ж це щастя — помінятись із ним місцями, бути сильною! Куди й поділась та сором'язлива, боязка Абі, яку він знав.

— Це ти домовився з поліцією, щоб вони байдики били, а не розслідували справу, — прошипіла я. — От тільки я ще не знаю *чому*. Думаю, ти її скинув. Злякався, що вона всім казатиме, що ти її батько.

Ще й в Ентоні тепер проблеми, тут також без тебе не обійшлося. Знаєш, що я тобі скажу, Ґевіне? — Я нахилилась так близько, що майже торкалась його носа своїм. — Ти винен!

Сказавши це, я випросталась і дістала із сумки той лист, що його мені дала Кендалл. Розгладивши на грудях, простягнула йому.

— Треба казати, що там написано? Це із Сіетла, з генетичної лабораторії. — Я замислено постукала пальцем по підборіддю. — Цитую: «З огляду на наявність спільних генетичних маркерів за результатами аналізу ДНК не можна виключити, що названа особа...» — Це ти, Ґевіне! — «...є біологічним батьком Олівії Найт. Імовірність у відсотках: 99,9942».

Ґевін вихопив аркуш у мене з рук, розірвав на шматочки. Він зціпив зуби, і від цього характерна ямочка на підборідді ще більше впадала в очі. Я засміялась. Вийшов сухий, різкий сміх.

— Повір, цей документ у мене не в єдиному екземплярі, одна копія навіть зберігається в банківському сейфі! І якщо зі мною щось станеться, уся ця інформація вмить стане надбанням журналістів. До речі, про журналістів. Раджу тобі поговорити з шефом поліції в Сіетлі, щоб дав Ентоні спокій, бо доведеться надіслати їм кілька копій.

Він дивився на мене з роззявленим ротом.

— Ти що, мене *шантажуєш*?

— Авжеж!

У нього на щоках заходили жовна.

— Краще б тобі цього не робити, Абі.

— А от і ні. Це найліпше, що я *можу* зробити.

Наші погляди зустрілись. Очі в нього були порожні, щоки під шаром засмаги зблідли. На скроні пульсувала жилка.

— Я наче чув, що в неї там прекрасні умови, — стиха промовив він. — Навіть спеціаліста запросили, щоб дивився за дитинкою. Шкода буде, якщо благодійність скінчиться, га?

— Що ти?.. Звідки?.. — тільки й змогла я вимовити.

— А ти як гадаєш... — Він нахилився до мене. — Хто оплачує її лікування?

Анонімне пожертвування...

Я стулила повіки. Мозок наче перетворився на рідину.

— Але... чому?..

— Так, я не міг допустити, щоб усі дізналися, ким вона мені доводиться, от тільки це не означає, що я її вбив. Я взагалі збирався створити трастовий фонд, з якого їй регулярно виплачували б гроші, та потім побачив новини. Хотів бодай чимось допомогти.

— Ти сказав мені, щоб я не заважала тобі. Говорив, що вб'єш нас.

— Та годі тобі, Абі! Я був такий молодий, ще тільки-тільки намагався пробитись у політику. Ти не мала зруйнувати моєї кар'єри. І тепер не маєш. Ніхто не має знати, що це моя донька. Але ж я не чудовисько. Якщо віддаси документ журналістам, я більше не платитиму за її лікування.

Я тупо дивилася на нього, дивуючись власній дурості. А ще вважала себе спостережливою, уважною до дрібниць, природженим аналітиком! Яка ж я була

ідіотка. Думала, що зможу його обіграти, і вкотре зазнала поразки. Шах і мат.

Вибору в мене не було. Адже сама я не в змозі забезпечити Олівію та дитину всім необхідним.

Та я розуміла, що правди мені не дізнатись. Це був ніби удар під дих.

Я розвернулась, хотіла піти. Говорити не могла.

Ґевін мав вигляд тріумфатора. Він знав, що переміг.

Я не знала, як пережити цю втрату. Хвиля за хвилею набігала паніка, не давала думати.

Я вже взялася за ручку, аж тут Ґевін мене зупинив.

— А ти ніколи не замислювалася над тим, чому розслідування в Портедж-Пойнті веде полісмен із Сіетла?

Я обернулася повільно.

— Що?..

— Ентоні Браянт. Навіщо йому тобі допомагати? Це взагалі не в його компетенції.

— Моя сестра, Сара... Вона попросила його допомогти. По-приятельськи, — забурмотіла я. — Він просто хоче допомогти.

— Абі, не будь дурепою. — Він скорчив скептичну гримасу. — Ніхто нікому просто так не допомагає.

* * *

За той час, що я провела в будинку, погода перемінилась. Темні хмари налилися дощем, вітер сердито крутив опале листя. Я зачинила за собою двері та попрямувала до машини, на ходу набираючи Сарин номер.

Дочекавшись відповіді, запитала:

— Скажи, коли ти розмовляла з Ентоні, ну, коли просила мені допомогти, він нічого не казав з приводу того, чи він може вести розслідування в Портедж-Пойнті? Чи ти його просила про особисту послугу?

— Стривай, тебе не чути, — промовила Сара.

З того боку долинав дитячий сміх, та скоро стало тихо.

— Вибач, — вона засапалась. — Я тут із Діланом, хочу, щоб його направили на обстеження, подивитись, чи в нього справді дислексія. То що ти казала про Ентоні?

Я почала спочатку, та Сара мене перервала.

— Абі, почекай! Я йому взагалі не телефонувала.

Я так і заклякла на місці. Аж тут пішов дощ. Краплі падали мені на голову, обпікали холодом.

Пригадалася наша розмова в лікарні: «У мене є знайомі в поліції Сіетла, ми співпрацюємо іноді. Спробую їм зателефонувати. Може, вони допоможуть».

От і все, що вона сказала. Жодного слова про Ентоні.

— Але... але... чому? Чому він вирішив мені допомогти?

Голос у мене тремтів.

— Не знаю, Абі, справді. Чесно кажучи, я подумала, що це такий збіг: йому просто дали цю справу, та й по всьому. Зрештою, Сіетл не таке вже велике місто. Місцеві психологи досить тісно співпрацюють з поліцією. Таке цілком можливо.

— Цю справу йому ніхто не давав. Він одразу сказав. Сказав...

Я згадала наше знайомство, як він здивувався, почувши про Сару. Ми тоді швидко змінили тему,

заговорили про білі плями в протоколі, і я не стала допитуватись, що його спантеличило.

Я ляснула себе по лобі.

Бажання дізнатись, що сталося з Олівією і хто тому причиною, застило мені очі. Я була сліпа, чула лише те, що хотіла почути.

— Це я чомусь *була певна*, що він від тебе.

— Ні, я з ним про це не говорила... — Голос у Сари був стривожений. — А чому ти питаєш? Усе гаразд?

Я щосили заплющила очі.

— Не знаю. Просто, якщо не ти просила його мені допомагати, то хто?

36

ОЛІВІЯ

ВЕРЕСЕНЬ

Вийшовши зі шкільного автобуса, я довго з ненавистю дивилася на його гірчично-жовтий зад, з якого вихоплювались клуби чорного диму. Я вже місяць як здала на права, а машини так і не мала. Ніхто з однокласників уже не їздив автобусом. Як же це бісить! От здається, воля так близько, тільки руку простягни, аж раптом виявляється, що нічого тобі не світить.

У тому, що маму це влаштовувало, не було жодного сумніву. Дозволила мені здати на права, дала виграти маленьку битву, а сама потирала руки. Знала, що вирішальний бій за нею.

На тротуарі валялася грудка засохлого бруду. Я пхнула її ногою та поплентались додому. День стояв прохолодний, похмурий. Погода попереджала: скоро осінь.

Опинившись у будинку, у тиші, я зітхнула. Насправді біда не в машині. Невеличка прямокутна коробка, що вже три дні як осіла на дні мого рюкзака, пекла вогнем.

Я кинула сумку на диван, запустила руку в купу паперів і книжок. Годі відтягувати. Попрямувала до ванної, прочитала інструкцію. Усе було дуже просто й лаконічно. Навіть кретинка зрозуміє.

Зняти з тесту індивідуальну захисну плівку,
зняти ковпачок. Підставити тест безпосередньо
під струмінь сечі на п'ять секунд.
Результат оцінювати за три хвилини.

Затамувавши дух, я сіла на унітаз, тримаючи тест між ногами. Помочилась, відклала його на бачок і тупо дивилась. Як таке можливо, щоб час плинув повільно, ніби сік, що тече з дерева? Усі відчуття враз загострились: я чула, як гавкає пес у сусіда через дорогу. На верхній губі виступила сіль, а руки стали наче чужі.

У ванній було так душно, що годі вдихнути. Я підійшла до вікна, потягнула іржавий шпінгалет. Нарешті він заскрипів, і на мене повіяло чистим прохолодним повітрям. Я жадібно ковтала його, намагаючись заспокоїти калатання серця.

Обернулась. Усе було ясно як день. Не треба навіть чекати, доки минуть три хвилини.

Я стулила повіки, схопилась руками за умивальник. Страх дряпав горло, сухий, наче пісок, мідний на смак.

Я розплющила очі, але нічого не змінилося. Дві смужки веселого рожевого кольору так і дивилися на мене.

Я вагітна.

* * *

Тіло моє, як не дивно, не зламалося. Я дихала. Розмовляла. Косила траву, виконувала домашні завдання.

А от думати не могла. Будувати плани — не могла. Я просто застигла, як заморожена.

Я уникала Дерека. Уникала Медісон, і Тайлера, і решти друзів. Слова самі падали з язика, порожні, механічні. У школі я весь день ходила засмучена і тікала, щойно заняття добігали кінця. Прем'єра п'єси, що в ній грала Медісон, виявилась напруженим, аж до блювоти, іспитом для моїх власних акторських здібностей. Дерек увесь вечір позирав на мене з явним занепокоєнням. Уникати його було, м'яко кажучи, нелегко. Принаймні Медісон нічого не помітила. Її так захопили власні пригоди, що вона не звернула уваги, коли я відмовилась повечеряти з її родиною.

Хай би як я намагалась, а зосередитись на книжках не могла, навіть якби від цього залежало моє життя. Та й для чого це все? Тепер усе, що мені лишилось, — якийсь із місцевих коледжів, і то — якщо пощастить. Хіба що зроблю аборт. От тільки подібний варіант я навіть не розглядала. Якби моя мама свого часу наважилась на таке, мене б і на світі не було. Я не можу так учинити з власною дитиною. Але ж як тепер ходити до школи? Показатися з животом я не можу, бо сорому наїмся. Отже, кінець навчанню.

Мені хотілось прибити саму себе. Як таке могло статись? Ми ж були обережні! Тепер я згадала фільм, що його нам показували на безпеці життєдіяльності:

достатньо одного сперматозоїда. І от я, дурне дівчисько, примудрилася завагітніти, не дочекавшись випускного. Просто як мама.

Жовч підійшла мені до горла, і я кинулася в туалет, щоб останньої миті, доки ще можу втримати в собі потоки блювоти, підняти кришку унітаза. Мене вивертало раз-у-раз, доки не почало різати в животі. Сльози заливали обличчя.

Тоді я пішла до себе, сіла на ліжко. Узяла фотографію в рамці. То було трохи розмите фото: ми з мамою сидимо лобом до лоба на тлі широкої звивистої ріки. Літній вітерець колише траву, і ми усміхаємось. Наші лиця усміхнені.

Очей не видно, та й не треба. Ми щасливі. Біляві пасма — у мене солом'яні, у мами золотаві, як мед, — падають на засмаглі щоки, на усміхнені губи. Ми сміялись, бо знали одна одну як свої п'ять пальців, бо просто жили й вірили, що попереду на нас чекає радість. Вона була моя мама, я — її донька, і це було найголовніше.

Я ковтнула сльози. Ми й тепер іще схожі на загал, а насправді — чужі. Ця відстань між нами мене вбивала. Нестерпно було думати, що я всьому причиною. Адже я їй так часто брехала... І от тепер мені її не вистачає.

Я просто не могла сказати їй, що вагітна. Вона стільки працювала, щоб дати мені те, чого сама не мала, а я взяла й усе зіпсувала.

Телефон, що я його лишила на кухонному столі, задзвонив. Я спустилася вниз. Ноги були наче ватяні.

— Алло, мам, привіт!

Я й сама чула, що голос у мене тремтить.

— Привіт, люба! У тебе все гаразд?

— Так. Просто... засиділась тут, математику роблю.

— Добре, я просто хотіла дізнатись, чи...

— У мене все гаразд, — перервала я.

Якийсь час мама мовчала, і я зіщулилась, відчуваючи, як потроху заповзає в нутро сором.

— Лі-і-ів... — непевно й нарозтяг сказала вона. — Люба, ти нічого не хочеш мені розповісти?

— У мене все *добре*. Просто стільки уроків, ще й задають багато. Я не хотіла тебе образити, просто мені зараз трохи важко, розумієш? Усе, маю робити уроки, бо не встигну.

Між нами запала тривала, незручна тиша. У двері постукали. Мене аж підкинуло.

— Чесно, у мене все добре, — промовила я, утираючи очі.

— Хочеш, переведемо тебе в іншу групу? — Голос у мами був занепокоєний. — А то, може, навантаження дуже великі.

Стукіт повторився.

— Ні, не треба, усе гаразд. Мамо, маю бігти. Математика...

— Олівіє, послухай. Ти не повинна все робити на відмінно. Іноді добре — і справді добре. Ти ж про це пам'ятаєш?

Може, вона й сама не вірила своїм словам, та я рада була це почути.

— Так.

— Літом і зимою — я завжди з тобою. Не забувай про це, добре?

Як давно я цього не чула! Очі запекло від сліз, захотілося стати маленькою, згорнутися в неї на руках і ні про що не думати: мама розбереться.

— Добре. Дякую, мам!

* * *

Коли я відчинила двері, Дерек уже добряче замерз. На ньому були вкорочені джинси, чорні кросівки й легка синя куртка, яка лопотіла на грудях з кожним подувом вітру. Я ще ніколи не бачила його в такому вбранні. Він завжди вдягався в усе чорне та не розлучався зі своєю шкірянкою.

— Ти мене уникаєш.

— Ні, я...

Хотіла заперечити — і не могла. Скоса глянула на купу книжок на столі, проте сил на порожню брехню не лишилось. Надто вже я втомилася.

Я відсунулась, пропускаючи Дерека. Зачинила двері.

— Ми що, розстаємось? — випалив він. — Будь ласка, скажи, як є!

— Що?! Ні! Я не...

— Припини, Олівіє. — Сині очі блиснули гнівно й від цього стали ніби темніші. — Невже так важко сказати правду? Якщо ти й досі любиш Тайлера, просто скажи мені, і квит.

— Дереку!

Це було так далеко від істини, що я розсміялась.

— Присягаюсь тобі, я не люблю Тайлера. Річ не в цьому.

Я стулила повіки, намагаючись стримати сльози, проте вони вже текли, падали гарячими бризками на холодні, мов крига, долоні. Він узяв мене за плечі, зазирнув в обличчя.

— Що сталось, Олівіє? Скажи мені!

Та правда немовби застрягла в горлі, слова не йшли з рота, ніби не в змозі були пробитися крізь зціплені зуби.

Дерек узяв мої долоні у свої. Певно, зрозумів, що мені спочатку треба заспокоїтись.

— Добре, не будемо про це говорити. Ходімо на пляж, погуляємо. Як тобі таке?

Я кивнула, витерла сльози, шумно втягнула в себе повітря.

Ми поїхали в Лорелвуд і гуляли по набережній. Там саме був ярмарок, і Дерек, піддавшись якомусь пориву, купив для мене полум'яно-червоний шарф, що його пропонував грузний, зібганий знаком питання старий. Укутав мене цим шовком, поцілував у ніс. Не те щоб я любила такі яскраві кольори, та, може, саме цього мені бракувало.

— Дякую тобі!

Я погладила пальцями гладеньку тканину. Шовк холодив гарячі від плачу щоки.

Ми мовчки йшли по мокрому піску, і цей червоний шарф немов обіймав мене, щось обіцяючи. Був час відпливу, удалині було видно, як лестяться до берега тихі хвилі.

Повітря було сире й прохолодне, як буває, коли хмари набубнявіють дощем, готові пролитись. Непевно визирало заспане сонце.

— Я багато думав... — почав був Дерек.

Я не дала йому договорити:

— Ні, стривай! Спочатку скажу я.

Він заперечно похитав головою.

— Будь ласка. Я маю тобі дещо сказати.

Відтак він зупинився, обернувся до мене, узяв за руки.

— Я кохаю тебе. Дуже, дуже кохаю. Та ти заслуговуєш на кращого хлопця, ніж відлюдок, який цілими днями стирчить у підвалі батьківського дому. Я хочу бути тобі гідною парою. Тому вирішив подивитись, що є у Вашингтонському університеті, і вибрав архітектуру. Тато не проти, обіцяв дати гроші. Я вже записався на зимовий семестр.

— Дереку, це ж чудові новини! — здавалось, я кілька тижнів не усміхалася. — Я так за тебе рада!

— Знаєш, це таке полегшення. Нарешті ми з батьками на чомусь зійшлися! Може, якщо я здобуду професію та матиму гарну роботу, то й вони мене поважатимуть. Це так приємно, розумієш?

— Звісно.

— Я знаю, це трохи незручно, бо я буду далеко від тебе. Але ж я приїжджатиму на вихідні. До того ж це не назавжди. Скоро ж і ти станеш студенткою.

Очі в нього так і світились.

— Я справді дуже рада за тебе, — повторила я.

Зрештою, що тут казати? Він завжди мріяв про батьківську повагу. І ось тепер, коли в нього з'явилась можливість здійснити свою мрію, він має дізнатись, що я вагітна? Я знала напевно: він не захоче цієї дитини.

Тяжкі думки нахлинули на мене, усмішка згасла. Я просто дивилась на вибілене піною море.

Дерек узяв мене за підборіддя. Шкіра в нього була тепла, шершава. Біля наших ніг плескались хвилі, сипали на нас солоними бризками.

— Ану поглянь на мене! — Він зазирнув мені в очі, притиснувся лобом до лоба. — Лів, хай би що там сталося, усе буде добре. У нас усе буде добре.

Я поклала голову йому на плече. Тихо зашурхотіла гладенька тканина вітрівки. Над головами кричали чайки. Удалині йшла, узявшись за руки, пара, і бризки падали на них. Почуття захлеснули мене, стиснули серце. Я задихалась.

Дерек обійняв мене, і я підвела голову, потягнулась до нього губами. Я так сильно його кохала! І все ж таки знала, тепер уже точно, що люблю й нашу дитину. І я не поступлюся нею, аби тільки втримати Дерека. Мама всім пожертвувала, щоб мати мене, щоб дати мені те життя, яке я маю. Я також це зроблю, тепер уже для своєї дитини.

Раптом мене охопив жах. Щось підказувало мені: правда випливе рано чи пізно, і я його втрачу.

І я цілувала його з новою пристрастю, шаленіючи від страху перед невідомим. Занурила пальці у волосся, притягнула до себе, ближче — і все-таки недостатньо близько.

Хтось окликнув мене на ім'я. Голос був знайомий, та на секунду визирнуло сонце, залило все своїм сяйвом, і я не одразу впізнала Медісон. Був тут і Пітер. Вони були шоковані, ціла гама емоцій відбилася на їхніх обличчях.

Правильні риси Медісон якось загострились, очі світилися нестримною люттю, рот розтягнувся у звіриній посмішці, вишкіривши зуби. А найгірше — біль палав на її обличчі, голому й беззахисному перед моєю зрадою.

37

АБІ

ЛИСТОПАД

Доки я бігла від Ґевінових воріт до машини, хмари прорвалися цілим потоком води. Відчуваючи, як шалено б'ється об ребра серце, я вимкнула сигналізацію та сунула ключ у замок запалювання. Увімкнула обігрів на максимум, стиснула скроні руками, намагаючись угамувати біль.

Руки тремтіли. Перед очима стояла самовдоволена гримаса Ґевіна. Тепер, у власній автівці, де нічого не загрожувало, мною заволоділо каяття. Я не могла собі пробачити, що не встояла перед його натиском.

Груди неприємно стиснуло. Та, колишня Абі просто втекла б, щоб до кінця життя ховатися від Ентоні. Але цьому покладено край. Я більше не хотіла чекати, не хотіла рік за роком проводити в безглуздому існуванні. Воліла жити.

Скільки я себе пам'ятаю, я відштовхувала людей, бо думала, що самій мені буде краще. Та Ентоні — інша річ. Більше підтримки, ніж від нього, я бачила хіба що від сестри. Він проник мені в самісіньку душу й побачив мене таку, яка я є. Уявити, що він мене

зрадив, було неможливо. Та й навіщо йому це робити? Усьому має бути раціональне пояснення.

Задзвонив телефон, і я поспішила відповісти.

— Абі? Це детектив Семсон. Наші спеціалісти відстежили ті повідомлення з фотографіями, що ви їх знайшли в Олівії на айклауді. Два надіслали з комп'ютерів загального користування, що в Публічній бібліотеці Сіетла, ще кілька надсилали через проксі-сервер, з ними ми ще працюємо. А от одне з повідомлень — від особи на ім'я Ной Гарріс, що мешкає за адресою: Елліот-авеню, будинок 2652, квартира 39-Б. Ви його знаєте? Чи, може, Олівія з ним знайома?

Мозок загрузнув, зачепившись за це ім'я. Ной Гарріс — це той самий благодійник, з яким Ґевін і Кендалл вечеряли тієї ночі, коли Олівія впала. Між ними має бути якийсь зв'язок.

— Я десь чула це прізвище, тільки не можу згадати, де саме. Знаю тільки, що він збирає кошти для виборчої кампанії Ґевіна Монтґомері.

— Ціка-а-аво, — нарозтяг сказала Семсон. — Думаю, з містером Гаррісом треба поговорити.

— Можна з вами? — попросилась я.

— У жодному разі, — відповіла вона суворо. — Це порушує правила розслідування. Я зателефоную вам після того, як ми поспілкуємось.

— Стрив...

Пізно: уже поклала слухавку.

Я в розпачі пожбурила телефон на сусіднє сидіння.

Вона назвала адресу! Ще б пригадати... Так, Елліот-авеню, будинок 2652, квартира 39-Б. Якщо поквапляюся, буду раніше за неї.

Я розвернулась і вже хотіла виїжджати на дорогу, аж раптом у дверях показався Ґевін. Від різкого гальмування машину занесло, і камінчики посипались з-під коліс, наче з кулемета. Ґевін завмер і обернувся. Я дивилась на нього в дзеркало заднього виду.

На якусь мить мені здалося, що я потрапила назад у часі, знову перетворилась на залякану вагітну дівчину, учорашню школярку. Я прийняла неправильне рішення. Не стосовно аборту — лишити Олівію було цілком правильно, — а от гроші від нього взяла дарма.

До сьогодні я постійно перебувала в страху, наче він будь-якої миті може прийти, щоб забрати борг. Та прожити так решту життя я не хочу. Чим платити за лікарню, я не знала, проте знала одне: я впораюсь. Я стала старша, сильніша, самостійніша відтоді, як завагітніла Олівією.

Настав час боротися за правду, не тільки заради себе, а й для доньчиної дитини.

Я витягнула з сумки копію листа з генетичної лабораторії, вийшла з машини. Підійшла швидким кроком, не відпускаючи його погляду. Простягнула документ.

— Свої гроші можеш лишити собі. Я сама подбаю про *свою* доньку, я звикла. А тобі краще зробити так, щоб завтра опівдні розслідування вже тривало. Я хочу знати правду, Ґевіне. І, повір, готова заради цього на все. — Я круто розвернулась, кинула наостанок через плече: — Якщо не зробиш, як я кажу, цей лист миттю опиниться в руках журналістів, а твоя дружина отримає копію електронною поштою.

* * *

Виїхавши з траси I-5, я на високій швидкості прямувала до центру Сієтла. Проминула Публічну бібліотеку та «Westlake Center» і, опинившись на Першій авеню, вирушила до Беллтауна.

Біля сучасного багатоквартирного будинку в тридцять поверхів, перед яким зеленів садочок з альпійською гіркою, я зупинилась і, опустивши в паркомат кілька монет, крутими сходами пройшла до дверей. Стала біля входу й дивилася на автівки, що під'їжджали. Скоро з'явилась Джейн Семсон у звичайній на вигляд машині, припаркувалася неподалік.

Я кинулась до неї, не в змозі стримати потік слів:

— Будь ласка, я маю там бути!

Детектив обернулася, подивилась на мене великими очима. Була з ніг до голови одягнена в чорне, у форменій поліційній куртці.

Одразу впадав в очі жетон, що вона його почепила на широкому чорному поясі, поряд із кобурою.

— Дозвольте мені поговорити з...

Я не договорила, бо тієї самої миті з машини вийшла знайома постать. Ентоні. Я заклякла, не в змозі поворухнутись.

— Ентоні, — промовила слабким голосом. — Що ви тут робите?

Двоє перезирнулись, винувато, наче малі бешкетники.

— *Якого біса!* — вибухнула я й накинулася на Ентоні: — *Хто* ви такий?!

— Абі... — Він занурив руку в скуйовджені кучері. — Вибачте, що не сказав одразу.

— Господи! — Я затулила лице руками. Щоки пашіли; справжній, фізичний біль прошив мені груди, ніби враз зламались усі ребра. — Ви працюєте на Ґевіна.

— Що?.. Ні! — Ентоні помовчав трохи, шумно видихнув. — Вибачте! Я хотів вам сказати того вечора, коли ви були в мене. Я просто...

— Скажіть тепер.

— Добре. Місяць тому детектив Семсон зателефонувала мені, попросила дещо для неї зробити. Сказала, що веде розслідування в одній справі, та їй постійно ставлять палки в колеса. Начальство весь час скорочувало бюджет, до того ж вона помітила, що напарник не заніс у протокол важливу інформацію, а потім ще й збрехав, що не знайшов телефона жертви, хоча насправді навіть не шукав. Щойно вона натрапить на слід — як її вже так закидають іншими справами, і на цю не лишається часу, хіба що після роботи розслідувати. Вона пішла до начальника поліції, але той досить прозоро натякнув, що про цю справу можна забути. Було зрозуміло, що тут щось не так.

— А ви тут до чого?

— Детектив Семсон попросила мене зв'язатися з вами, поговорити, дізнатися, що вам іще відомо. Їй хотілося докопатись до правди, та було зрозуміло, що хтось намагається видати все за нещасний випадок.

— То ви його найняли? — запитала я, звертаючись до Семсон.

Та похитала білою як сніг головою.

— Ні, що ви. Просто мені була потрібна допомога, і Ентоні погодився з вами поговорити. Неофіційно.

Я брала додаткові зміни, потайки зустрічалась зі свідками, домовилась з інформаційним відділом, щоб відстежили ті повідомлення. Завдяки Ентоні я дізналася, якою інформацією володієте ви.

Я похитала головою, досі спантеличена.

— Отже, начальник поліції не давав вам розслідувати справу Олівії? Чому?

— Розслідування буде, у цьому я не сумніваюся. Я говорила з начальником поліційного відділку в Сіетлі, пояснила йому, що сталося. Він розуміє, що ситуація нетривіальна, і розпочав внутрішнє розслідування, силами своєї команди. Мак-Неллі буде відсторонено, щойно вони з'ясують, чи він когось покривав.

— Мені шкода... — заговорив був Ентоні, та я враз напустилась на нього.

У мені все аж кипіло від гніву.

— Чи ви говорили хоч слово правди?! Хоч раз?!

Він подивився так, ніби я його вдарила.

— Завжди.

— І про сестру? Її справді вбили, чи ви це вигадали, щоб мене розчулити?

— Я б такого не вигадав, Абі. — Погляд у нього став жорсткий, і на мить я пошкодувала про свій випад. — Не так уже й погано ви мене знаєте, щоб так думати. Усе, що я вам казав, — правда. Я просто не пояснив, для кого це роблю. Для кого й чому. Чотири роки тому детектив Семсон закрила сестрину справу. Я винен їй більше, ніж можу віддячити. Потім вона переїхала в Портедж-Пойнт, але ми підтримували зв'язок. Коли вона звернулася до мене по допомогу, я погодився без вагань.

Він підійшов ближче, поглянув яскраво-зеленими очима.

— Я розумію, чому ви сердитесь. Треба було сказати раніше. От тільки коли? Вам стільки довелось пережити. Я не хотів засмучувати вас іще більше. І я добре знаю, як важливо дізнатись, що сталося. Тому й *хотів* допомогти. Це не просто послуга — я не міг дозволити, щоб хтось іще зазнав того, що свого часу довелося пережити мені.

Він погладив мене по щоці. Я стулила повіки, схилилась до нього на груди, а істина тим часом бігла нервами, стрімка, наче блискавка, аж доки на зміну палкому гніву не прийшло розуміння. Адже я знала, що це таке: робити належне й усе-таки бути не в змозі сказати правду. Я все життя обманювала Олівію.

— Вірте мені, — промовив Ентоні.

Мама казала так само, а потім пішла додому й убила себе. Та Ентоні — не моя мама. І я вже не та людина, якою була до зустрічі з ним.

Тепер я знала: довіра — неоціненний дар. Для того щоб не боятися зради, треба бути сильною, упевненою в собі людиною, і я поволі вчилась вірити людям. Адже довіра, партнерські стосунки — це і є *життя*.

Я розплющила очі, і наші з Ентоні погляди зустрілись.

— Я тобі вірю, — сказала.

Лоб у мене був мокрий від крапель дощу. Я повернулась до детектива Семсон.

— Я вам дуже вдячна за допомогу. І все-таки прошу, дозвольте мені поговорити з цією людиною. Будь ласка! Це ж моє право.

Стиснувши губи, вона якийсь час мовчки дивилася на мене. Я вже готова була почути відмову, та слідча тільки коротко кивнула.

— Що ж, ходімо.

Ми попрямували до дверей, і Семсон набрала на домофоні «39-Б». За кілька секунд щось загуділо, і двері відчинилися. Ми опинились у вестибюлі, оформленому в сучасному стилі, на контрасті нейтрального мармуру з блискучим хромом.

Ліворуч — дзеркала на всю стіну, праворуч — ряд поштових скриньок із крихітними срібними табличками. Дорогою до ліфтів я зачепилася поглядом за прізвище, зазначене на верхній скриньці: «ГАРРІС».

А тоді все завмерло, я ніби зависнула в часі.

У пам'яті сплив один із перших футбольних матчів серед учнів старшої школи, що ми на нього ходили з Олівією. Тайлер тоді забив тачдаун, і на табло засвітилися білі лампочки: «ТАЙЛЕР ГАРРІС».

Усе стало на свої місця.

Олівія казала, що на літо Тайлер переїхав до тата.

Ной Гарріс — батько Тайлера. Тепер я згадала. Ми й познайомилися тоді на футболі.

Тут мешкає Тайлерів тато.

І звідси було надіслано одне з повідомлень.

Кілька тижнів я блукала навпомацки в темряві, аж доки промінь прожектора не впав на правду, відкривши разом усі страшні подробиці. Певно, це Тайлеру «дуже сподобалась» Кендалл на тій вечері з приводу збору коштів для виборчої кампанії Ґевіна. Це й не дивно, якщо згадати, як дівчата схожі зовні.

Усі шляхи вели до Тайлера.

Мене наче закрутило, плин часу прискорився, ніби світ намагався надолужити згаяне. Я глибоко вдихнула. У голові раптом запаморочилося, підлога захиталася.

— Абі? — Останньої миті Ентоні кинувся до мене, не дав упасти.

— Тайлер! Це Тайлер *Гарріс*! — бурмотіла я. Слова так і сипались з мене, і я не в змозі була спинити цей потік. — Я ж знала, що вже чула це прізвище. Ной Гарріс — це батько Тайлера.

Семсон глянула в бік ліфта.

— Ходімо!

Ентоні обійняв мене однією рукою й підтримував увесь час, доки підіймач ніс нас до пентгауса, де мешкав Ной Гарріс. Дверцята роз'їхались, явивши нам натертий до блиску дубовий паркет і розкішні, на всю стіну вікна. Інтер'єр просторої, без перегородок вітальні був витриманий у теплих тонах; своєрідним акцентом слугував камін з натурального каменю, що відділяв приміщення від багато обставленої їдальні.

Зацокали по паркету чоловічі туфлі. Ентоні прибрав руку, і я обернулась на звук. Це був Ной Гарріс. Мав загострений ніс і тонкі губи, піщаного кольору волосся, карі очі — зовсім як у Тайлера. Масивну постать обтискав темний костюм, на шиї хизувалась краватка. Складалося враження, що хазяїн щойно повернувся з роботи.

— Абі Найт? — Запитальна усмішка скривила його лице. — Радий вас бачити.

Ной простягнув руку мені, потім Семсон і Ентоні. Я почергово представила своїх супутників.

— Ною, детектив Семсон розслідує справу Олівії та хотіла б поставити вам кілька запитань, якщо ви не проти.

— Звісно, хоч я й не впевнений, що зможу допомогти.

— Чи ви знайомі з Ґевіном Монтґомері? — поцікавилась Семсон, витягуючи з куртки записник і ручку.

Судячи з усього, це запитання заскочило Ноя зненацька.

— Ви про політика? Так, моя компанія організовувала вечерю, метою якої було зібрати для нього кошти. Там ми й познайомилися.

— Коли це було?

— Якщо не помиляюся, у перші вихідні жовтня.

— Де був ваш син під час вечері?

— Тайлер? Зі мною.

— Ми маємо з ним поговорити. Він тут? — запитала Семсон.

Ной пригладив волосся.

— У Тайлера якісь неприємності? Викликати адвоката?

— Він був одним з останніх, хто бачив Олівію перед падінням. Ми просто хочемо поставити йому кілька запитань, — пояснила слідча.

— Добре, — погодився Ной, хоча вигляд мав стривожений. — Тільки він у матері, у Портедж-Пойнті.

38

ОЛІВІЯ

ЖОВТЕНЬ

Я взагалі не схильна до необачності. Та й не тому переспала з Дереком, що не думала про наслідки, — просто віддалася моменту, а це так рідко мені вдавалось. Адже зазвичай я жила майбутнім: треба здобути добру освіту, знайти роботу, стати успішною.

Це мама мене навчила. Казала, якщо дивитись у майбутнє, то не спіткнешся сьогодні. Треба завжди тримати все під контролем. Тепер я розуміла, чому вона так уважала. Може, перевчитися буде нелегко, та я не хотіла так жити.

Того дня, коли ми з Дереком уперше опинились у ліжку, я жила однією миттю. Не життя визначало мене, як зазвичай, а я сама визначала своє життя.

Зрозумівши, що сконцентруватись на математиці мені не вдасться, я підійшла до вікна. Подвір'я дещо заросло. Кілька напівживих, побурілих кленових листочків з останніх сил трималися на дереві, а внизу, на траві, вітер кружляв хрустке опале листя. Раптом подуло так сильно, що поодаль захиталась старенька верба.

На вулиці вже пахнуло осінню. Кілька тижнів ішли дощі, земля стояла мокра, та сьогодні небо було чисте. Дмухав легкий вітерець. Повітря стало сухе, майже хрустке, і в цій зміні відчувався кінець одного та початок іншого.

Останнім часом я почувалася дещо краще, напади нудоти вранці траплялись уже не так часто. Зміцніла я і психічно та, хоча так і не розповіла Дереку про вагітність, була впевнена, що ввечері скажу.

Занадто довго я це відкладала. Але ж він так радів, що вчитиметься на архітектора, так прагнув довести батькам, що здатний досягти успіху!

І все ж таки те, що сталося з Медісон, дечого мене навчило. Краще сказати правду раніше, аніж пізніше. Відтоді як вона побачила нас із Дереком на пляжі, школа перетворилась на пекло.

За обідом усі сідали так тісно, що мені не лишалося місця, а Дана минулого тижня назвала мене жирною шльондрою.

Аліса поставила підніжку, і я спіткнулась. Пакет молока полетів на підлогу, усі засміялись. Відчуваючи, як щоки горять вогнем, я поспішила десь сісти, якнайдалі від них.

Здавалось, ми знову в четвертому класі. Медісон удалося якимось чином налаштувати проти мене всіх спільних друзів. Та тепер я знала: це не назавжди. Розлючена Медісон, звісно, страшна, от тільки це враз мине, коли вона дізнається, що скоро стане тіткою.

Я вставила у вуха навушники й увімкнула на повну гучність Боба Марлі, «Everything's Gonna Be

Alright»[1]. Намотала на шию червоний шарф, що його мені подарував Дерек, і стала підспівувати, погойдуючись у такт музиці.

Дитину я залишу. Спочатку боялась, не хотіла засмучувати маму, та що більше про це думала, то більше впевнювалась: вона мене не підведе, як тітка Сара не підвела її свого часу, коли вона завагітніла мною. Навчання, певно, доведеться тимчасово облишити, та завжди можна наздогнати пізніше. Усе можна пізніше.

Розкажу їй, коли поговорю з Дереком. Сьогодні після барбекю.

Хтось злегка торкнувся мого плеча, висмикнувши із задуми. Я вмить розплющила очі, витягнула навушники.

— А, мамо, привіт! Вибач, я тебе не чула.

До горла підкотила нудота. Ще б пак: так крутитись. Судячи з усього, з танцями на якийсь час доведеться попрощатись. Я всілася за кухонний стіл, розгорнула підручник з історії.

— Ти здорова? — Вона подивилась стурбовано, помацала мені лоб.

— Так, усе гаразд. — Я відсахнулась, відчуваючи, як напружились м'язи в плечах. — Я роблю уроки.

— Знаю, сьогодні субота, але мені треба трошки попрацювати.

Вона замовкла, ніби чекала, що я протестуватиму, та я в глибині душі навіть раділа. Вона ніколи не

---

[1] «Все буде добре» (*англ.*).

виходила на роботу вихідними, і, чесно кажучи, мені давно вже хотілось побути на самоті.

Я слухала звичайні застереження: з дому не виходити, до друзів у машину не сідати, тримати двері на замку, нікого не пускати — і вже дратувалась. Навіть тепер, лишаючи мене саму, вона вважала, що мусить контролювати кожен мій крок. І не те щоб ми жили в якомусь дуже кримінальному районі. Єдиною подією, що трохи сколихнула місцеву публіку, була смерть містера Мейсі, який мешкав нижче по вулиці, та йому було мало не дев'яносто.

— Може, хочеш, щоб я лишилась? — запитала мама, нахмуривши лоба. — Ти ж знаєш, ти для мене важливіша за все.

— Ні!

Певно, я виказала радість, тому набрала в легені повітря й повторила:

— Ні, мам, усе гаразд, чесно. Мені все одно треба вчитися, скоро контрольна з математики.

Тут я згадала зім'яті аркуші з домашнім завданням, що так і лежали на дні рюкзака, усі як один із четвірками, якщо не трійками. Якщо мама помітить, що я стала гірше вчитись, їй точно зірве дах. Я вкотре нагадала собі, що вона мене любить і бажає тільки добра, тому й вимагає так багато.

Підвелася, підібрала шарф.

— Я в душ, мам. Побачимося на барбекю.

Уже коли вона пішла, я згадала, що навіть не попрощалась, не подякувала за турботу, не сказала, що люблю її, — нічого з тих звичайних слів, що їх завжди кажуть одне одному нормальні люди. Я стала

дуже неуважна, та, може, це й непогано. Може, цього мені й бракувало: необачності й трохи самотності.

* * *

Я покрутила головою, оцінюючи нову стрижку. Те, що побачила в дзеркалі позаду каси, було прекрасно. Новий образ для нової мене! Без звичної копиці голові стало легше. Різко виступали вилиці, чиста, рівна лінія підборіддя. Я стала старша. Упевнена в собі та смілива, не те що мама. Та й нова кофтинка в селянському стилі, з глибоким вирізом, мені личила. Які ж *величезні* груди!

Вийшовши з перукарні, я глянула на екран телефона. П'ята година, можна йти до Дерека. Я пройшлася набережною, з насолодою вдихаючи солоний аромат моря. День був неочікувано теплий, і вода нагрілась, запахла припеченими водоростями. У небі ліниво кружляли чайки, скрикували час від часу, пірнали в пошуках корму.

Я звернула з набережної та навскоси пішла до довгої звивистої дороги, що вела до Стоуксів.

Листя міняло колір. Були тут жовтогарячий, темна, з червонуватим відливом охра, шарлаховий, золотий. Гарно було, спокійно. Клацали тихенько по дощатому настилу підошви балеток. Цей звук подекуди заглушав м'який хвойний килим, що його накидали сосни.

Телефон загудів, сповіщаючи про нове повідомлення. Я подумала, що це Дерек хоче знати, чи я близько, та на екрані висвітився мій власний портрет із домальованими у фотошопі патьоками крові. Голову

мені відітнули, і від цього картина була ще страшніша. «Здохни!» — стояло над шиєю.

Не минуло й хвилини, як телефон знову ожив. Цього разу мене сфотографували дорогою до шкільного стадіону. Це часом не того дня, коли я відбрехалась від посиденьок із друзями, щоб поїхати з Дереком на пошуки Кендалл? Чиясь зла рука помалювала мені все лице червоним і червоний зашморг затягнула на шиї. Унизу написала тим самим кольором: «Убити!»

Потім надійшла есемеска:

«Здохни!»

І ще одна:

«Здохни!»

Повідомлення сипались одне за одним.

«Помри! Помри! Помри!»

Відчуваючи, як до горла підступають ридання, я кинулася стирати всі ці страшні послання. Бачити це було нестерпно.

Повітря раптом загуснуло, отруєне страхом.

— Годі! — заверещала я. — Годі! Нащо ти це робиш?!

Я крутилась на місці, роззираючись на всі боки. Серце так калатало, що, здавалось, ладно було проломити ребра.

— Відповідай, дідько б тебе взяв!

Погойдувалися на вітру вічнозелені гілки, десь у деревах шурхотала білочка. Крім цього — ні звуку. Раптом мене охопила паніка. Руки й ноги затремтіли, мене нудило. Я знала: це не просто токсикоз. Мені страшно.

Я кинулася через міст і побігла вгору, до Стоуксів, гупаючи по дерев'яному настилу. Уже звернувши

з головної дороги, зупинилась нарешті поряд із поштовою скринькою у формі будиночка. Якийсь час постояла, відсапуючись, жадібно ковтаючи кисень. Руки тремтіли. А потім задзвонив телефон, що я його так і тримала в руці.

Я не одразу наважилася подивитись. Він дзвонив і дзвонив, у грудях шалено калатало. І все-таки здоровий глузд узяв гору. Це, напевно, мама.

Та я помилилась.

— Олівіє, привіт!

Я одразу впізнала голос Кендалл, і в мене впало серце. Не те щоб вона мені не подобалась, але ж Ґевін казав, що в неї нестабільна психіка, і це лякало. До того ж Дерек розповів, що вона вистежила нас у тій перекусній. Дивна дівчина, нічого не скажеш.

— Привіт, Кендалл!

— Щось ми давно не спілкувались, — защебетала вона. — Як там у тебе справи?

Звивиста стежка вела мене поміж прикрашених гірляндами дерев до чудового будинку в тюдорівському стилі — оселі Стоуксів. Перед входом я зупинилася, сіла на кам'яних сходах.

Я насилу стримувала роздратування. Балакати зараз із Кендалл мені, м'яко кажучи, не дуже хотілось. Мене й так довели цими картинками, а ще ж попереду зустріч із Медісон. А потім я маю сказати Дереку, що вагітна.

— Та нормально. — Я озирнулась, бажаючи переконатись, що мене ніхто не підслуховує. — А в тебе?

Троє однокласників підійшли до мене і, перезирнувшись, непевно помахали. Я всміхнулась, затуливши

телефон долонею, і посунулась, пропускаючи їх досередини. І справді, на це барбекю сходиться весь район.

— Добре, добре! Знаєш, мені тут надійшли результати твого аналізу на батьківство.

— Спра-авді? — нарозтяг уточнила я, старанно вдаючи зацікавленість.

Я й думати про це забула, та Кендалл так хотіла мені допомогти, навіть дала свою пошту. Ображати її не хотілось.

— Ага. Тут сказано, що Ґевін — твій біологічний батько. З імовірністю в 99,9942 відсотків, — засміялась вона. — Здається, ясніше нема куди.

— Це точно!

Тут з'явилась машина, стала через дорогу, і двоє, чоловік і жінка, в однакових штанах болотяного кольору та білих тенісках, попрямували до дверей. Мене вони навіть не помітили.

— Отже, ми сестри, еге ж?

Судячи з усього, Кендалл була в захваті, проте я знала правду. Сестри ми чи ні, а я не хочу мати з Ґевіном нічого спільного, і з нею приятелювала тільки для того, щоб дізнатись істину.

Я спробувала засміятись, та вийшло не надто природно.

— Так.

— То що, ти з ним поговориш?

— Обов'язково.

Я збрехала. Не хотіла казати, що зовсім не маю такого наміру. Дуже вже вона раділа. Певно, думала, що ми тепер усюди ходитимемо разом, чесатимемо одна одній волосся й таке інше.

— Звісно, я йому зателефоную, спробую домовитися про зустріч.

— Клас. Тільки дивись... Будь обережна, добре? Це може бути небезпечно. Якщо його щось не влаштовує, він ураз перетворюється на розпещену дитину з гранатою.

— Так, звісно...

Я глянула на будинок. Нагорі сіпнулась фіранка. Медісон спостерігала за мною.

— Вибач, мені треба бігти. Я зараз у гостях. Поговоримо пізніше, добре?

Не дочекавшись відповіді, я поклала слухавку.

39

ОЛІВІЯ

ЖОВТЕНЬ

Я сховала телефон у кишеню коричневої шкірянки та подзвонила у двері. Відчинила докторка Стоукс. Тісна, без рукавів червона сукня з низьким вирізом підкреслювала груди. Хто так вдягається на барбекю? Я мимоволі окинула поглядом свій наряд — легінси з вільного крою блузкою — і засоромилась.

— Олівіє, люба, вітаю!

Вона розцілувала мене в обидві щоки, точніше, тільки удала, ніби якась аристократка. Завжди вона щось із себе вдає! Чи не в неї Медісон така снобка?

— Боже мій! Оце так стрижка!

Я усміхнулась, покрутилась на ніжці, як балерина.

— Подобається?

Вона схилила голову набік, подивилась уважно.

— Дуже. Гарно підкреслює овал лиця.

Я так і засяяла від задоволення.

— Дякую!

Вона повела мене всередину, і я повісила куртку біля дверей.

Скрізь снували робітники служби доставки у фірмовому одязі й офіціанти в чорно-білому з величезними, повними різноманітної їжі тацями. Стіл накрили на задньому дворі.

Я глянула на одну з таць: шматочки жирного сиру на солоному печиві, прозора мисочка, повна підозрілого виду чорних кульок, набиті крем-сиром червоногарячі перці, фаршировані часником гігантські оливки. А запах... Божественний!

— Яка краса! — похвалила я побачене.

Раптом у мене забурчав живіт. Я обхопила його руками, засміялась сором'язливо.

— Медісон! — покликала докторка Стоукс.

Я мимоволі зіщулилась, у шлунку залоскотало. Не минуло й хвилини, як Медісон, наче привид, виринула з коридору.

— А, це ти.

Чорнильні очі пробігли мені по обличчі.

Я позирнула на докторку Стоукс: чи й вона відчуває це напруження між нами? Та хазяйка вже відійшла. Тепер вона розмовляла з кур'єрами, енергійно жестикулюючи. Це цілком у її репертуарі: уся в собі, про інших і думати не думає.

Медісон стала, спершись стегном об стіл, а лікоть поклала на підлокітник стільця. Подивилась на мене.

— Коротко ти підстриглась.

Важко було сказати, комплімент це чи навпаки.

— Так. — Іще більше засоромившись, я торкнулась рожевих, наче полуничний бісквіт, кінчиків. — Хотілось чогось нового.

— Що ж, у цьому тобі не відмовиш.

Крізь гнівну гримасу на мить проступив сум.

— Мед...

— О, привіт, мала!

Це Дерек вийшов із кухні. Він дивився на мене, усміхнений, з-під неслухняного пасма. Мені захотілось прибрати йому волосся, торкнутися теплого лоба. Усі інші просто перестали для мене існувати, навіть Медісон.

— Ого! Крута стрижка! — Він торкнувся мого волосся. — Рожеві кінчики мені дуже подобаються, дуже неформально вийшло.

Медісон відсунулась, подивилась на нас злобно.

— Ще не придумали, як витягуватимете той ніж, що встромили мені в спину? — прошипіла єхидно.

Хоча зверталась вона до нас обох, її очі дивилися на мене. Дерек поспішив стати між нами, прийнявши цей погляд, як удар меча. Очі в нього палали.

— Медісон, стули рота, я тебе дуже прошу! Олівія нічого поганого не зробила.

Але ж це неправда. Я зрадила кращу подругу й маю це виправити.

Я потягнулась повз Дерека, схопила її за руку.

— Будь ласка, не ображайся!

— Облиш, — обрубала вона. — Ти мені вже стільки туману напустила, що з мене годі. Подавись своєю брехнею!

І вона розвернулась по-театральному, хотіла піти, та наостанок обернулась.

— І ще, зовсім забула! — виспівала невинним тоном. — Тайлера я також запросила. Подумала, буде недобре веселитися без нього. Усе ж таки він *мій* друг.

Зробивши цей контрольний постріл, вона елегантним жестом перекинула волосся через плече та зникла в коридорі.

— Вона ж його терпіти не може! — промовила я, ображена й спантеличена.

— Не звертай уваги! Це вона тобі на зло. Не переймайся, рано чи пізно вона заспокоїться.

Дерек узяв мене за руку, потягнув до чорного ходу.

— Ходімо поїмо, бо я вмираю з голоду. А потім я тобі дещо покажу.

Подвір'я було не впізнати. Над верандою натягнули гірлянди, на вкритих білосніжними скатертинами столах стояли свічки у вишуканих кришталевих свічниках.

Дерек кинувся до бару, та я потягнула його за руку.

— Дереку, ми можемо поговорити? Просто... Я маю тобі щось сказати.

— Добре, тільки спочатку поїмо. Я дуже голодний. А ще тато дозволив мені випити.

Здавалось, минула вічність, перш ніж ми знову лишилися віч-на-віч. Доки я балакала з однокласниками, Дерек зі своїми друзями пив пиво, а відтак, зник із мого поля зору. Потім підійшла мама. Як я й думала, вона була шокована, коли побачила мою нову зачіску. Навіть на лиці перемінилась, але казати нічого не стала. Вона взагалі ніколи мені не вичитувала на людях.

Потім вона написала, що вирішила піти додому. Я відшукала Дерека, потягнула за руку.

— Дереку, можемо поговорити десь, де немає людей? — пробурмотіла стишено.

— Точно, вибач. Звісно.

Очі в нього були мов скляні. Я одразу зрозуміла, що він перебрав.

— Тільки в мене для тебе дещо є. Сам зробив. Думаю, час настав.

— Добре. То що, ходімо до тебе?

Ми обігнули будинок і опинились біля дверей його спальні. Уже стемніло, і веселощі були в розпалі. Сусіди й друзі все сходилися на подвір'я, хвалили прекрасний декор, сперечались, чи не холодно буде в басейні. Офіціанти у формі вміло лавірували в натовпі, розносячи закуски та високі, повні бульбашок келихи з ігристим вином.

Дерек утягнув мене всередину й зачинив двері. Голоси надворі було ледве чути. Він схопив мене в обійми й щиро поцілував у губи. Від нього пахнуло пивом і кетчупом.

Він стягнув із ліжка ковдру, постелив на підлозі, ніби для пікніка.

— Отак.

— То що ти хотів мені показати?

— А що, пані вже кортить?

Я бачила, що йому весело від випитого. Навіть промайнула думка, що, може, краще дочекатись, коли він буде тверезий, і тоді вже сказати.

— Не те слово, — усміхнулась я.

— Добре, тільки дивись... Це не щось таке... Якщо тобі не сподобається, я не ображусь...

— Дереку, мені сподобається, я впевнена.

Я знов усміхнулась про себе. Який же він милий, коли хвилюється!

Дерек кивнув і зник на мить у темній комірці, що примикала до його кімнати, а тоді повернувся, тримаючи в руках звичайну, двадцять чотири на тридцять сантиметрів, рамку для фотографій. Перегорнув лицем до мене, показав. Проговорив тихо:

— Я колись обіцяв тебе намалювати. От, кілька тижнів робив.

— Дереку! — скрикнула я.

То був чудовий портрет, чорно-білий. Він намалював мене вугіллям, тонкими, але виразними лініями. Праву руку я підставила під підборіддя. Довге, гладке волосся спадає на плечі. Кутики темних, відтінених губ дивилися вгору, обіцяли усмішку. Та найкраще вдалися очі.

Великі, сяйливі, вони задумливо дивилися з-під довгих вій. У них відчувалась якась уразливість, що я її сама раніше не помічала. На перший погляд здавалось, що я просто глибоко замислилась, образ вийшов дуже тендітний. Та згодом я зрозуміла: Дерек намалював мене закоханою.

— Це в той день, пам'ятаєш, коли в нас був перший раз. Ти тоді так подивилась на мене — я ніколи не забуду цього погляду.

Я не сказала нічого. Просто не могла говорити, так мене переповнили почуття. Узяла портрет у руки, погладила пальцем. Дерек, не витримавши мовчання, поніс якусь нісенітницю.

— Якщо не подобається, нічого страшного. Можеш не вішати на стіну, я не ображусь.

Він закинув руку за голову, потер шию, як роблять люди, коли почуваються ніяково.

Я приклала палець йому до губ, поцілувала.

— Це прекрасно. Серйозно, це просто прекрасно.

Я глянула в бік комори.

— Ось чим ти там займаєшся? Малюєш?

— Угу. Така собі студія. — Він сором'язливо знизав плечима.

Я знову його поцілувала.

— Це просто неймовірно! Я тебе кохаю. Дякую тобі!

Він видихнув, розслабив плечі.

— Ну, то що ти хотіла мені сказати?

— А... — Я похитала головою, намагаючись переключитись. — Присядь лишень.

Дерек поставив портрет у ногах, сперши на ліжко, і сів переді мною по-турецьки.

— Не знаю, як тобі сказати...

— Ти можеш сказати мені будь-що, не бійся.

Якби це було так просто!

— Добре.

Я видихнула крізь стиснуті губи, глибоко вдихнула через ніс.

— Я вагітна.

* * *

Не знаю, скільки ми так сиділи, дивлячись одне на одного, наче йоги-близнюки. Обличчя в Дерека посіріло, та він не видав ні звуку. Час плинув до болю повільно.

Нарешті він заговорив. Голос у нього був хрипкий, напружений.

— І що ти, тобто ми, що ми будемо з цим робити?

— Тобто?

— Ну, просто в мене є трохи грошей, я відкладав. Ми могли б...

Я не дала йому договорити.

— Я не робитиму аборту, Дереку.

Він похитав головою. На щоках виступили червоні плями.

— Олівіє...

Знову похитав готовою, потер очі.

— Дідько! Я ж тільки зібрався до університету... Дідько! А батьки! Я не можу...

Я відчувала, як хребтом здіймається злість, змішуючись із потом, що від хвилювання виступив на шкірі. Було чути, як подзвонили у двері, потім грянув сміх Медісон. Був іще інший, нижчий голос... Тайлер.

Я скочила на ноги. Очі пекло від сліз.

— Я думала, ти не такий, а ти нічим не кращий за Ґевіна, — промовила тихо.

Потім розвернулась і побігла нагору.

— Олівіє! — крикнув він мені навздогін.

Крикнув, але не спинив, і це було наче плювок в обличчя.

Я рвучко відчинила двері й опинилась у вітальні. Медісон, Пітер і Ден обернулися як один, здивовані неочікуваним утручанням. Медісон зле примружила очі. Пітер переминався з ноги на ногу, а Ден дивився відверто глузливо.

— Тайлер тут? — запитала я.

— Так, він тут, — розтягуючи слова, відказала Медісон. Вона схрестила руки на грудях, виставила вперед ногу. — Сказати тобі, куди він пішов?

Вона позирнула на Пітера, та той тільки знизав плечима, відводячи погляд. Тоді заговорив Ден:

— Певно, шукає свою дівчину.

Кров прилила мені до обличчя. Звісно, він навмисне це сказав, хотів мене діткнути.

— А-а... — Я закусила губу.

Мусила поговорити з Тайлером. Ми ж так і не розсталися. Не торкалися цього питання навіть після того, як Медісон розповіла мені про його наміри. Та чекати не було чого. Усе одно рано чи пізно він дізнається і про нас із Дереком, і про дитину, тож краще сказати самій. До того ж мені добряче набридло постійно щось приховувати.

— Вибачте, — пробурмотіла я і, схопивши з вішака куртку, кинулась до дверей.

Тайлерів червоний «Джип Ренеґейд» був на місці, проте ні його, ні його нової дівчини — хай би хто вона була — я не побачила.

Надворі похолоднішало, я затремтіла. Спустилася до моста, відчуваючи, як ніч огортає мене.

Було так темно, що здавалось, ніби я провалилась у небо; тільки поблискували, немов дражнилися, зірки крізь хвою.

Я на мить спинилась, вагаючись, чи слід іти короткою дорогою. Мамі не сподобалося б, що я гуляю в лісі вночі. І все-таки мені кортіло додому. Я вирушила через міст, туди, де починалася лісова стежка.

Ріка так і ревіла під ногами. Задивившись на воду, я нічого не помічала, аж доки не опинилась на набережній. А тоді підвела очі й побачила Тайлера в обіймах якоїсь дівчини.

Я не одразу її впізнала. А придивившись, аж скрикнула:

— Кендалл!

Вони вмить відірвались одне від одного, причому Кендалл повело в бік. Тайлер притримав її під лікоть, і вона захихотіла, закинувши голову. Потім не без зусиль зупинила на мені погляд. Здається, вона добряче накидалася.

— Ого! Олі-і-і-івіє, приві-і-і-іт! Сестри-и-и-ичко! — у неї заплітався язик. Лоб наморщився, ніби вона намагалася щось збагнути й не могла. — А що ти тут ро-о-обиш?

Я подивилась на Тайлера — той посміхався, мов чеширський кіт. Мені раптом стало зрозуміло, що цього він і домагався. Хотів, щоб я приревнувала, і не вигадав нічого кращого, ніж скористатися Кендалл! Це було так гидко, що мене мало не знудило.

— Тайлере, нащо ти це робиш?

— Що я роблю, Олівіє?

Голос у нього був цілком невинний. Я зітхнула. Усі ці ігри добряче мене втомили.

— Краще відвези її додому.

— Що-о-о? Ну ні-і-і! — утрутилася Кендалл. — Ми ті-і-ільки почали-и-и! Тайлер мене врятува-а-а-ав! Забрав з ну ду-у-у-уже нудної вечері. Для татової кампа-а-а-анії. Тут значно веселі-і-і-іше!

Вона кинулась Тайлерові на шию, шумно цмокнула. Господи, це ж треба так нализатися!

— Кендалл, ми з Тайлером раніше зустрічалися. Пам'ятаєш, коли ти приходила до мене, я казала, що все складно? Бо був він! — Я показала на Тайлера.

Вона не одразу збагнула сенс моїх слів. Потім відступила на крок, випустивши свого візаві з обіймів. Очі в неї горіли.

— *Якого дідька*? Ти щ-щ-щ-що, мене використовував? Хотів їй помс-с-ститися? Ну ти виродок!

Вона кинулася на нього, та була така п'яна, що він і з місця не зрушив, лише дивився мені в очі.

— Та в тебе не вс-с-с-сі вдома! Я в машину, іди й відвези мене додому!

Вона розвернулась і нетвердою ходою вирушила в напрямку будинку Стоуксів.

Тиша між нами з Тайлером розповзалася, ніби нафтова пляма, та слів не було: надто вже я розлютилась. Посунула мовчки додому.

— Олівіє, нам треба поговорити! — крикнув він мені навздогін.

Я зітхнула, обернулась до нього. Дістала телефон, щоб подивитися час. Заряду лишилось обмаль: ще трохи — і вимкнеться. А за п'ять хвилин — «комендантська година».

Я вагалась. Він мав рацію: поговорити треба. Та з цим доведеться почекати. Бо, якщо я не з'явлюся вдома в умовлений час, мама одразу покличе на пошуки поліцію.

Раптом я відчула страшенну втому. Хотілось лише одного — спати.

— Завтра поговоримо, Тайлере. Я хочу додому.

Я розвернулась і пішла геть.

40

АБІ

ЛИСТОПАД

Дощ так і не вщухав. Тротуар блищав від води, поставали на темному небі оранжеві плями ліхтарів. Асфальтового кольору вечір поволі змінявся чорнотою ночі.

До Портедж-Пойнта ми повертались в одній машині. Свою автівку я лишила біля будинку, де жив Ной Гарріс. На цьому наполягла детектив Семсон:

— Ви зараз не в тому стані, щоб сідати за кермо. Уночі стоянка безплатна. Заберемо вашу машину завтра вранці.

Я хотіла відмовитись, та голова розривалася від страшного дзвону. Це було схоже на лють, тільки гірше, ніби хтось лив мені у вухо розплавлену смолу. Ніби цілий рій чорних мух пожирав мій мозок. Руки тремтіли, я дихала часто, уривчасто. Тому мовчки всілась на пасажирське сидіння.

Тайлера я чомусь випустила з виду, обманулась його страшним горем. Але ж кому, як не мені, знати: ми робимо боляче навіть тому, кого любимо.

Я прокручувала в пам'яті всі наші розмови. Спочатку він прийшов до мене додому, за кілька днів після того, як Олівія впала. Потім ми говорили на стоянці біля школи. Він сказав, що був тієї ночі на барбекю, і Медісон підтвердила його слова. Отже, він якось вислизнув непомітно, а тоді повернувся. Ця відповідь, що я її так пізно знайшла, пекла вогнем.

Здавалось, ми ніколи не приїдемо, а наступної миті я відчувала, що час минає з блискавичною швидкістю.

Машина повернула з шосе, рушила вздовж моря. Ніч запнула небо чорною ковдрою, і берег став чорний, ніби вугільний. Ледве видно було, як б'ються об нього хвилі.

У Семсон задзвонив телефон. Вона мовчки слухала, тільки повторила кілька разів: «Добре», —весь час поглядаючи на мене. Потім поклала слухавку.

— Телефонував Ґевін Монтґомері, — пояснила тоді. — Каже, що пішов з тієї вечері раніше. Там кількома поверхами вище готель, то він усамітнився в номері з офіціанткою.

— Просто посеред вечері на підтримку його ж кампанії?! Господи! Як тільки його дружина не помітила?

— Каже, недовго був відсутній. Пів години, не більше. А коли повернувся, Кендалл кудись поділася. І Тайлер також.

— Вони пішли разом?

— Він сказав, що на всі запитання відповість його адвокат. Але я думаю, що разом.

Я закусила губу.

— Ви йому вірите?

— Треба допитати Тайлера й Кендалл. До того ж перевіримо свідчення Ґевіна, поговоримо наодинці з тією офіціанткою, хоча я впевнена, що він це передбачив.

Тут утрутився Ентоні, який їхав на задньому сидінні.

— З вами все гаразд?

— Так, просто... — Я озирнулась на нього через плече. — Не знаю, чи Ґевін і справді має до цього стосунок.

Ентоні промовчав, та я знала, про що він думає. Може, Ґевін тут справді ні до чого, просто я заздалегідь була налаштована проти нього.

Я напружено думала, намагаючись зібрати все, про що дізналась, у більш-менш послідовну теорію. От тільки для цього мені бракувало інформації про те, як саме впала Олівія.

Семсон знов повернула, й у світлі її фар постало ціле павутиння зі звивистих доріг, що під різними кутами огинали Портедж-Пойнт у напрямку будинку, де жила мати Тайлера. За кілька хвилин ми спустилися крутим схилом, що вів до ріки Зиґзаґ, і, востаннє повернувши, побачили металеві сплетіння того самого моста, підсвічені різким жовтуватим світлом ліхтарів.

А там, на невисокій бетонній огорожі, сидів, ніби чекаючи на нас, Тайлер.

* * *

Промінь фари впав Тайлеру на обличчя, і хлопець примружився. Семсон різко вивернула кермо ліворуч

і з'їхала на узбіччя. Було чути, як гравій дряпає металеве черево автомобіля.

Я рвучко відчинила двері й кинулась до моста, боковим зором відмітивши, що й Ентоні не відстає. Стояв страшенний холод, що проникав аж під шкіру. Дощ посилився, вода заливала очі.

Тайлер сидів на самому краю моста, звісивши з огорожі ноги та повернувшись до мене. Я раптом зрозуміла, що треба бути обачнішою, і зупинилась. Хто знає, на що він здатний?

Семсон уже викликала підмогу, Ентоні чекав за кілька кроків від мене.

Чи він стрибне? Чи я цього хочу?

— Тайлере? — окликнула я.

— Доброї ночі, міс Найт!

Очі в нього були червоні, запалені, як буває, коли довго вдивляєшся в темряву. Виблискували у світлі ліхтарів мокрі щоки.

— Що ти тут робиш? — запитала я.

Голос у мене був різкий, натягнутий, ніби в горло уп'явся рибацький гачок. Пальці не гнулись від холоду. Я швидко сховала руки в кишенях пальта.

— Тато дзвонив. Сказав, що ви хотіли заїхати.

— Не хочеш злізти й підійти до мене?

Я рушила до нього, дуже повільно, дуже обережно. Простягнула руку.

Подув сильний вітер, і холод пройняв мене до кісток. Я здригнулась усім тілом, подивилась у його запалі очі.

Зблизька він здавався старшим за свій вік, змученим думками. Обличчя всохло, шкіра напнулась на

вилицях, як на барабані. Біляві пасма стрілочками лежали на лобі.

— Тут вона і впала, — промовив Тайлер, ніби не помічаючи моєї руки.

Серце закалатало у мене в грудях, усе закрутилось, загойдалось. Здавалось, плин часу змінився. Голова розривалась, закипав гнів. Яка ж я була ідіотка!

Це Тайлер!

Він відвів очі, глянув на бурхливу воду, і раптом та лють, що мене пожирала, кинулася на нього розпеченим батогом. *Ось вона*, людина, яка забрала в мене доньку.

Бажання знати правду боролося в мені з шаленим потягом штовхнути його. Я ненавиділа його всією душею. Гнів, той самий пекучий гнів, що я його колись відчувала до Джен, розростався всередині, наче повітряна кулька, яка ось-ось лусне. Я посувалася до нього — та останньої миті зупинилась.

Якщо я штовхну його, то ніколи вже не дізнаюся, що сталося з Олівією. А я маю це знати. Жадоба правди виявилася сильнішою за почуття справедливості.

— Я знаю, ти її кохав.

Тон у мене вийшов рівний, спокійний, ніби замість мене говорив хтось інший. Ніби те, що він зараз скаже, не розділить моє життя на «до» і «після».

Удалині завили сирени. Рот у Тайлера скривився, він заліз на огорожу, став на повен зріст. Очі в нього палали, ніздрі роздувалися. Його оточили. Вихід лишався тільки один.

Я зрозуміла: не можна гаяти часу. Серце шалено билося, долоні, попри холод, стали липкими від поту.

— Ти тоді хотів мені сказати, еге ж? Того дня, коли прийшов до мене додому. — Я ступила ще крок йому назустріч. — Пробач мені, Тайлере! Я тебе вислухаю. Злізь, розкажи мені, як усе було.

Зіниці в нього стали великі, мов два чорних озера. Губи стиснулись у ниточку.

— Тайлере, прошу, — молила я. — Поговори зі мною! Заради Олівії.

Страшний біль, що ми з ним його розділили, зробив свою справу. Його риси враз ніби осунулись, змарніли від горя; плечі згорбились. Він затулив обличчя руками, і повні невимовної туги ридання вихопилися, здавалось, із самих глибин його нутра.

— Вона мене зрадила! — ревів він і з цими словами ніби випльовував шматки власної плоті. — Виставила мене ідіотом! Та я не хотів, присягаюся, я не хотів!

Невпинні сльози текли його щоками.

— Що сталося тієї ночі?

— Вона сказала, що я психопат, і мене це так збісило! Це було наче уві сні, знаєте, коли все навколо червоне і ти ніби в тумані. Я хотів зупинитись, але не міг, я ніби сам не усвідомлював, що роблю! Я навіть не помітив, як її вдарив, а тоді вже було пізно. Я не знав, що вона помре, не знав!

Його слова потонули в риданнях. Той тягар, який тиснув на мене, ніби став іще важчим.

— Чому ти не подзвонив у поліцію? Чому нікого не покликав?

— Вона ж плавчиня! Я ж бачив, як вона плаває. Я думав, вона вибереться! — Він знову заридав. — Я не знав, що вона вагітна. Вона, певно... не знаю...

думаю, вона хотіла мені сказати, але саме тієї миті я її вдарив, і все: вона впала, я нічого не міг зробити.

Сосни хиталися на вітру, гойдалися гілки, і їхні тіні у світлі ліхтарів були, наче скелети. Боковим зором я бачила, що Ентоні підсунувся ближче.

Я ступила ще один, останній крок, узяла Тайлера за руку, потягнула обережно до себе. Цієї миті моя влада над цим хлопцем відкрилась мені з усією ясністю. Та я знала: хай би яку ціну я змусила його заплатити, цього буде замало. Або забагато — як подивитись.

Він не пручався, слухняний, наче забите щеня, згорблений, з перемазаним обличчям. Просто зіслизнув на землю, на мокрий настил, і сперся на огорожу; я сіла поряд.

Крижані краплі ранили шкіру, волосся зовсім промокло і обліпило череп. Холодна сирість проникала під одяг, розповзалася тілом. Зламала мені ребра, оголила серце.

Неподалік, так, щоб усе чути, стояла Семсон. Вона тримала руку на кобурі. Ентоні також уважно слухав — іще один свідок.

— Навіщо ти надсилав їй ті фотографії? — запитала я.

— Ден, мій друг, бачив, як вона з кимось цілується в Лорелвуді, — промовив Тайлер, скрививши губи. — Я навіть вірити не хотів. Розумієте, спочатку мама зрадила тата, а тепер ще й моя дівчина мене зраджуватиме?! Ми ж не в кіно! Я просто думав, що вона побачить ці повідомлення, злякається і, ну, повернеться до мене. Жалітиметься мені, не знаю... Лишиться зі мною.

І тут те, чого я так довго не розуміла, постало переді мною з кришталевою ясністю. Він увесь час боявся її втратити, душив своєю любов'ю, не давав волі. І перестарався.

Далекий рев поліційних автівок раптом наблизився, і чотири машини оточили міст, ставши по дві з кожного кінця. Замиготіло червоним і синім. Від цього все занурилося в хаос.

— Вибачте, — схлипував Тайлер. — Мені так шкода!

Я взяла його за руку, відчуваючи, як від холоду тремтить усе тіло.

— Я знаю.

Він скинув на мене голову. Очі запали, по обличчю стікали патьоки води.

— Розкажи мені, що сталось тієї ночі, Тайлере!

41

ОЛІВІЯ

ЖОВТЕНЬ

У дома панувала цілковита тиша. Лампа у вітальні горіла теплим помаранчевим світлом. На столі в кухні стояла одинока, майже порожня пляшка червоного вина. Я вилила залишки в умивальник, кинула пляшку в смітник.

Готова була закласти свою освіту й усе на світі: мама спить. А якщо вже вона заснула, то до ранку розмов не буде. Можна було й не спішити.

Я навшпиньки піднялася сходами, зазирнула до неї в кімнату. Справді, мама вже, певно, десятий сон бачила. Голова з'їхала набік і опинилася під подушкою. Я підійшла, відсунула ту подушку. Поцілувала її в лоба.

Захотілось залізти в ліжко і згорнутися поряд, як колись. У дитинстві я приходила до неї мало не щоночі й засинала, притиснувшись, під тихе сопіння. Особливо коли падав дощ чи просто було холодно. Здається, нам обом це подобалось: бути поруч.

— Люблю тебе, — прошепотіла я й вимкнула світильник.

У себе сіла на ліжку. Звідкись узялося в мені стільки енергії, що годі було й думати про сон. Я схопила телефон, написала Тайлеру повідомлення:

Твоя правда. Нам треба поговорити. Ти ще на барбекю? Зустрінемось за 15 хвилин?

Не минуло й хвилини, як телефон загудів.

Тайлер: *Так. До побачення.*

Цікаво, що зараз робить Кендалл? Якщо мої знайомі побачать їх разом, у них, певно, виникне до мене чимало запитань. От тільки мене це вже не обходить.

Знову мигнув значок акумулятора, нагадуючи про низький рівень заряду. Я потягнулася до кабелю на тумбочці, вставила роз'єм. Телефон вирішила залишити: усе одно надовго його не вистачить.

Я знову вдягнула куртку і прокралась донизу. Тихенько зачинила за собою двері.

* * *

Ніч стояла прохолодна, дув поривчастий вітерець. Піднявши комір шкірянки, щоб не мерзла шия, я обігнула будинок і пірнула в лісок.

Попри денний перепочинок, земля так і стояла мокра й слизька від попередніх дощів, розповзалася під ногами. Уже на перших місяцях вагітності моя координація залишала бажати кращого. В інтернеті писали, що це так розбовтуються зв'язки, бо в організмі відбувається гормональний сплеск.

Здавалося б, маленька квасолинка в животі, не більше, а така сильна.

Я поклала руку на живіт, погладила бережно. Там, усередині, була *дитина*. Тепер, коли шок минув, я була... *у захваті*. Я вже встигла полюбити цю дитину й була готова задля неї на все.

На мосту миготів ліхтар. Його світло відбивалось у металевих тросах. Чути було мої кроки дерев'яним настилом. Трохи не дійшовши до іншого краю, я зупинилась, подивилася через огорожу на бурхливу річку.

Недавньої втоми як не було, усе моє нутро повнилось передчуттям чогось, і від цього було неспокійно. Тепер у мене був план. По-перше, треба поговорити з Тайлером, перепросити за свою брехню. Мала одразу сказати все як є. Я думала, що просто жалію його, та насправді жаліла себе.

Потім знайду Дерека. Зрештою, це було негарно з мого боку: кинути в нього новиною, наче гранатою, і втекти.

Звісно, він шокований. А чого я чекала? Я й сама на його місці не хотіла б стати батьком у дев'ятнадцять. Та згодом він звикнеться із цією думкою. А якщо ні... Що ж, тепер я принаймні знаю: краще взагалі без батька, ніж із невдалим.

— Агов! — Хтось торкнувся мого плеча.

Я так і підскочила.

— Тайлере! — видихнула. — Господи, ти мене налякав!

— Вибач!

Він відступив на крок, сунув руки в задні кишені.

— Просто пішов тобі назустріч.

Я подивилась йому через плече. Удалині, біля дому Стоуксів, маячив його «джип», припаркований поряд із Дерековим «мустангом». Досить іронічно, як на мене.

— Де Кендалл? На барбекю?

— Та ні, вирубилась у мене в машині. — Він закотив очі. — Вона й не згадає, що з нею було. Відвезу її додому, і квит. Така вже безвідмовна. Точно з татом не в найкращих стосунках, це видно.

— То що... — Я закусила губу, опустила погляд. — Я просто хотіла перепросити. Усе якось не так склалося. Твоя правда: я була з тобою не до кінця чесною. Ти не заслуговуєш на таке ставлення.

Я підвела очі, і наші погляди зустрілись. Він був дуже блідий у світлі ліхтаря, різко виступало ластовиння на переніссі.

— Ден мені розповів, — промовив низьким, напруженим голосом. — Він бачив, як ти з кимось цілуєшся. У Лорелвуді. Але ти ніяк не зізнавалась. Я навіть спробував за тобою стежити, та ти була дуже обережна. Тільки до Медісон і ходила. Що Ден сказав правду, я не сумнівався. Просто хотів спіймати тебе на гарячому.

Скільки разів мене кидало в жар і волосся ставало дибом! Здавалось, я відчуваю спиною погляд — бо *так і було*. Тайлер так і не зрозумів, що я не до Медісон ходжу, а до Дерека.

— Ти за мною *стежив*? — прошепотіла хрипко.

Тяжкий неспокій заворушився всередині. Відповіді не було. Якась думка причаїлася на краю підсвідомості, страшне «може».

— Тайлере... — від болю звело живіт. — Це *ти* мені надсилав оті страшні фотографії?

Я помітила, що ніздрі в нього роздулися. Він мовчав, тільки хруснув пальцями. Я позадкувала, та раптом уперлась сідницями в невисоку огорожу.

Сильно притиснула пальці до повік, аж замерехтіли перед очима білі зірочки. Як він міг таке зробити? Це ж так жорстоко!

— Тайлере... За що?

— Дідько, ти все літо мене зраджувала! — виплюнув він.

— Господи!

Ноги стали хиткі, мов молоді травинки. Я раптом відчула слабкість.

— Та ти ненормальний.

Він дивився на мене з-під лоба, стиснувши губи. Знайомі риси ніби поважчали від злості.

— Це я ненормальний? Та ти сама шльондра, шльондра і нічого більше! — гидлива посмішка скривила йому губи. — Обманювала мене, просто як мама брехала батькові! Виставили мене ідіотом!

— Я вже виб...

— Годі! Мені не потрібні твої «вибач»!

Він просто випромінював лють. Безшумно, гаряче забився в крові адреналін. Я відсахнулась, тікаючи мимоволі від цього виру злості.

— Хто він? — підступав Тайлер. — З ким ти мене зраджувала?

— Слухай, я...

Я замовчала, озирнулась через плече на бурхливу воду. Вітер зашелестів у деревах, і я здригнулась.

— Що? Що ти хочеш сказати? Ти його лю-у-у-убиш? — це слово він аж виплюнув, ніби щось бридке. Рот скривився в глузливій гримасі.

Я витримала його погляд. Медісон помилилась. Я не безхарактерна і ноги об себе витирати не дозволю. Адже я здатна захистити себе й кохану людину.

Я скинула голову, гнівно подивилася на Тайлера.

— Так, люблю. Мені шкода, що я завдала тобі болю, і я розумію, що треба було одразу сказати. Я сама заварила цю кашу й винна перед тобою, але на цьому між нами все. Ти маєш із цим змиритись. Годі вже шаленіти.

Він так і закляк з відвислою щелепою. Гнів прокотився йому по обличчю, наче хвиля, очі звузились, недобре заблищали у світлі ліхтаря. Він змією кинувся на мене, схопив за зап'ястя, стиснув залізною хваткою. Я спробувала викрутитись, та він був сильніший. Його обличчя перетворилось на потворну маску.

— Ах ти ж тупа сука, — зашипів він. На кутиках губ виступила слина.

Я відчула, як холодною хвилею підходить до горла нудота. Страх був металевий на смак. Уперше в житті я по-справжньому боялася Тайлера.

— Припини, Тайлере!

Я махала руками, намагаючись скинути його пальці, що сталевими лещатами стискали мені зап'ястя. Шкіра нестерпно боліла, удавлена в гостру кістку.

У роті пересохнуло, я ніби втратила дар мовлення, розучилась кричати. Нарешті я викрутилась, його пальці розтислися, наостанок так смикнувши, що мене мало не знудило.

— Припини! Мені боляче!

— Це тобі боляче?! — заверещав він. Очі в нього горіли вуглинками. — *Тобі* боляче?!

— Психопат, ось ти хто, — виплюнула я. — Хочеш знати правду? Я...

Гарячий біль урвав мою сповідь. Щось ніби вибухнуло в скроні. Мозок ще встиг зафіксувати удар, та в очах попливло, усе зачервоніло. Біль обпікав череп, віддавав у щелепу, збивав із ніг.

Я позадкувала, а тоді, урізавшись у невисоку бетонну огорожу, перекинулась якось боком — і полетіла в порожнечу. Зір заволокло темною імлою. Я впала спиною у воду, не в змозі відвести порожній погляд від ліхтаря, що мерехтів у височині, там, де сходилися шпилі мосту. А потім повна тіней ріка зімкнулася наді мною.

Я заколотила руками та ногами, хотіла вибратись на поверхню, та вода притиснула мене непід'ємною вагою. Тіло не слухалось, до того ж я не знала, куди плисти, бо забула, де верх, а де низ. Хотіла закричати, але натомість у рот полилася вода з мулом. Від цього запекло в горлі.

Ріка закрутила мене, нестерпно хотілося дихати. Я борсалася щосили, та груди ніби гризли вогняні щелепи.

Раптом мене підкинуло, я вдарилась головою об щось тверде. Незнаний біль обпік, наче окропом. Перед очима попливли білі спалахи, у вуха вдарив страшний дзвін, ніби гігантський слон біг сходами.

«*Дитина!*» — промайнуло у свідомості, і ця думка додала мені сили.

Я випірнула з води, і свіже повітря увірвалося в груди, гаряче, наче вогонь. Я жадібно вдихала його раз-у-раз, здригалась від кашлю, вивергаючи із себе річкову воду. Саме цього мені бракувало: трохи кисню.

Я знову бовтнула ногами, викинула одну, тільки одну руку, перекинула через голову. Пальці торкнулись прибережної гальки. Тоді я загребла ще раз, уже з останніх сил. Тепер у воді залишалися тільки ноги. Гострі, тверді камінці дряпали обличчя.

Спробувала підвести голову, покликати на допомогу, та не могла. Щось стукало в черепі, наче приплив, та я не знала, чи це ріка шумить, чи в голові паморочиться.

Я згадала слова, що їх завжди казала мама, коли мені бувало страшно, і проговорила до дитини:

Літом і зимою — я завжди з тобою.

Я опиралася сну, та обважнілий череп тиснув на мозок, і той загрузав. Здавалось, я спускаюсь дедалі нижче, ніби йду по спіралі, назустріч чорному туману забуття.

Біль минув. Я була надто втомлена, щоб його відчувати. Вії стали важкі, ніби хтось поклав мені на очі мішки з піском. Промайнула думка, що й мама, певно, так почувається, коли глибокий, мертвий сон сковує її.

А тоді я зрозуміла: зараз дізнаюся.

42

АБІ

ЛЮТИЙ, ТРИ МІСЯЦІ ПО ТОМУ

Щойно поставивши машину, я кинулась просто через газон, який прикрашав лікарняне подвір'я. Уздовж дороги, що пролягла понад берегом, дрижали від крижаного вітру дерева-велетні, гулко стукались їхні голі гілки.

Усередині було тривожно-тихо. Я бігла до ліфтів, і мені здавалось, що попереду чекає щось страшне.

Відчинивши двері палати, я побачила, що Сара довгими, лінивими рухами розчісує Олівії волосся. Любов до сестри переповнила серце: адже вона так любить мою доньку.

— Як вона?

Я кинула сумку на стільці, поряд з дверима.

— З дитиною все гаразд. Вона вже спить. Докторка Меддокс тільки-но закінчила робити УЗД.

Розчарування було таке сильне, що в мене вихопився стогін. Я дуже хотіла встигнути до лікарні, та затрималася в суді. Тайлерові батьки всі сили кинули на захист сина, а я, хоча й розуміла їх, не менш затято боролася за доньку. І за справедливість.

Поліція висунула проти Тайлера звинувачення у спричиненні тілесних ушкоджень, та після смерті Олівії можна буде говорити про умисне вбивство. Утім довести факт наміру буде нелегко. Для цього треба спочатку переконати суд, що смерть мозку спричинив саме удар, якого завдав Тайлер, а не падіння. Але ж цей злочин, скоєний у стані афекту, коштував життя юній дівчині, яка носила під серцем дитину. Він навіть не спробував їй допомогти, просто побіг, засліплений панікою, назад до Стоуксів, і старанно розважався з усіма, удаючи, що нічого не сталося.

Він дістане своє покарання.

— Міс Найт?

У двері палати постукали. Я підвела очі.

— Я знала, де вас шукати, — усміхнулася детектив Семсон.

Не те щоб від неї віяло теплом, та принаймні її обличчя тепер не було схоже на чистий аркуш. Зрештою, кожен по-своєму переживає потворність світу, що ми в ньому живемо.

— Вітаю! — Я підвелась їй назустріч, потиснула руку. — Щось сталося?

— Ми висунули звинувачення у створенні перешкод правосуддю проти Кендалл Монтґомері. Нам удалося отримати доступ до її телефона. З повідомлень, які вона надсилала Тайлеру, зрозуміло, що вона його шантажувала. Здогадувалась, що він замішаний у падінні Олівії, й обіцяла здати його в поліцію, якщо він розповість комусь, де вона була тієї ночі. Отаке взаємне алібі. Це їх і занапастило.

Це була добра новина. Кендалл також доклала руку до того, що сталося. Принаймні ми скоріше дізналися б правду, якби вона розповіла, що була тієї ночі з Тайлером. Та їй хотілося підставити батька. Такої ненависті я не могла збагнути. Зрештою, і вона не краща за Ґевіна: егоїстка й маніпуляторка до мозку кісток.

— А Ґевін? — поцікавилась я.

Коли в газетах дізналися про Тайлерів арешт і правда засочилася на поверхню, зашепотілись і про Олівію. Пішов поголос, що постраждала насправді донька Ґевіна Монтґомері. Потім спливла його спроба підкупити начальника поліційного відділку в Портедж-Пойнті й таким чином припинити розслідування, і шепіт переріс у крики. Він зазнав нищівної поразки на виборах, а невдовзі його дружина подала на розлучення.

Семсон кивнула.

— Його судитимуть за підкуп особи, яка перебуває на державній службі. Начальник поліції на раз його здав. За таке дають рік, якщо не більше, та Монтґомері, певно, обійдеться меншим. Адже його вперше в чомусь звинувачують, до того ж він співпрацює зі слідством. А от з політичною кар'єрою, судячи з усього, доведеться попрощатись.

Як я себе не накручувала, поразка Ґевіна не дала мені радості. Він багато в чому завинив переді мною та іншими, та в тому, що сталося з моєю донькою, його провини не було. Не такий він виявився злодій, як я думала.

Наразі ФБР узялося за начальника поліційного відділку в Портедж-Пойнті. З'ясувалось, що той не вперше брав гроші й неналежні дарунки від політиків

і крупних бізнесменів. Було висунуто низку звинувачень, зокрема у вимаганні хабарів, фальсифікації документів та перешкоджанні правосуддю.

— А що з Мак-Неллі?

Цього разу професіоналізм підвів Семсон: вона закотила очі.

— Він, по суті, вирішив не ускладнювати собі життя й робив те, що казав йому шеф, тобто не звертав на справу Олівії жодної уваги й не ставив зайвих запитань. Це, звичайно, не виправдання, та вони з дружиною саме на стадії розлучення. Певно, його не оминуло емоційне вигорання. Більш-менш цікавих справ йому найближчим часом не отримати, та принаймні він нічого протизаконного не зробив.

— Дякую вам, — промовила я. — Щиро дякую! Я справді вдячна за ту роботу, яку ви виконуєте.

— Я рада, що ми дізналися правду.

Вона розвернулась, хотіла піти з палати, та я гукнула її. Вона зупинилась у дверях.

— Це ви підсунули мені під двері записку?

— Яку записку?

Вона знову наділа свою незворушну маску, та останньої миті, перш ніж двері за нею зачинилися, я помітила, як сіпнувся кутик її рота, неначе в усмішці.

Я повернулася до Олівії, погладила по голові. Я була вдячна. А потім Сара сказала ті слова, що весь час ніби висіли в повітрі:

— Олівії гірше.

— Знаю. — Я зітхнула, міцно стиснула доньчину руку. — Докторка Меддокс мені телефонувала.

Олівія дуже змінилася за останні місяці. Шкіра стала тонка й дуже бліда, майже прозора, зморщилась, наче дочка довго сиділа у воді. Корнеальні рефлекси не повернулись, і на больові стимули вона не реагувала. Не усміхалася, не корчила гримас, ніщо навіть не ворушилось на її обличчі. І хоча долоня її була ще тепла, а груди здимались і опадали в такт шипінню, що линуло з апарата, тепер я змирилась: її не повернути.

Кілька тижнів через катетер її мучили ниркові інфекції, постійно спалахувала пневмонія. Трубка, через яку її забезпечували поживними речовинами, необхідними для розвитку дитини, також не раз викликала запалення. Лікарі побоювались септицемії. Тепер докторка Меддокс щодня проводила УЗД, щоб пересвідчитись, що плід розвивається як належить.

Сльози покотились у мене з очей, одна з них упала Олівії на подушку. Сара обійняла мене, і тоді я схилила голову їй на плече й віддалася риданням.

Попри всі страждання, я була вдячна долі за те, що навчилася приймати втіху, що її мені дарувала сестра. Адже горе легше винести тоді, коли є з ким розділити свій тягар. Від думки, що я не сама, що є у світі людина, яка в разі потреби прийде на допомогу, біль утамовувався. Я згадувала, що життя не скінчилось, що десь є звичайний, нормальний світ і одного дня я повернуся туди.

Двері в палату відчинилися.

— Доброго дня, пані, — на ходу привіталася докторка Меддокс.

Ми з Сарою розірвали обійми. Очі в обох блищали.

Докторка Меддокс приклала стетоскоп Олівії до грудей, до круглого живота. Послухала кілька хвилин, обернулася до мене. Мала втомлений вигляд, під очима залягли блакитні тіні. Вона чотири місяці працювала без відпочинку, борючись за здоров'я ненародженої дитини. Ще нікому не вдавалося так довго утримувати вагітність на штучному життєзабезпеченні. Я вірила їй беззаперечно і все-таки панічно боялась того, що вона зараз скаже.

— Час настав, Абі.

43

АБІ

ЛЮТИЙ

Я чула, як судомно втягнула повітря Сара.

— З дитиною все гаразд?

Докторка Меддокс вагалась.

— Ріст припинився. За останні дні її розміри майже не збільшились. В Олівії знов пневмонія, відмовляють нирки. До того ж у неї дуже, дуже низький тиск, кров не потрапляє до дитини в потрібній кількості.

Вона зітхнула, наділа стетоскоп. Він обвив їй шию, мов чорна змія. Поглянула на мене серйозно, навіть урочисто, і ціла гамма почуттів відбилася на її обличчі: усвідомлення власного безсилля, жаль, смуток.

— Треба викликати пологи. Зараз.

Я тяжко видихнула крізь стиснуті губи.

— Іще рано, — спробувала сперечатися.

— Вагітності вже понад тридцять два тижні. Ми й не сподівалися довести її до такого терміну. Цим можна не перейматись. Але стан Олівії постійно погіршується. Назовні дитині буде ліпше.

Мені раптом забракло повітря, здавалось, легені п'ють кисень крізь тоненьку соломинку.

Я знала від самого початку, що з народженням дитини Олівія помре, та від цього було не легше.

— Я вже ввела Олівії додаткову дозу стероїдів, щоб легені в малої працювали, як треба, і попросила підготувати операційну для кесарева, — промовила докторка Меддокс. — Ми чекали на вас.

Закусивши губу, я дивилась у вікно. За шибкою вирувало на вітру опале листя, аж запаморочилось у голові. Дерева навколо стоянки покірно згинались, патьоки дощової води стікали по склу, били в шибку.

Я не втримала мами, не втримала доньки, та принаймні я *можу* зберегти ту сім'ю, яка в мене лишилась. Дитина понад усе.

— Добре.

Дечого Олівія мене навчила: іноді треба відпустити ситуацію. Щоб подивитись у майбутнє, я маю попрощатися з тими страхами, що тягнуться з минулого. Буває, нове життя починається з прощання.

— Я згодна.

* * *

Дерек увірвався в палату саме тієї миті, коли докторка Меддокс дала мені блакитного кольору халат і таку саму шапочку. Волосся в нього стояло дибки, сині очі розширилися від страху.

— Дереку! — Я квапливо обійняла його. Він розплакався. — Усе добре, ти не спізнився.

Він прийняв у докторки Меддокс стерильне вбрання, натягнув поверх власного одягу. Я надіслала Ентоні повідомлення. Він казав, що цього дня має

перевезти маму в спеціальний заклад для догляду за людьми, які страждають на хворобу Альцгеймера. І все-таки я не сумнівалася: він приїде, тільки-но матиме змогу.

Сара лишила в Олівії на щоці повний ніжності поцілунок, обійняла мене на прощання, міцно, коротко, причому постійно кліпала очима. Тільки нам із Дереком дозволили бути в операційній.

Строго кажучи, це також було проти правил, та я боролась затято. Коли Олівія дізналася, що вагітна, мене не було поруч. Не було мене й тоді, коли Тайлер скинув її в річку. Та людина, яка мала стати їй опорою в житті, не змогла прийти на допомогу.

Та тепер уже я її не покину. Доведу, хоча б наостанок: я завжди поруч. Та й Дерек має право бачити, як з'явиться на світ його донька.

Докторка Меддокс повела нас в операційну. На вході — подвійні двері. Щойно ми увійшли, асистенти поклали Олівію на ліжко, поставили крапельницю, налаштували апарат штучної вентиляції легень, пульсоксиметр. У голові поставили двійко стільців — для нас із Дереком. Медсестра встановила в Олівії над плечима спеціальний екран, загородивши решту її тіла.

— ЧСС плода знижується, — крикнула інша медсестра.

Чи виживе дитина?..

— Одягніть мене, — рявкнула докторка Меддокс.

Вона розставила руки, і один з асистентів натягнув на неї блакитний халат, слідом рукавички, а тоді вона зникла за екраном.

За кілька секунд в операційну швидким кроком зайшли троє лікарів, реаніматологи-неонатологи, також у халатах, і скупчилися біля Олівії.

«Будь ласка, маленька, — благала я подумки. — *Будь ласка, живи!»*

Ледве дихаючи, піднесла до губ руку Олівії, укрила поцілунками доньчині безкровні пальці.

Раптом усі заметушилися, як буває, коли дивишся відео в прискореному режимі. Загудів один із моніторів, і в докторки Меддокс вихопилась лайка. Щось плеснуло на підлогу.

— Господи, — прошепотів Дерек.

Він сполотнів, очі невідривно дивились униз. Подивилась і я. По підлозі блискучою стрічкою тягнулась червона рідина, бруднила лікарям ноги.

Я дивилася на кров, охоплена жахом, і нічого не могла з собою вдіяти. Я підвелася й зазирнула за екран. Те, що я там побачила, не вкладалося в голові.

Потім я зрозуміла, що ця скривавлена паща, яку тримають по краях срібні затискачі, — живіт Олівії. Кров була скрізь: на масках лікарів, на простирадлі, що ним накрили доньчині груди. Вона стікала зі стола, хлюпала в хірургів під підошвами. У докторки Меддокс раптом не стало рук. Я не одразу зрозуміла, що вона по лікоть занурила їх у порожнину цього живота.

А потім вона витягнула крихітне, перемазане кров'ю синюшне тільце. Навколо шиї обкрутилося щось товсте, біле, з прожилками судин.

Медсестра з команди неонатологів підхопила дитину і, дочекавшись, доки докторка Меддокс розплутає

та переріже пуповину, мерщій понесла до обігрівача. Розтерла білим рушником, забурмотіла на вухо якісь слова — колискову?

Стало дуже тихо.

«Ну ж бо, маленька, — молила я подумки, — *треба вижити!»*

І знову тиша.

Тільки й чути, що Дерекові схлипи, калатання мого серця, брязкіт металу та хлюпання, коли хтось наступить на кров.

Аж тут — справжнє диво — закричало в кутку тонко, пронизливо. То плакала дитина.

44

АБІ

ЛЮТИЙ

Навіть коли мозок людини помирає, серце й далі б'ється, недовго: його підтримує власна провідна система. Дивний це орган — серце. Воно й поза тілом битиметься якийсь час, та для цього потрібен кисень, кровоток, який неможливий без штучної вентиляції.

Лікарі латали судини, спиняли кров, готувались накладати шви. Та я знала: її вже немає, моєї дівчинки.

— Треба прощатись, — пробурмотіла до Дерека.

Він притиснув кулаки до очей, розмазуючи сльози.

— Знаю, — тільки й сказав.

Утягнув судомно повітря, набрав повні легені, а тоді нахилився до моєї доньки — і розкраяв мені серце, усипавши її обличчя найніжнішими, легкими, мов крила метелика, поцілунками.

— Прощавай, любове моя, — промовив пошепки.

Підвівся. Біль був скрізь: проступав в очах, кривив губи.

— Я не хочу бачити, як вони її відключать. Не хочу запам'ятати її такою.

Постояв ще кілька секунд і пішов.

Я його розуміла, бо й сама хотіла не таких спогадів. Мріяла зберегти в пам'яті солодкий запах присипки, що його відчула, узявши на руки новонароджену Олівію. Запам'ятати її того спекотного літнього дня, коли вона будувала замки з піску на березі моря, ту усмішку в День матері, коли вона, десятирічна, принесла мені в ліжко сніданок із непросмаженої яєчні та горілого хліба. А ще лице, по-новому м'яке й ніжне від її таємниці, коли вона танцювала з червоним шарфом на шиї в останній день свого життя.

Я хотіла запам'ятати її живою, щасливою.

Та піти не могла.

Я підвелася, подивилась на докторку Меддокс.

— Треба прощатись, — сказала вголос.

Вона дивилася на мене з-понад маски, й очі її були мов дві блакитні кульки. Потім кивнула, тихо проговорила щось до одного з хірургів.

Повнотіла, з гладким обличчям медсестра підкотила до мене переносний інкубатор, у якому лежала дитина. Я зазирнула всередину. Це була крихітна, але абсолютно нормальна на вигляд дівчинка. Їй поставили в ніс кисневу канюлю, на грудях закріпили вимірювач пульсу. Ще два круглих давачі почепили на живіт, по одній з кожного боку.

Вона була така гарна, крихітна, уся рожева. Личко зморщилось, наче зібрані в кулак пальці. Рухи її були повільні, здавалось, вона пливе в якійсь в'язкій рідині. Мала бездоганно круглу голівку, ще м'яку, з тонкими білявими пасмами. Рученята стиснула під шиєю, очі під повіками, тендітними, мов пелюстки квітки, груди мірно здіймалися та опускалися.

Я дивилась на неї й розуміла, що нескінченно, безповоротно закохана. У мені наче прорвало греблю — і вся любов, і надія, і оптимізм, які я з дитинства тримала в собі, ринули назовні. Я любила її, цю чарівну квасолинку. Вона була центром усесвіту, принесла з собою те, чого я й не чекала: віру в майбутнє.

— Зої. — Я простягнула руку, торкнулась рум'яної, наче троянда, щоки. У перекладі з грецької це означає «життя». — Її звати Зої.

— Чудове ім'я, — промовила докторка Меддокс.

З-за окулярів дивились почервонілі, запухлі очі. Жінка прокашлялась і стягнула маску, зняла рукавички.

— Із Зої все гаразд, але нам доведеться перевезти її у відділення інтенсивної терапії для новонароджених.

— Я можу побути з нею бодай хвилину?

Докторка Меддокс позирнула на Олівію. Вона вагалась.

— Будь ласка. Я маю...

Довго вона не відпускала мого погляду. Ми говорили невимовленими словами. Я мала попрощатись, а для цього треба було, щоб попрощалась Зої.

— Добре. Тільки хвилину, не більше.

Лікарі зняли екран, покидали на підлогу рушники, щоб увібрали кров. Палата спорожніла, лишилися тільки ми із Зої та докторка Меддокс.

Я роззирнулася спантеличено. Мені раптом забракло повітря.

— Ну що ж, — промовила докторка Меддокс.

Вона взяла Зої на руки, обережно розплутала численні трубки, підіткнула білу ковдрочку аж під

голову. Дівчинка на секунду прокинулась, подивилася здивовано: що це її розбудило? Потім широко позіхнула, заворушила губами, шукаючи, де посмоктати, і прозора трубка, пластиром приклеєна до личка, також ворухнулась. Докторка Меддокс поклала мені в руки крихітне тільце, і я провела губами по оксамитовій щоці, вдихаючи запах Зої.

Її тепло зігрівало мене. Вона була така маленька, здавалось, повітря й те важче.

Докторка Меддокс подивилась на мене, я кивнула. Тоді вона нахилилась, витягнула з розетки штекер апарата штучної вентиляції легень. Та серце Олівії зупинилось не одразу. Це прекрасне, таке сильне серце, серце, що так сильно мене любило і так затято боролося для того, щоб жила її донька, — воно ще билось. Але ритм його уповільнювався. Я знала: час спливає.

— Буду за хвилину, — попередила докторка Меддокс і квапливо вийшла з операційної.

І ось ми лишились самі: я, Олівія й моя онука.

— Олівіє, — прошепотіла я, мріючи лиш про те, щоб вона мене почула. — Ось твоя донечка.

Обережно відсунула трубки та дроти і, притримуючи, поклала Зої до неї на груди.

Сіла на ліжку поряд з Олівією, обійняла міцно, тож дитина опинилась між нами. Випинали з-під лікарняної сорочки худі плечі, гострі ребра.

— Ми назвали дівчинку Зої. Я подумала, тобі має сподобатись.

Я зарилась їй у волосся, хотіла вдихнути знайомий аромат, та не почула нічого. Навіть запаху вже не стало.

Раптом на мене нахлинули спогади. Вона стоїть на березі моря, дивиться у воду, тріпотить, мов прапор, довге біляве волосся. Я бачу її профіль. У неї гострі вилиці. Вона повертається, і на якусь мить наші погляди зустрічаються, я не в змозі відвести очей. І вона усміхається. Тихо, лагідно. Так усміхаються тільки до тих, кого знають наче свої п'ять пальців.

Зої тихенько запхикала. Я припала до Олівії, зачудована.

— Вона тебе впізнала.

Хто знає, може, дитина вже в утробі розуміє, хто її мама, і потім, з'явившись на світ, одразу вирізняє з-поміж інших. Запам'ятовує запах чи щось ефемерне: це відчуття, ніби пливе в її тілі; знайомий ритм серця, що б'ється на вухо; спільний кровообіг, що живить його.

Я міцніше обіймала обох, і Зої заскиглила. Та вона не заплакала: очі заплющились і знову розкрились, потім повіки стулились, тепер уже міцно, і дитина так і заснула, з розтуленим ротом.

Олівія вдихнула, різко, зі свистом, та повітря застрягло у неї в грудях. Я заридала. Понад усе у світі хотілось мені почати спочатку, бути їй кращою матір'ю, ніж я була. Та життя других шансів не дає. Не можна повернутися в минуле й виправити свої помилки. Залишається з ними жити, рухатися вперед.

Я подивилась на Зої, яка мирно спала в матері на грудях, і перенеслась у той ранок, коли народилась Олівія. Пам'ятала все до дрібниць: крихітне тільце в моїх руках, ніби створене для обіймів, почуття

любові, що сповнювало мене до країв, варто було лиш подивитись на неї. Кажуть, час плине швидко, та це не те слово. Блискавично. Ніби все, що відділяло мене від того дня, розмилось, утратило чіткість.

Я погладила Олівію по щоці. Шкіра, раніше м'яка, стала тепер тонка, як папір.

— Літом і зимою — я завжди з тобою, — промовила.

І раптом зрозуміла, що хотіла сказати у свій останній день моя мама. Вона прощалась, а відтак обіцяла завжди бути зі мною, у мене в душі.

Зої розплющила очі й, наштовхнувшись на мій погляд, подивилась серйозно, як уміють глядіти лише малюки. Я бачила м'який обрис вилиць, ніжний лоб, крихітний носик.

Вона нагадувала мені новонароджену Олівію, і ця згадка відзивалася болем і тішила водночас. Здавалось, донька не пішла — вона тут, зі мною. Чи, може, пішла, але принаймні залишила по собі Зої.

Я сиділа на лікарняному ліжку й дивилася у вікно, на море, над яким сідало сонце. Усе тоншала смужка останнього світла. І от воно торкнулося обрію, заливши палату сліпучим золотавим сяйвом.

Мені спало на думку, що кожен новий день починається з темряви — а потім освічується сонячним промінням.

Тієї самої миті Олівія, затиснута в моїх обіймах, із крихітною, такою теплою донькою на грудях, судомно втягнула повітря. То був її останній подих.

Мені приємно думати, що вона відлетіла тоді на крилах сонця, танцюючи, як того, останнього дня. Вільна.

45

АБІ

ЕПІЛОГ

За кілька місяців — ще не прогрілось весняне повітря — ми пішли на той пагорб на цвинтарі, де поховали Олівію: я, Ентоні, Сара, Дерек, а з нами й Зої.

Я могла би прийти й сама, та Олівія б цього не хотіла. Так, доньки я не вберегла, але принаймні мала змогу вберегти себе. Стати відкритою для любові й прощення. Адже мені так цього бракувало.

Зої, яку я несла на грудях, крутилась у слінгу, махала рученятами, усім тілом раділа життю. Дивлячись на цю дитину, ніхто не визнав би в ній недоношеної доньки, яку мати народила в комі. Це було втілення бездоганного, абсолютного здоров'я.

Пухнасті, немов із вати, хмаринки ліниво пливли в прозорому синьому небі над смарагдовим килимом трави. Удалині сяйливою лазур'ю простиралося море. Тут і там здіймалася біла піна, хвилі котились до берега, стукалися об каміння й розбивалися.

Ми підійшли до гранітного надгробка, що під ним спала вічним сном Олівія. Я витягнула Зої зі слінга і, підтримуючи під живіт, поклала на рожеву клейон-

часту ковдрочку. Глибоко вдихнула. Найрізноманітніші почуття вирували в мені одночасно.

Ентоні підійшов іззаду, міцно обійняв, забрав у свої руки весь мій смуток, і страх, і тривогу, зняв на мить цей тягар з моїх плечей.

Я обернулась до нього. Він нещодавно коротко, «їжачком», підстригся, поголився начисто. Подивився на мене чистими очима, і я відчула, що серце пропустило удар. Усміхнулась, потягнулась для поцілунку.

Відтоді як його мама оселилася в будинку для літніх, він уже не здавався таким утомленим. Вони регулярно бачилися, він приходив у призначений час, виводив її на прогулянку або в кафе: просто посидіти вкупочці, побути разом. Тепер можна було не боятись, що вона випадково спалить дім чи вийде надвір і загубиться.

Що готує нам майбутнє, мені було невідомо, та я знала напевно, що вірю цій людині, довіряюсь, як давно вже не наважувалась нікому довіритись.

Я стояла, схиливши голову йому на груди. Мені згадався той день, коли він прийшов до мене з кавоваркою. Зої щойно виписали з лікарні, і я падала з ніг від утоми.

Щойно побачивши ту кавоварку, я зрозуміла: це подарунок із натяком.

— У мене ж багажу багацько, — попередила тоді.

Він заніс коробку в кухню, поставив поряд із мікрохвильовкою.

— А я допоможу.

Витягнув кавоварку з коробки, уставив штекер у розетку.

— Прошу, пані! Кофеїн.

— У мене дитина.

— А я обожнюю дітей.

Підійшов до мене, узяв мої долоні у свої, усміхнувся ласкаво. Світло-зелені очі ніби гладили мене поглядом.

— Не все одразу. Потроху, добре?

Ми стали навколо Зої, обличчям до надгробка. Уперше отак прийшли до Олівії, усі разом. І не востаннє, у цьому я не сумнівалася. А наступного разу візьмемо Медісон. Принаймні хотілося б: бідолаха так і не пробачила собі, що образила Олівію в останній день її життя.

— Чому ти нам не сказала? — спитала я в неї вже згодом. — Ти ж знала, що дитина від Дерека, знала, що вони зустрічались. Чому не сказала?

— Він мій брат, — просто відповіла вона. — Я люблю його, навіть коли ненавиджу. Я хотіла його захистити.

Я знала, що Олівія не тримала б на Медісон зла. Адже родина — понад усе. Коли маєш родину, то сумнівів бути не може: любов є.

Зої засукала ніжками, запищала від радості. Дерек узяв її на руки, потерся носом об її ніс. Він був чудовий батько, завжди знаходив для неї час, хоча будні незмінно проводив в Сіетлі, у Вашингтонському університеті.

Ми вирішили, що Зої має лишитися зі мною. Коли Дерек довчиться та матиме власне житло, братиме її до себе на вихідні, а поки що в ролі опікунів виступали ми з Сарою та Джен.

Часом колишня приятелька знову стукала до мене у двері — давня тривога. Ніби боялася, що я її позбудуся. Та я намагалася не звертати на неї уваги. Адже любові без страху не буває, просто не можна дозволити йому заволодіти твоїм життям. Любов — це ризик і разом з тим нові можливості, цілий світ, який розгортається тільки тоді, коли впустиш її в серце. Я й не усвідомлювала цього, доки не втратила Олівії.

Найголовніше було те, що її донька зростала в любові. Я дивилась на Зої в батькових обіймах і не могла надивитись. Це було чудо. Щовечора, коли я заколисувала її в себе на грудях, уклавши голівку поміж ключицями, відчуваючи її вагу; щоранку, коли, побачивши мене, вона усміхалась своєю беззубою усмішкою; коли вона дивилась на мене, обхопивши крихітними червоними, мов бутончик, губками соску на пляшці, і в цьому погляді я відучувала безмежну довіру й любов, — раз-у-раз, потроху, вона допомагала мені звільнитися від горя. Я знала, що Олівію не повернути, і ніщо у світі не могло мені її замінити, і все-таки тішила себе думкою, що маю більше, ніж просто спогади. Адже вона залишила по собі Зої.

Цього дня ми всі прийшли до Олівії не з порожніми руками. Ми по черзі складали свої подарунки їй на могилу: я — браслет Зої, який дають у лікарні новонародженим; Ентоні — білу троянду; Сара — жуйку зі смаком кориці. Нарешті виступив Дерек.

— Тобі я нічого не взяв, Лів, — проговорив ледве чутно. — А це для нашої доньки.

Голос у нього став хрипкий, загрубів, немов від тривалого мовчання. Він і сам змінився. Худі ноги

обтискали блакитного кольору джинси. Лице було бліде, майже в тон білій футболці. Я подумала, що за майбутнє чекає тепер на нього — майбутнє, у якому не буде Олівії. Зрештою, на всіх нас чекає таке майбутнє.

Він передав мені Зої й дістав із чималого пакета, який приніс із собою, картину в рамці. Поставив на землю, перед нами й дочкою.

То був портрет Олівії, намальований вугіллям. Вона була мов жива: знайома манера тримати голову трохи набік, блиск в очах, усмішка в кутиках рота. І в погляді, яким вона дивилася на художника, ясно читалося найсокровенніше — любов.

Я опустилася на коліна, а Зої посадила собі на ногу. Торкнулась малюнка кінчиками пальців.

— Це ти намалював?

Дерек кивнув.

— Я подумав, Зої...

Він не договорив. Вираз болю завмер у нього на обличчі.

— Це прекрасно. Я повішу його на стіні, у кімнаті Зої.

Сонце визирнуло з-за хмар, що скупчилися на обрії, позолотило землю. Я стояла й дивилася на свою родину. Скільки років я жила й не здогадувалася, що на мене чекає.

Я заплющила очі й віддалася горю, відчуваючи, як жалом упивається в кістки біль утрати. І коли почуття хлинули на мене потоком, була там, окрім страждання, і вдячність. Вдячність за все, що подарувала мені Олівія, у житті й у смерті.

Сльозинка викотилась у мене з ока, упала Зої на щоку. Дівчинка здивовано закліпала очима, простягнула до мене рученята.

Я притягнула її до себе, вдихаючи ніжний запах, і проговорила пошепки у вушко:

— Літом і зимою — я завжди з тобою.

Робота над книжкою — гра командна, я хочу подякувати всім тим прекрасним людям, чиїми зусиллями роман побачив світ. По-перше, дякую своєму неймовірному агентові, Карлі Вотерз із *P.S. Literary Agency*, яка розгледіла мене серед цілої юрби авторів і втілила мою мрію в життя. Ти вірила в мене на шляху до дебюту, і за це я тобі нескінченно вдячна.

Також дякую своїй прекрасній редакторці, Кейт Дрессер. Саме завдяки твоєму творчому підходу й невичерпному ентузіазму, які подарували мені чимало натхнення, цей роман можна вважати закінченим літературним твором. Щира подяка за те, що дала мені шанс і взяла на себе відповідальність за цю книжку.

Я безмежно вдячна представникам видавництв *Simon & Schuster* і *Gallery Books*, які з неабиякою пристрастю взялися за мій твір: асистенту редактора Моллі Ґреґорі; редактору з виробництва Челсі Коен; видавцеві Джену Берґстрому; маркетинговому відділу в складі Ліз Псалтіз, Еббі Зідл, Маккензі Гікні та Шаде Ойалово; рекламному агенту Мішель Подберезняк. Також дякую видавничій компанії *HarperCollins UK*, насамперед шеф-редакторові Манпріт Ґруал, завдяки якій про мою книжку дізнались у Великій Британії; асистенту редактора Карі Кіміррі; а також спеціалістам з маркетингу та продажу

Дж. П. Гантінгу та Джорджині Ґрін. Дякую своїм рекламним агентам Крістал і Тейлор із *BookSparks* за те, що допомогли познайомити читачів із моїм твором.

Я також вдячна Річардові, своєму чоловікові й найліпшому другові й людині, яка більше за будь-кого зробила для цієї книжки: за те, що завжди відпускав мене, тільки-но я відчувала потребу лишитися сам на сам зі своїм твором, і підтримував від початку й до кінця; своїм хлопцям, Адаму й Ейдану, які щодня дарують мені радість і натхнення. Дякую вам за те, що навчили мене безумовної любові. Хочу подякувати своїм прекрасним друзям, які завжди вислуховували мене чи то за кавою, чи то за вином: Еймі, Анні, Анні-Марі, Даніці, Наталі, Лорі, Сарі, Ніку Шаріфу. А ще дякую Лізі й Майклу за те, що терпляче відповідали на нескінченні запитання про те, як працює поліція і як відбувається слідство.

Я навіки в боргу перед своєю мамою, яка навчила мене рухатися назустріч мрії; перед татом, який за життя вчив мене сміятись, а після смерті навчив і прощати; перед сестрами, Кімберлі й Шері, і перед братом Деніелом.

Мені б не вдалося завершити цю книжку, якби не чудові лондонські майстер-класи від Джона Трубі, під час яких він поділився з відвідувачами глибоким розумінням таких понять, як *сюжет, оповідь* і *образ героя,* а також подарував натхнення. Дякую й за те, що знайшов час відповісти на мої запитання.

Нарешті дякую всім своїм читачам, а також усім критикам і блогерам, які приділили увагу моїй книжці. Ви ті, для кого я пишу. Дякую вам!

Літературно-художнє видання

Серія «Художня література»

МАКДОНАЛЬД Крістіна
Ніч, коли Олівія впала

Провідний редактор *І. Г. Веремій*
Редактор *М. М. Бірченко*
Технічний редактор *Д. В. Заболотських*
Дизайнери й верстальники *І. О. Гнідая, В. О. Верхолаз*

Підписано до друку 08.07.2021.
Формат 84x108/32. Ум. друк. арк. 21,84.
Наклад 1300 прим. Зам. № 4425.

Термін придатності необмежений

ТОВ «Видавництво "Віват"»,
61037, Україна, м. Харків, вул. Гомоненка, 10.
Свідоцтво ДК 4601 від 20.08.2013.
Видавництво «Віват» входить до складу ГК «Фактор».

Придбати книжки за видавничими цінами
та подивитися детальну інформацію про інші видання
можна на сайті vivat-book.com.ua
тел.: 0-800-201-102,
e-mail: ishop@vivat.factor.ua

Щодо гуртових постачань і співробітництва звертатися:
тел.: +38 (057) 750-75-50, e-mail: info@vivat.factor.ua

Адреси фірмових магазинів «Книгарня Vivat»:
м. Харків, вул. Квітки-Основ'яненка, 2,
тел.: +38 (057) 341-61-90, e-mail: bookstorevivat@gmail.com
м. Львів, пл. Галицька, 12,
тел.: +38 (032) 235-51-77, e-mail: bookvivatlviv@gmail.com

Видавництво «Віват» у соціальних мережах:
facebook.com/vivat.book.com.ua
instagram.com/vivat_book

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»,
61030, Україна, м. Харків, вул. Саратовська, 51,
тел.: +38 (057) 717-53-55

НАЙКРАЩА КНИЖКА 2019 РОКУ ЗА ВЕРСІЄЮ *POPSUGAR*

Крістіна Макдональд — американська письменниця, яка нині живе в Лондоні, працює копірайтеркою і журналісткою, пише для *The Sunday Times, USA Today, Pearson Publishing, British Telecom* та інших. Її романи, зокрема «Ніч, коли Олівія впала», голлівудська студія вибрала для телеекранізації.

Посеред ночі Ебіґейл будить телефонний дзвінок: її донька Олівія впала з мосту, мозок непоправно ушкоджений, але дівчину підімкнули до системи життєзабезпечення. Що це — випадкова необачність? Самогубство? Чи все ж таки хтось їй допоміг? До того ж дівчина вагітна, про що Абі навіть не здогадувалася.

Мати з донькою, власне, жили не дуже мирно, і їхні сімейні таємниці поступово виринають на поверхню. Ось тільки виправляти щось уже запізно. Лишається розібратися з однією загадкою: що ж саме відбулося тієї ночі, коли Олівія впала?

Ця книжка сльозлива, тож майте при собі хусточки. Дуже добре складена історія про те, як брехня може поволі розростатися, отруюючи життя, тому аж до фіналу просто неможливо відірватися від читання.

— Library Journal

Складний, емоційно напружений дебютний роман... Прихильники заплутаних побутових романів-трилерів тішитимуться.

— Publishers Weekly

ISBN 978-966-982-321-2
9 789669 823212
інтернет-магазин
vivat-book.com.ua
Vivat
ВИДАВНИЦТВО

КРІСТІНА МАКДОНАЛЬД

НІЧ, КОЛИ ОЛІВІЯ ВПАЛА

Scan by Tetyanka_